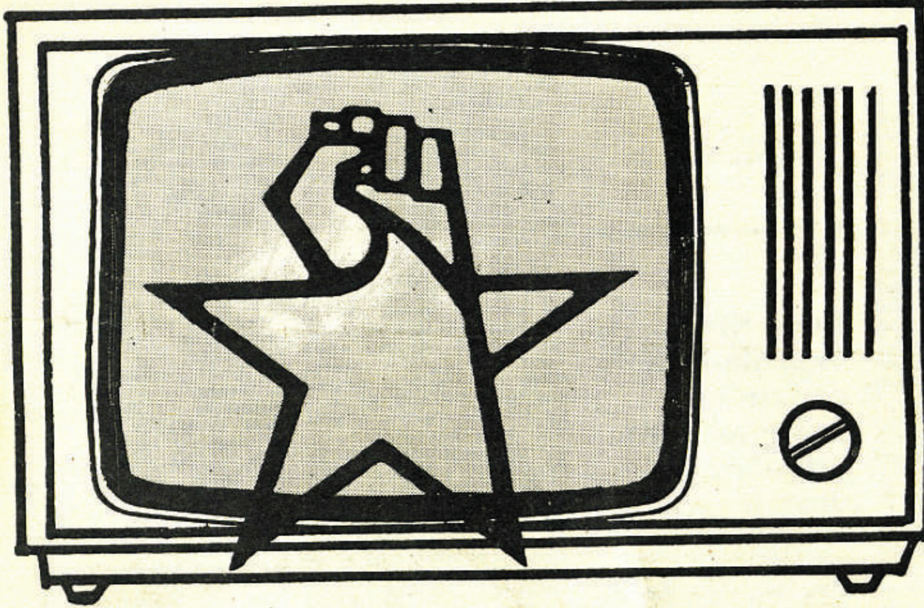
DEVRİMCİ İŞÇİ

SAYI 20 NİSAN 1983 2,- DM

Mektuplarla Türkiye gerçeği

SAYFA 2

Ankara televizyonundan korsan yayın yapıldı

"BURASI ÖZGÜR TÜRKİYE'NİN SESİ DEVRİMCİ YOL DİRENİŞÇİLERİ SESLENİYOR"

"Burası Özgür Türkiye'nin Sesi, Devrimci Yol Direnişçileri Sesleniyor" diye başlayan yayın 8 Nisan akşamı gerçekleşti.
Korsan yayının Ulus, Bahçelievler, Emek, Keçiören, Altındağ, Etlik, Ayvalı, Aşağıeğlence, Aydınlıkevler semtlerinde rahatlıkla dinlendiği öğrenildi.
10 dakika süren korsan yayının haber olarak gazetelerde yer alması cunta tarafından yasaklandı.

Ankara'da 8 Nisan 1983 akşamı televizyondan korsan yayın yapıldı. 10 dakika süren yayının Ulus, Bahçelievler, Emek, Keçiören, Altındağ, Etlik, Ayvalı, Aşağıeğlence, Aydınlıkevler semtlerinde dinlenildiği öğrenildi. Korsan yayının gazetelerde yer alması cunta tarafından yasaklandı. Ancak, korsan yayın haberinin birçok yerde duyulduğu bildiriliyor.

SAYFA 3

Ankara Devrimci Yol davasında 2. kez idam talebiyle yargılan Nedim Soylu:

İdam edilirsek edilelim ölüm bize vız gelir. Çünkü biz devrimciyiz.

"Daha sonra Adana'dan Ankara'ya geri getirdiler. İşkence burada da devam etti. İşkenceleri anlatmayacağım çünkü daha önce arkadaşlarım detaylı olarak anlattı. Ayrıca sadece anlatmak sorunu çözmez. Benim çözüm yolum başka. Benim kendime göre kurallarım vardır."

SAYFA 6

Alman Hakim Helmut Krammer:

Türkiye'de çiğnenmemiş, hukuki ve insani hiçbir şey kalmamıştır

SAYFA 7

Ankara Devrimci Yol Merkez Davası sorgularla devam ediyor

Duruşma yargıcı: "Bugüne kadar çıkıp birisi pişmanım diyerek merhametimize sığınmadı"

SAYFA 5

Seçimlerden bir gün önce Almanya'nın birçok şehrinde kurulan seçim sandıkları ile yabancıların da "seçme-seçilme" hakkına sahip olduğu ve bunun yanında yapılan yürüyüşlerle Yabancıların geriye dönüş zorlamaları, Sosyal hakların kısıtlanması, yabancı düşmanlığı, işsizlik, Türkiyeli sol örgütlerin üzerindeki baskılar protesto edildi.

SAYFA 10

Mektuplarla Türkiye gerçeği

Önemli olan geleceğe olan inancımız

Inancımız Sevgili Ağabeyciğim!

Satırlarıma başlarken sevgi ve özlem dolu selamlarımı gönderir hasretle kucaklar, "yaşam mücadelesinde" başarılar dilerim. Göndermiş olduğun mektubu alalı bir hafta kadar oluyor ama yanıtını bugün yazıyorum. Çünkü, senin mektubu aldığımda, mahkeme gününe az bir zaman kalmıştı. Onun için sana mektup yazmayı mahkeme sonrasına bırakmıştım. Bugün mahkemeye gidip geldim ve sana hemen bu mektubu yazmaya başladım.

Bildiğin gibi bir şubat günü eski koğuşumdan dördüncü koğuşa gelmiştim. Orada hücrede uzun bir süre yattım 14 Şubat günü mahkemeye gittim. Onun içinde mahkemenin durumunu öğrenemedim. Mahkeme dönüşü beni biraz sevdiler, tabi bunun sonucu bir hafta hasta yattım. Bulunduğum yerde fazla hareket yapamadığımdan ve süreklide yemek yediğmden, epey şişmanladım!

Neyse bulunduğum koğuşa 25 Şubat'ta senin kayınbirader geldi. Onunla bugüne kadar beraberdik. Üstelik de aynı yerde, aynı yatakta yattık. Dört senelik hasretimizi giderdik. Bol bol da sizlerin sohbetinizi yaptık. Bugün yine mahkemeye gittim. Mahkeme dönüşü beni üçüncü koğuşa verdiler. Şu anda burada **hücrede tek başıma yatıyorum**. Gerçi yanımdaki hücrelerde arkadaşlar var ama benim yanımda yok. Ama yine de canım sıkılıyor!

Ağabeyciğim, bugün mahkemeyi terkettiğim için **benim "savunma hakkı"** öldü. Çünkü bir kişi aynı mahkemeyi iki kez **"terkederse"** o kişinin savunma hakkı ölüyormuş. **Artık bir daha mahkemeye gitmeyeceğim. Mahkeme gıyabımda devam edecek.** Karar aşamasında belki benden yazılı savunma isteyebilirler! Eğer isterlerse uzuuuun.. bir savunma göndereceğim. Gerçi **benim mahkeme şimdiden bitti sayılır ama önemli değil. Önemli olan sağlık, geleceğe olan inanç ve yaşam mücadelesindeki azimdir.** Benim mahkeme durumları şimdilik böyle.

Bugün Mehmet'le ayrıldık ama iki-üç güne kadar o da, hatta Önder ve Küçük Mehmet de benim olduğum yere gelebilirler! Onların mahkeme durumu da benimki gibi. Benimkinden hiç farkı yok.

Uzun dönemden beri, yaklaşık iki buçuk-üç aydır, babamgillerle görüşemiyorum. Sanırım uzun bir süre daha görüşemeyeceğim. Ama köyden sık sık mektup alıyorum. Fakat mektuplarda fazla bir şey yazmadıkları için durumlarını pek iyi öğrenemiyorum. Onun için de onların durumunu çok merak ediyorum. Geçen gün Sultan'dan mektup geldi. O kadar çok sevindim ki. Sultan o küçücük başıyla bana moral veriyor. Gerçekten çok güzel mektup yazmış. Benim ne yaptığımı **"anladığını"** yazıyor. Onunla gurur duyuyorum. Bugün Sultan'a da mektup yazdım. Zaten sık sık da yazıyorum. Neyse!..

Şu anda ben iyiyim. Vücudumdan şimdilik bir rahatsızlığım yok. Moralim ise oldukça iyi. Yalnız tek sorunum soğuk. Bugünlerde havalar o kadar çok soğuk ki, neredeyse soğuktan donacağım. Yatağın içinden çıkamıyorum. Gece-gündüz pijama ile olduğumdan çok üşüyorum. Giyebilecek başka şeyim de yok. Eşortmanım dahi yok. Bundan sonra da sürekli eşortman lazım olacak. Mümkünse bana acele olarak bir takım eşortman, bir takım içlik (işliğin ne olduğunu herhalde biliyorsundur), atlet, kilot ve bir çift de spor ayakkabısı gönder. Bunların yanında benim işime yarayabilecek daha başka şey bulursan, onlardan da gönder. İşte çalışmadığını biliyorum.

Yurtsever devrimci ilerici kamuoyuna

Ben, 12 Eylül Öncesi ve sonrası Türkiye'de yaşayan bir demokratım. 12 Eylül'de faşist cuntanın işbaşına gelmesiyle birlikte artan baskı, zulüm, zorbalıkları, ben de yaşadığım iki olayı sizlere aktararak anlatacağım.

Doğum yeri Erzincan'ın çayırlı kazasına bağlı, yayla köyü olan, Nurettin Yedigöl isimli devrimci bir arkadaş, Istanbul Emniyet Md. 1. Şube'de kafasına çivi çakılarak öldürülmüştür. Istanbul Teknik Üniversitesi Inşaat Fakültesi mezunu devrimci arkadaşı katlettikten sonra "intahar etti" söylentisi yayan faşistler, arkadaşlarına "kimseye söylemiyeceksiniz, yoksa sizi bir daha işkenceye alırız" diyerek korku vermeye çalıştılar.

Tanık olduğum diğer olay da şöyle: Adıyaman'ın dışına yapılan ve inşaatı 12 Eylül öncesi tamamlanan yatılı okul, şimdi faşist cuntanın işkencehanesi olarak kullanılmaktadır. Adıyaman dışında geniş araziler üzerinde yer alan bu işkencehane'den, tarla, arazi sahiplerine baskı yapılarak, ekin zamanı tarlasını ekip, süremeyecekleri zor koşulmuştur. Tüm bu tehdit ve santajlara rağmen tarlasını sürmekte ısrar eden bir köylü, tarlasını sürme sırasında bir çok insan cesediyle karşılaşarak bunu diğer arkadaşlarına iletmek zorunda kalmıştır. Daha sonra Ihbar üzerine tutuklanarak, işkencehaneye götürülen bu köylüden bir daha haber alınamamıştır.

Bilgilerinize sunarım.

Alsfelt'ten Devrimci Selamlar

Vurulmuş
Vurulmuş
Vurulmuş
O da diğerleri gibi
Şu fani dünyada.
Ölümsüz bir UMUT için
düşmüş bu yolda.
Yaşmı desen,
damla kalmadı
gözlerinde verecek.
Ah mı istersin,
bıçak açmayan
kenetli dişlerden.
Sonmu dilersin,
akıp giden kan selinden.
Sesiniz, haykırışınız
sonu olacak düzenin.
Işık tutacak
köhnemiş pisliklere.
Düşecek maskeler.
Dağlar, ovalar
bu sesle aksedecek
Vurulunca bitmeyecek,
Bu kavga körüklenecek

Güner

Buca Şirinyer hapishanesinde ve İzmir Devrimci Yol Davalarında direniş sürüyor

İzmir Buca Şirinyer hapishanesindeki uygulamalara ve Devrimci Yol davalarındaki mahkemenin tavrına karşı devrimcilerin direnişi sürüyor.

1 Şubat, 14 Şubat ve 25 Şubat'ta mahkemeye çıkarılan Devrimciler, hapishanelerdeki baskıları anlatarak bu şartlarda mahkemede ifade vermeyeceklerini açıkladılar.

Bunun üzerine mahkeme, Davanın, arkadaşlarımızın ifadsini almadan sürmesini ve ifade vermeyenlerin savunma haklarını kaybettiklerini açıladı. Böylece Faşist Cunta'nın mahkemeleri (bir kez daha savunmaya bile gerek görmeden İDAM cezasını verecek.

Cezaevindeki işkence ve uygulamalara karşı ise, Devrimcilerin direnişi sürüyor. Devrimciler **hücre cezasına, yemek verilmemesine** rağmen **yiğitçe** direniyorlar. Ayrıca bir aydır direnişe katılan devrimcilere **görüş yasağı** var ve kimse ile görüştürülmüyorlar.

Direnişte yer alan bir arkadaşımız gelişmeleri şöyle anlatıyor:

"Bildiğin gibi 1 Şubat günü eski koğuşumdan 4. koğuşa gelmiştim. Orada hücrede uzun bir süre yattım. 14 Şubat günü mahkemeye gittim..(buraları okunamıyor)... Onun için mahkemenin durumunu öğrenemedim. Mahkeme dönüşü beni biraz 'sevdiler'. Tabi bunun sonucu bir hafta hasta yattım. Bulunduğum yerde fazla hareket yapmadığımdan ve sürekli de yemek 'yediğimden' epey 'şişmanladım'!... Mahkeme dönüşü beni üçüncü koğuşa verdiler. Şu anda burada HÜCRE'de tek başıma yatıyorum. Bugün mahkemeyi terk ettiğim için Savunma Hakkım öldü. Çünkü bir kişi aynı mahkemeyi iki kez 'terkederse' o kişinin savunma hakkı ölüyormuş. Artık bir daha mahkemeye gitmeyeceğim. Mahkeme gıyabımda devam edecek.

Gerçi benim mahkeme şimdiden *bitti ama önemli değil*. Önemli olan *sağlık, geleceğe olan* inanç ve yaşam mücadelesidir, azimdir.

Üç kişilik yerde beş kişi yatıyor

Daha önce göndermiş olduğun mektubu alalı epeyce bir zaman oldu,cevap yazayım derken bizim irademizin dışında birçok olaylar gelişti, ister istemez cevap yazmak gecikti; şuanda durumumuz normal sayılır ve ilk işim size mektup yazmak oldu,biliyorsun bizlerin özlemini gidermenin yollarından bir tanesi mektup, buralardan özlem gidermek için çok şeyleri veda etmek gerek.

Hemen belirteyim Muhammerle beraberiz, moralimizde çok iyi, bol bol sohbetliyoruz, köyden sizlerden bahsediyoruz. Birde üç kişilik yerde beş kişi yattığımızdan Muhammerle aynı ranzada yatıyoruz. Uzun bir zaman üzerimiz kapalı kaldı şuanda açık yakında yer sorunumuzun çözüleceğini sanıyorum. Durumumuz iyi şuandaki durumumu anlatmam imkansız sizler az çok biliyorsunuz izindeiken konuşmuştuk. Mahkemeler devam ediyor yanlız bizler gitmiyoruz sanıksız devam ediyor savunma hakkımız öldü onun için mahkeme ile ilgili geniş bilgi vermem imkansız çünkü bende bilmiyorum. Avukatlada görüşme olanağımız yok, görüştüğümüzde mahkeme ile ilgili yazarım. Muhammerin 14 Martta mahkemesi var onunda durumunun aynı olacağını zannediyorum. Köyden son zamanlarda haber alamıyoruz, uzun zamandır görüş yasağı olduğundan yanımıza gelip gitmiyorlar, yanlız mektup sürekli geliyor. Sultan mektupları kendisi yazıyor geçenlerde mektubu gelmişti, yakındada geleceğini sanıyorum,; Senin durumun nasıl? İş bulabildinmi? durumunu yazarsan sevinirim bizim oğlanla aranın iyi olmasına sevindim. Sizler olaylara gerçekçi bir şekilde bakabilecek insanlarsınız. Çözemiyeceğiniz bir sorun olamaz. Şuanda ranzamda muhammerle birlikte 4 arkadaş var, hem sohbet ediyoruz hemde ben senin mektubu yazıyorum. Muhammer sana ve Fikrete mektup atmış cevap alamamış Fikrete söyle bende yazmıştım benim mektubunda cevabı gelmedi. Onun işi ne oldu? iş bulabildimi?

Babamla görüşme olanağınız nasıl yanına gelip gidiyormusunuz? geçenlerde mektubu geldi, benden giden mektup karalanmışmı ne olmuş ondan şikayet ediyordu, kendi mektubu karalanmasın diye çok kısa *mektup* yazmış, gerçi her zaman kısa mektup yazıyorya.

Enişte sana bol, bol buradan anlatmak isterdim ama okadar anlatılacak çok şey varki dosya kağıdına sığmaz! Şu kadarını yazayım bizler iyiyiz; her zamanda iyi olacağız , sağlığımız iyi sayılır, havalar gıttikçe güzelleşiyor, bugünler tam bir bahar havası var günlük güneşlik bir hava, yanlız bu havada biz sabahtan bahçeye çıktık, öğleden sonrada karşımızdaki koğuş çıktı yarımşar gün havaya çıkıyoruz. Yarım gün dahi olsa temiz havaya çıkmak o kadar güzelki anlatmak imkansız, neyse *şimdilik bu kadarla yetine*lim epeycede yazdım, dosya kağıdı dolacak nerdeyse.

Mektubumu bitirirken eniçten en sıcak selamlarımı gönderir hasretle kucaklarım. Muhammer ve buradaki arkadaşların hepsinin sana çok çok selamı var. Gelecek olan özgürlük dolu günlerde birlikte olmak umuduyla hoşçakal. Selamlar...

Metris hapishanesinde direniş...

Metris hapishanesinde tutuklu olarak bulunan devrimcilerin büyük bir bölümü 30 Mart 1983 akşamı "Kızıldere'yi anma gecesi" düzenlediler ve sloganlar attılar, marşlar söylediler.

Bunun üzerine hapishane görevlileri tutuklulara saldırdı. Daha sonra da 3 Nolu Askeri mahkeme direnişe katılan 1116 devrimciye iki hafta görüş yasağı cezası verdi.

Ertesi gün Metris hapishanesine görüşmek için giden tutuklu yakınları görüştürülmedi ve geri çevrildi. Devrimcilerin hapishane içinde direnişe geçtikleri haberlerini ise yetkililer doğrulamadılar. Ama görüş yasağı cezasının direnişin duyulmasını önlemek amacıyla verildiği sanılıyor.

ULAŞ ANILDI...

Ulaş Bardakçı'nın ölüm yıldönümü nedeniyle Uşak'ın Büyükkayalı ve Denizli'nin Kutlubey köylerinde devrimciler çeşitli yerlere pankartlar astılar, yazılar yazdılar.

Haber bir anda *bütün* çevre köylerde duyuldu. Ve arkasından tüm çevrede operasyon başladı. Her zamanki gibi bu operasyonda da tüm gençler gözaltına alındı. Daha sonra Kutlubey köyünden altı kişi tutuklandı ve Çal cezaevine kondu. Diğer köylerden gözaltına alınanlardan ise bir haber alınamadı.

Kızıldere isyan bayrağımız

Bundan 11 yıl önce, 1972 Mart ayının son günlerinde THKP-C hareketinin 10 savaşçısı, Niksar'ın Kızıldere köyünde Faşist Cunta Kuvvetleri tarafından katledildiler.

Dünya'ya, hedefine yönelmiş namlulardan bakan, mütevazi ve eşsiz önderlerini kaybettik bugün! Nihat'ı, Sinan'ı, Sabahattin'i, Saffet'i, Ertan'ı, Cihan'ı, Ömer'i, Hüdai'yi, Ahmet'i ve Mahir Çayan'ı kaybettik!

Ama pırıl pırıl düşüncelerini yok edemediler, anıları ve düşünceleri hala dipdiri, anıları ve düşünceleri hala sımsıcak. Ve Kızıldere Şehitlerimiz şimdi uçsuz bucaksız maviliklerde dalgalanan kıpkızıl bir isyan bayrağı gibi, bir kat daha çoşkuyla, bir kat daha onurla dalgalanıyor. Ve her dalgalanışında, kavganın içindeki yoldaşları, omuzlarında Kızıldere'nin sıcaklığını duyuyorlar.

ON'lar yaşıyor, yaşayacak!

ON'lar Kurtuluşa Kadar Savaş şiarını Devrim Yolu'na kanlarıyla yazdılar!

12 Mart faşist zulmü unutulmadı, 12 Eylül faşist zulmü de unutulmayacak!

Devrimci Yol'umuz ON'ların yoludur!

Kassel'*den*
Devrimci Işçi Taraftarları

KIZILDERE ADIN AHİRE KALSIN

Adın ahire kaldı bizlere
Bak Fatsada Tuncelide Karsta
Yeniçeltekte
Yani yurdun dört bir yanında
Yürüyoruz yolunda önder Çayanım

Oligarşi bunu bilmeli ki
Her döktüğü kan deniz olacak
Her kestiği fidan kök salıp
Orman olacak, dağdan ineriz bir
Çığ gibi ne taş tanırız ne de kaya

Selam olsun halk için savaşanlara
Selam olsun oligarşinin
cellatlarına sır vermeyenlere
Selam olsun tüm dünyada devrim
İçin savaşanlara bin selam

Ali A...-Weil am Rhein

Ankara Televizyonundan korsan yayın yapıldı

Baştarafı kapakta

Ankara televizyonundan yapılan ve 10 dakika süren yayının yazılı şekli Devrimci **İşçi'ye ulaşmış bulunuyor. Yazı aynen şöyle:**

"Burası özgür Türkiye'nin Sesi!
Devrimci Yol Direnişçileri Sesleniyor...
Burası Özgür Türkiye'nin Sesi!
Devrimciler Sesleniyor...
Emekçi Halklarımız!

12 Eylül 1980'de iktidara el koyan generaller, **ülkemize, sadece baskı, zulüm ve yoksulluk** getirdiler.

Yüzbine yakın devrimci ve yurtsever tutuklu. 41 yurttaşımız idam edildi. 132 devrimci işkenceyle. 168 devrimci de operasyonlarda katledildi.

Sendikalar, dernekler, partiler kapatıldı. Üniversiteler Türkeş'in adamlarına teslim edildi. İlerici profesörler, öğretmenler, mühendisler, memurlar işten atıldı. Okullar ve fabrikalar askeri kışlaya çevrildi. Basın, sansür, yazarlar-sanatçılar baskı altında. Yoksul kürt köylülerine her gün zulüm uygulanıyor.

Patronlara herşey serbest, emekçilere ise herşey yasak. Küçük esnaf yıkıntı içinde. Peşpeşe gelen zamlar emekçilerin hayatını zindan ediyor. Sömürücülerin karları artsın diye maaşlar, ücretler, taban fiyatları düşük tutuluyor. **İşsizlik, rüşvet, soygun, karaborsa, ahlaksızlık ve hırsızlık** cunta döneminde daha da yaygınlaştı.

Bütün bunlar, emperyalistlerin ve yerli işbirlikçilerinin saltanatı sürsün diye yapılıyor.

Bu cunta, ülkemizin onurunu, halkımızın namusunu ayaklar altına aldı. Evren, bütün subay ve askerleri Amerikan uşaklığı yapmaya zorluyor.

Faşist cuntanın demokrasi oyununun şimdi de partiler perdesi açıldı. **Herkes bilmeli ki, cunta sadece kendi adamlarının partisine izin verecek.** Bundan sonra ülkemizi generaller partisi yönetecek. Halka kendi partisini kurma hakkı yasaklandı. AP ve CHP'nin devamıyız diye ortaya çıkanlara bile siyaset yaptırmayacaklar. Demirel ve Ecevit boşuna heveslenmesinler. MSP yöneticilerine bile ağır hapis cezaları verdirten cunta, kendisinden başka kimseye siyaset yapma fırsatı tanımayacak. **AP ve CHP'liler niçin hala eli kanlı cuntayla işbirliği yapıyorlar?**

12 Mart 1971 sonrasına benzer bir dönemin tekrar yaşanacağını zannedenler, yumuşuma havası bekleyenler aldanıyorlar. Generaller faşist baskı ve teröre devam edecekler.

Ülkemizi generaller yönetecekse partiler niye, parlamento niye? Herşeye paşalar karar verecekse seçim niye?

Demokratları, siyasi parti yöneticilerini, yazarları, sendikacıları, aydınları, gençleri, belediye başkanlarını, muhtarları ve gerçek bir demokrasi için mücadele eden devrimcileri hapis, işkence ve idamla susturmaya çalışanlar demokrasiyi kuramazlar.

Daha da önemlisi, demokrasiyi uyguladılar diye Fatsalıları yediden yetmişe cezaevine dolduranlar, yüzlerce Fatsalıyı idamla yargılayanlar demokrasiyi kuramazlar.

Cunta demokrasiyi değil, faşizmi kuruyor, kurumlaştırıyor.

Emekçi halkımız!

Evren, Anayasa oylaması sırasında hep **Fatsa'dan sözetti.** Fatsa'yı savunanlar bizim anayasamıza tabiki hayır diyecekler, dedi. Cunta Tercüman Gazetesi ile ele le vererek Fatsa'yı **"anarşi ve terör üssü"** olarak göstermeye ve kötülemeye çabaladı.

Süngü zoruyla dayattıkları anayasadan sonra Evren yine Fatsa'ya gitti. **Çünkü Fatsa'dan korkuyorlardı. Halkımız için bir sembol haline gelen Fatsa, demokrasi düşmanlarına batıyordu.**

Peki ne yapmıştı Fatsalılar?

Fatsalılar kendi kendilerini yönetmişlerdi. Kendileri hakkında yine kendileri karar vermişlerdi. Halk komiteleri kurarak kendi aralarında kardeşçe bir düzen kurmuşlardı. Fatsa'da halk kendi demokrasisini yaratmıştı.

İşte cuntayı ve diğer halk düşmanlarını korkutan bunlardı. İşte üç yüze yakın Fatsalı bu nedenle idam edilmek isteniyor. İşte yüzlerce devrimci kardeşçe bir düzen için şehit oldu.

Yurtseverler!

Bugün sadece Fatsalılar değil, **kasaba-kasaba, köy-köy, şehir-şehir bütün halkımız yargılanıyor. Çeltek'te, Artvin'de, Ankara'da, Diyarbakır'da, Tunceli'de İstanbul,da, Uşak'ta,** binlerce halk evladı, bağımsızlık ve özgürlük istediler diye, faşistlere karşı canlarını ve halkı savundular diye cezaevlerine dolduruldu.

Generaller, faşizme karşı haklı ve meşru bir direniş sürdüren devrimcilere tam üç ay süren korkunç işkenceler yaptırdılar. Zorla imzalattırdıkları ifadelerle mahkemeye çıkardılar. Sıkıyönetim mahkemelerinin adalet değil, zulüm ve idam dağıttığını bugün bütün dünya biliyor. Mahkemelerin verdiği kararların hiç birisi yasal değildir.

Emekçiler!

Cunta, yediden yetmişe bütün halkımızı terörist ilan etti. Yıllarca ülkemize hizmet vermiş **profesörler, yazarlar, avukatlar, sendikacılar bile generallere göre teröristlik yapmışlar.** Faşistler halkını seven herkese terörist derler. Devrimcilere de bu nedenle terörist diyorlar. **Oysa herkes biliyor ki, asıl terörist, en büyük terörist Evren ve çetesidir. Cunta, tıpkı Hitler gibi, Türkeş gibi faşist terör uyguluyor.** Generaller, devleti tam bir terör örgütü haline getirdiler.

Burası Özgür Türkiye'nin sesi, Devrimci Yol direnişçileri sesleniyor!

Halkımız!

Üç buçuk general bozuntusu, sömürücü parababalarının çıkarı için toplumumuzun bütün değerlerini tek tek yıkıyor. Buna seyirci kalmayın.

Askeri cezaevlerindeki bütün tutuklular işkence ve zulüm altında. İnsanlarımız hücrelerde ölüme terkedildi. Binlerce devrimci ölüm tehlikesine rağmen cezaevlerinde ve mahkemelerde de halkın davasını yiğitçe savunuyor.

Devrimcilere yapılan işkenceleri gün-gün, saat-saat biliyoruz. İşkencecileri isim isim biliyoruz. İşkenceciler cezasız kalmayacak. İşkencede tecavüze uğrayan bacılarımızın, sakat bırakılan kardeşlerimizin, katledilen yiğitlerimizin hesabı tek tek sorulacak...

Tutuklu yakınları! cezaevlerindeki evlatlarınıza sahip çıkın. Birbirinize kenetlenin. Cezaevlerindeki koşulların iyileştirilmesi ve tutuklulara insanca davranılması için ve **genel af** için mücadele edin!

Subaylar, askerler, devlet memurları! faşist cunta sizi kendi kardeşlerinize karşı bir alet olarak kullanıyor. Cuntaya alet olmayın...

Halkını seven tüm insanlara sesleniyoruz!

Cuntayla işbirliği yapmayın... Generallerin seçim, parti, demokrasi sahtekarlıklarına inanmayın. Gerçek bir demokrasiyi ancak halkımız kendisi kuracaktır.

İlericiler, yurtseverler, tüm halkımız!

Türkeş'in eksik bıraktıklarını tamamlamaya çalışan cuntacılara karşı birleşin... Sekiz devrimci grubun oluşturduğu Faşizme Karşı Birleşik Direniş Cephesini destekleyin. Direniş Cephesi tüm halkımızın cephesidir.

Yazarlar, sanatçılar, aydınlar, profesörler! yazın, konuşun, emekçilere gerçekleri açıklayın.

İşçiler! Sizi patronlara kul köle yapan yeni sendikalar yasasını tanımayın. Alın terinizi, emeğinizi ve haklarınızı korumak için birleşin, örgütlenin, devrimcilerle birlik olun.

Gençler! Faşist generallerin gençliği politika dışında tutma girişimlerine karşı çıkın. Yoz eğitime ve baskılara karşı mücadele edin, devrimcilerle birlik olun. Sizi halkımızdan koparmaya çalışıyorlar, halkımızla kaynaşın.

Bütün halkımız!

İdam ve işkencelerin son bulması için, genel af için, temel hak ve özgürlükler için, gerçek demokrasi için, insanca yaşamak için devrimcilerle birleşin, örgütlenin. Devrimciler, şehirlerde, dağlarda, fabrikalarda, köylerde, gecekondu mahallerinde, okullarda, **halklarımızın kendi iktidarı ve ülkemizin bağımsızlığı için uzun süreli bir direniş mücadelesine hazırlanıyorlar. Devrimciler, halklarımızla birlikte bu zalimlerin kanlı düzenini yıkmaya kararlı ve inançlılar. Tıpkı Mahirler, Denizler gibi!..**

30 Mart 1972'de Mahir Çayan ve 9 arkadaşının, On'ların yaktığı Kurtuluş ve Direniş Meşalesi halklarımızın yolunu aydınlatıyor.

Halklarımızın bağımsızlık özlemini idam sehpalarında bir isyan çığlığı ile haykıran Deniz, Hüseyin ve Yusuf'un, işkence tezgahlarında ser verip sır vermeyen Kaypakkaya'nın anıları sonsuza kadar yaşatılacak.

Cuntacı zalimler korksun!

Çünkü bugün binlerce Mahir, binlerce Deniz, binlerce Kaypakkaya var.

Devrimcilerle birlik olun.
Zafer Türk ve Kürt halklarının olacaktır.
Zafer devrimcilerin olacaktır.
Yaşasın Devrimci Yol
Yaşasın Direniş Cephesi"

DEVRİMCİ İŞÇİ'den

Pazarlığa konu olanlar hep devre dışı mı kalacaklar?

Helmut Kohl'ün 6 Mart seçimlerinden sonra kurduğu yeni hükümetin, hem biz yabancılar açısından, hem de Almanya-Cunta ilişkileri açısından eski hükümetlerden daha atak bir politika izleyeceği bugünlerde açıklık kazanmış bulunmaktadır.

Kohl Hükümeti, bir yandan geri dönüşleri teşvik -buna tazyik demek daha doğru olur- için hazırlık yaparken bir yandan da cunta hükümeti ile daha yakın bir işbirliği içine girmiştir.

Schmitd Hükümeti döneminde kurulan **"Yabancılar Komisyonu"***nun o günden bu yana sürdürdüğü çalışmaların tamamlandığı ve hazırlanan Rapor'un Kohl Hükümeti'ne sunulduğu gazetelerde yer alan haberler arasındadır. Raporun tümüyle yabancıların haklarını gasbetmeye yönelik bir belge olduğu bilinmektedir.*

Anlaşıldığı kadarıyla Federal Hükümet, Türkiyelileri geri göndermek için tam ve ciddi bir hazırlık içindedir. Deyim yerindeyse, Kohl pusuya yatmıştır. Yaz aylarında bir taarruza geçmesi muhtemeldir. Yaz aylarının izin mevsimi olması nedeniyle kamuoyunun hareketsiz olabileceğini kestiren Hükümet, **"yabancılar sorununu"** *gürültüye meydan vermeden çözmek niyetindedir.*

Bunun ön şartlarından birisinin yurtdışındaki Türkiyeli sol grupların hareket kabiliyetini daraltmak olduğu açıktır. Hükümetin derneklerle ilgili hazırlık içinde olmadığını kim iddia edebilir? (Son FİDEF Kongresinde çıkan kavganın **"Anayasayı Koruma Örgütü"** *için bulunmaz bir fırsat olduğu kabul edilmelidir. Duisburg'ta faaliyet gösteren bir yasal derneğin, Spigel Dergisi tarafından* **"bir terör örgütünün bürosu gibi çalışmakla"** *suçlanması herhalde bazı şeylerin işareti sayılmalıdır.)*

Bunun yanısıra, son günlerde Alman yetkililerinin Türkiye turlarına çıktıkları görülmektedir. Berlin Belediye Başkanı CDU'lu Weizsäcker'in ülkemizi ziyareti hem siyasal bir öneme sahiptir, hem de Almanya'daki işçilerimizle ilgili bir pazarlığın ifadesidir. Bu ziyaretin hemen ardından 15 kişilik bir Alman İşveren Heyetinin Türkiye'ye gittiği açıklanmıştır. Başkanlığını Deusche Bank Başkanının yaptığı bu Heyetin Sanayici ve bankacılardan oluştuğu ve ziyaretin Almanya'daki **"Yakın ve Ortadoğu Derneği"** *tarafından düzenlendiği bildirilmektedir.*

Cunta yetkililerinin adı geçen heyetten işçilerimizin geri dönüşüne karşılık kredi ve yatırım talep edildiği öğrenilmiştir. Gazeteler, Maliye Bakanı Kafaoğlu'nun Alman işverenleriyle açık pazarlık yaptığını yazmaktadırlar. Alman tekellerinin geri dönüş karşılığı kredi ve yatırım konusunda niyetli olduğu sanılmaktadır.

Nisan ayı içinde bir başka heyetin ülkemize siyasal amaçlı bir gezi yaptığı da hatırlanırsa, Almanya'nın ABD politikaları doğrultusunda Türkiye'ye eskisinden daha fazla önem verdiği görülecektir.

Almanya ile faşist cunta arasında giderek artan siyasal, ekonomik ve ticari ilişkilerin gelişmesi için pazarlık konusu olan iki unsur vardır: Birincisi işçilerimiz... cunta, işçilerimizin sırtından kendi ekonomik politikalarının iflasını durdurmaya çalışmaktadır. İşçilerimiz ise, tam bir dağınıklık ve şaşkınlık içinde ve üstelik hergün daha da sistemli hale gelen anti-demokratik baskılar ve uygulamalar karşısında çaresiz bir durumdadırlar. (Federal Çalışma Dairesinden bir yetkili, şöyle demektedir: **"Bizim baskı yapmamıza gerek yok, çünkü Türk işçilerinden her yıl ortalama 70 bin kişi kendiliğinden dönmektedir"***)*

Son altı ayda resmen olmasa bile fiilen devlet politikası haline gelen yabancı düşmanlığı yüzünden geri dönüşlerin arttığı dikkat çekmektedir.

Pazarlığın ikinci unsuru yurtdışındaki sol gruplar ve derneklerdir. Cunta, Alman Hükümetinden anti-faşist kuruluşların etkisizleştirilmesini istemektedir.

Pazarlığa konu olan işçilerimizin ve solun ise bütün bu gelişmeler karşısında hala devre dışında olduğunu söylemek pek abartılı olmayacaktır.

Devrimci-demokratik güçler hem Avrupa'daki hem de Türkiye'deki sınıf mücadelesine karşı görev ve sorumluluklarını yerine getirmede geç kalırlarsa istenmeyen sonuçlarla karşılaşmaları doğaldır.

Bu noktada devrimcilere daha fazla görev düştüğünü söylemek gerekiyor. Gelişmelerin yönünü doğru kavrayan Devrimci İşçi taraftarları gereken adımları atma ve hazırlanan tuzaklara karşı gerekli siyasi, kitlesel, hukuki tedbirleri alma ve bunu tüm gruplarla, diğer uluslardan emekçilerle ve Alman emekçileri ve Alman insiyatifleriyle birlikte hayata geçirme konusunda her zamankinden daha fazla çaba harcamalıdırlar.

Devrimcilerin müdahalesi olmadan gelişmelerin yönünün kendiliğinden değişeceği hayaline kapılınmasın.

Bunun ilk adımı, işçilerimiz haklarına sahip çıkılması, derneklerin gerçek birer kitle derneği haline dönüştürülmesi ve yaşanılan ülkenin ilerici, demokrat-sol güçleriyle ortak faaliyetler içine girilmesidir. Bunu başarmak zorundayız.

Apolitikleşme eğilimlerine karşı tavır nasıl olmalıdır

Yurtdışındaki sol hareketlerin kadroları arasında bugünlerde en çok konuşulan konulardan birisi, **“işlerin iyi gitmediği”**, yada **“eskisi gibi olmadığı”**dır. Bir çok [illegible] durgunluktan, eylemlere ve [illegible]sal faaliyetlere katılımın düşmesinden, insanlarda heyecanın azalmasından, vb. şikayetçidir.

Gerçekten de bugün birçok şey **“eskisi gibi”** gitmemektedir. Bir yıl önce solu etkileyen motifler, mesajlar ve bazı politik girişimler, ya da eylem biçimleri bugün çok fazla anlamlı bulunmamaktadır.

Tüm sol grupları ve çevreleri etkileyen bu gelişmenin değişik örneklerini günlük yaşantıda bulabilmek mümkün. Sözgelimi, geçmişte herhangi bir grubun sempatizanı ya da militanı olarak tanınan bazı kişiler, bugün kendilerini **“demokrat”** olarak tanıtmaktadırlar. Daha da yönetim kademelerinde görev almış bazı kişiler bile artık **“Ben sempatizan olmaya karar verdim”** demektedirler. Kimileri ise kendisini boşlukta hissetmektedir. Gruplar dışında kalmak, bazıları için tercih edilen bir durum haline gelmektedir.

Örnekler çoğaltılabilir...

Bütün bunları, Apolitikleşme eğiliminin değişik yansımaları olarak görmek mümkündür:

Şu anda varolan politik zeminle ve politik olgularla yani verili politik koşullarla (gruplarla, gruplara kimlik kazandıran ideolojik, politik, örgütsel ve manevi değerlerle) kendisi arasındaki ilişkileri yeniden belirlemek isteyen insanların büyük bir bölümü bugün varolan politik gerçekliğin,yani, yanlışıyla doğrusuyla, eksiği ve hatasıyla şu anda içinde yeraldığımız devrimci siyasal faaliyetlerin şu ya da bu şekilde dışında kalmaktadır.

Bu durumun yurtdışındaki sol hareketler için ciddi sorunlar yarattığı açıktır. Peki bu sorun nasıl aşılabilir?

Bu sorulara, en *genelinde* **“12 Eylül sonrasının yenilgi ve gericilik *yılları olduğu*”** tesbitinden hareket ederek, apolitikleşme eğilimleri içerisine giren insanlara karşı daha duyarlı olunması ve bunların kazanılması için çaba harcanması gerektiği, şeklinde bir cevap verilebilir.

Kuşkusuz bu belirleme doğrudur. Ancak bu belirlemenin yaklaşım biçimine ilişkin olduğu, yani herhangi bir soruna devrimcilerin nasıl yaklaşması gerektiğini anlattığı bir gerçektir.

Ne var ki işin asıl önemli yanı bundan sonrasıdır: Apolitikleşme eğilimini ortaya çıkaran nedenlerin saptanması ve çözüm için **yeni bazı şeylerin söylenmesi** gerekmektedir.

Bu eğilimlerin nereden ve nasıl kaynaklandığı, nedenleri ve sonuçları ile ilgili doğru saptamalar, 1982 Kasımında yurtdışında da dağıtılan Direniş Cephesi Özel Sayısında oldukça somut biçimde yer alıyordu. **“Örgüt içi ve örgütler arasındaki ilişkilerde devrimci tutum üzerine”** başlığını taşıyan bu yazıda şöyle denilmekteydi:

“12 Eylül sonrasının ağır baskı koşullarında, devrimci hareketlerin önemli darbeler aldığı, büyük kayıplar verdiği bir dönemden geçmekteyiz. Bu koşullarda, darbelerin yarattığı olumsuzlukları aşma, yeni dönemin zorlu mücadelelerine hazırlanma gibi bir dizi ağır görev tüm örgütlerin önünde durmaktadır. Böylesi dönemlerin ortak özelliği olan yılgınlık, mücadeleyi terk, devrimci değerlerin ve devrime olan inancın kaybolması gibi eğilimler oldukça yaygındır. İnsanlar yorgun düşüp artık mücadeleye devam edemeyecek hale gelmekte ve devrimci safları terketmektedirler. Örgütlenmeye, örgütlü mücadeleye düşmanlık, fedekarlık yerine bireysel kurtuluş biçiminde uç veren bu eğilimlere karşı örgütlü hareketlerin ortak bir mücadele vermeleri, devrime, devrimci değerlere ve bunların somut bir ifadesi olarak örgütlü mücadeleye olan inancı korumaları ve pekiştirmeleri gerektiği açıktır. Böylesi dönemlerin doğal sayılabilecek bu tür bozucu eğilimlerine karşı devrimci hareketlerin ortak çabalarının ve dayanışmalarının zorunluluğuna inanmaktayız.”

ATOM BOMBASININ RADYASYON ETKİLERİ

Direniş Cephesi Bildirisinde işaret edilen gelişmeler, Türkiye'de 12 Eylül faşist darbesinden sonra yaşanmaya başlamıştır. Yurtdışında ise, özellikle Avrupa'da yeni yeni yaşanmaktadır. Benzetme yerindeyse, bomba 2,5, yıl önce Türkiye'ye atılmış, ölen ölmüş, tahribat olmuş, sağ kalanlar yaraları sarmaya, yıkılanları yavaş yavaş yapmaya başlamışlardır. Bombanın radyasyon etkileri Avrupa'ya ancak yeni ulaşmaya başlamıştır.

Bu noktada bir çelişkiye, anlaşılması güç gibi görünen bir olguya değinmekte yarar var:

Türkiye'deki devrimciler, son derece elverişsiz koşullara ve olağanüstü zorluklara rağmen yenilginin yol açtığı tahribatları ortadan kaldırmak yönünde kısmen başarılı sayılabilecek adımlar atarken, yenilgiyi doğrudan yaşamayan yurtdışındaki sol kadrolar nedense kendilerini tam bir çıkmaz içinde hissetmektedirler. Bomba burnunun dibine atılan insanlar, ölmemek, yıkılmamak için takdir edilecek ve selamlanacak bir çaba gösterirken ve mücadele azmini sağlamlaştırırken, üzerine bomba atılmayan, bombanın yarattığı etkilerin **ancak bir kısmını** binlerce kilometre uzakta, Avrupa'da duyan insanlar, öldükleri, bittikleri **sanısına** kapılmaktadırlar.

İşte bu durum yurtdışındaki sol gruplar için önemli bir tehlike oluşturmaktadır. Tehlike yaşanan sorunların sahte bir platformda, hayali bir zeminde çözümlenme eğilimlerinin ortaya çıkmasında kendini göstermektedir. DHB örneğinde olduğu gibi!.. Devrimci Halkın Birliği adıyla tanınan grubun Almanya'daki taraftarlarının kendilerini feshederek bir Alman sol grubuna dahil oldukları söylenmektedir. Türkiye Devrimine ilişkin olarak yaşadıkları açmazı ve çıkmazı aşamayan grup ve kişilerin Alman soluna kapılanması kadar, yada işleri tatil etmesi kadar doğal bir şey olamaz.

Görüldüğü gibi, Avrupa'daki Türkiye Solu, yenilgiyi başka biçimde yaşamaktadır. Bütün bunlar, **Avrupa'nın kendine özgü sosyal ve siyasal sorunları karşısındaki çaresizlikle de birleşince durum biraz daha ciddileşmektedir.**

İçine kapanık bir özelliği olan Türkiye Solu, bu gelişmeyi görmezlikten gelmekte, apolitikleşme eğilimlerinin nedenlerini ve sonuçlarını açıkça tartışamamakta, bu ise, çürüme ve yozlaşma tehlikesini yaratmaktadır.

Yazının ilk bölümünde bazı örneklerini ve biçimlerini belirttiğimiz apolitikleşme eğilimlerinin hem nedeni hem de sonucu olan olumsuzlukların giderilmesi için sorunları bütün çıplaklığıyla ortaya sermek ve çözüm için **açık bir tartışma platformu** yaratmak gerekmektedir.

Apolitikleşme eğilimin farklı biçimlenişlerine karşı tavır da farklı olmak zorundadır.

12 Eylül sonrasının bilinen özellikleri nedeniyle; hem Türkiye'den esen rüzgarın değişmesi, hem de Avrupa'nın kendine özgü sosyal ve siyasal sorunları karşısında etkili ve belirleyici olamamanın yarattığı çaresizlik yüzünden, umutsuzluğa, yılgınlığa, boşvermişliğe, hareketsizliğe kapılan ve arayış içinde olanlara, bunların sorduğu sorulara olumlu cevaplar vermek suretiyle, -en azından- olumlu cevap verme çabası içine girmek suretiyle doğru bir devrimci *tutum* takınmak her zamankinden daha önemlidir.

İnsanların, varolan politik gerçeklikle, gruplarla, devrimci-ilerici akımlar ve düşüncelerle kendi arasındaki ilişkileri yeniden belir*lemek isteğinin bir* sonucu olan *yukarıdaki durum, devrimciler ta*rafından olumlu ve doğru sorular sorarak ve doğru cevaplar vererek aşılabilir.

Bu durumu, verimli bir tartışma platformu olarak hataları ve eksikleri gidermenin, kendimizi yenilemenin bir aracı olarak kavramak gerekir.

Ancak, apolitikleşme eğilimleri, bazen öyle yıkıcı, bozucu biçimler almaktadır ki, durum sağlıklı bir tartışma zeminini bile ortadan *kaldırmayı hedeflemekte*dir. Bu nedenle, apolitikleşme eğilimlerinin bazı özel biçimlerine karşı **daha duyarlı** olunması en başta gelen görevlerden olmaktadır.

Apolitikleşme *eğiliminin örgüt*lü çalışmayı ve örgüt düşüncesini reddeden biçimlenişi, bu açık tartışma platformunu istismar et*mekte, devrimci değerleri yozlaş*tırmaktadır.

Apolitikleşme eğiliminin bu bozucu, yıkıcı biçimlenişi, ***herşeye* saldıran, hiç bir şeyi beğenmeyen, herkese güvensizlik ve kuşku aşılayan, herşeyden şikayet eden, geçmişe ve devrimciliğe ait olumlu ya da olumsuz ne varsa her şeyi karalayan bir kimlikle** karşımıza *çıkmaktadır.*

Bu eğilimin cenderesine kendini kaptıranlar, kendi umutsuzluk*larını, kendi yılgınlık*larını başkalarına, ya da *örgütlenmeye ma*letmeye çalışmakta; kendi içini kemiren kurtları öldüreceği yerde, başkalarının da içinin kemirilmesi için bu kurtları ortalığa salıvermektedir.

Şu ya da bu nedenle kendi iç hesaplaşmasını yapmayan ve bu hesaplaşmayı devrimci değerleri güçlendirecek tarzda sonuçlandıramıyanların bazıları, farklı düşündüklerini -nihayet- bazıları da devrimci olamayacaklarını -yine nihayet- anlamaktadırlar. Ancak bu, hiç bir zaman açık ve somut bir şekilde ve dürüstçe kendisini ortaya çıkarmamaktadır.

Artık işlerin düzelmiyeceği sanısına kendini kaptıran bu eğilim, aslında **kendisinin düzelmeyeceği** gerçeğini gizleyebilmek için gerçekten de işlerin düzelmemesi için elinden gelen herşeyi yapmaya çalışmaktadır.

Birer küçük dükkan sahibi olma tutkusunun esiri olan kimileri de bu eğilimlerin örgütlenmesini kendilerine en önemli vazife olarak seçince sanki ortalık toz dumanmış gibi bir görünüm ortaya çıkmaktadır.

Bu eğilim kendi açmazını ve kendi çıkışsızlığını, bütün solun açmazı ve çıkışsızlığı haline yükseltmek gibi,kendine güvensizliği örgütlenmeye güvensizliğe dönüştürmek gibi, kendisi ile solu eşit görmek gibi, kendi zaaflarını tüm sola maletmek ve sonra da yeni ve farklı bir şey söylemeden tüm solu suçlamak, eleştirmek gibi tehlikeli bir maceraya atılmaktadır.

Apolitikleşme eğiliminin bu biçimi, yıkıcı, bozucu, dağıtıcı sonuçlar doğurmaktadır. Türkiye Sosyalist Hareketi'nin Avrupa'daki bölümünün her düzeyinde, O'nu oluşturan tüm gruplarda rastlanabilen bu eğilim, yeni şeyler söylemek isteyen, bir arayış içinde olan kişi ve hareketlerin *olumlu ve devrim için yararlı* girişimini yozlaştırmak ve engellemek gibi objektif bir sonuç yaratmaktadır.

Apolitikleşme eğiliminin bu tahripkar biçimi karşısında doğru *tutum*, örgüte sahip çıkmaktır, örgütlü mücadeleyi herşeyin üstünde tutmaktır, devrimci değerlere kıskançlıkla sahip çıkmaktır, devrimci düşüncelere olan güveni pekiştirmektir.

Geleneksel değerlerle kendi ayağını kendisi bağlayan Türkiye solu ve onun Avrupa'daki kesimi, bu eğilime karşı kayıtsız kalmaktadır.

Devrimcilerin tutumu ise farklı *olmalıdır.*

Devrimciler böylesi bir eğilimin bütün sol hareketleri etkilediğini görmeli, fakat sadece görmekle yetinmeyip çözüm için de ciddi çabalar harcamalı, bu eğilimlere karşı kapsamlı bir mücadele yürütmelidirler.

Bu mücadele açıktır ki, görevlerimizi daha somut *kavramamıza*, ne için mücadele ettiğimizi daha belirgin hale getirmemize hizmet etmelidir. Bu tartışma, güvensizliği, yılgınlığı, yozlaşmayı pekiştiren bir tartışma değil, aksine, bunları ortadan kaldıran bir tartışma olmalıdır.

Türkiye Devriminin siyasal sorunları ile Yurtdışındaki gö*revlerimiz* etrafında sürmeyen bir tartışma, **verimli** ve **yararlı** bir tartışma olamaz. Tartışmanın somut siyasal konularda yapılmaması halinde, apolitikleşme eğiliminin bozucu etkileri giderek kendisi ile birlikte birçok kişiyi ve *hareketi* bitirecektir.

*Türkiye Sosyalist Hareketi'nin bir kriz içinde olduğunu, bir kim*lik krizi yaşadığını tekrarlayıp durmak, herşeyi bu saptamayla açıklamaya çalışmak, artık yetmemektedir. Krizin varlığını ken*di kişisel ya da grupsal* açmazlarına gerekçe yapanların bulunduğu unutulmamalıdır.

Bu nedenle krizin ne olduğu, *nereden ve nasıl kaynaklandığı*, etkileri, sonuçları, açıkça belir-

Devamı sayfa 21'de

Bizimle çalışmak istemiyorsun demek

Artık bizimle çalışmak istemiyorsun demek.
Bitkinim, diyormuşsun, gücüm yok yürüyecek.
Yorgunum çok diyormuşsun,
sıfırı tükettim,
bir şey beklemeyin artık benden.

Gene de bekliyoruz,
ne olursa olsun

Yorgunsan, uyuyorsan,
seni kimse uyandırmaz,
kimse demez. Kalk, yemeğin hazır!
Hem, neden hazır etsinler yemeğini?
Kalmadıysa yürüyecek gücün,
zıbarır kalırsın orda,
aramaz kimse seni,
kimse demez: Kalk devrim oldu,
işler seni bekler!
Hem, sana ne devrimden? Sen öldün ya!
İster suçlu kendin ol, ister başkası,
toprakta çürüyecek değilmisin nasıl olsa.

Çok savaştım, diyormuşsun,
dövüşemem artık.
Öyleyse dinle:
Savaşmazsan yok bil kendini,
ister suçlu kendin ol, ister başkası,
kendini yok bil.
Hep umutla yaşadım, diyormuşsun,
ama kalmadı, diyormuşsun, bende artık
umutlanacak güç bile.
Ne umduydun peki?
Gel keyfim gel bir savaş mı?
Yanıldığın belli:
Durum senin bildiğin gibi de değil,
durum çok daha da kötü.
Harcamazsak gücümüzün üstünde bir çaba,
hapı yutacağız.
Göremezsek gerekenden daha çok iş,
silinip gideceğiz.
Dört gözle bekler düşmanlarımız,
bekler yelkenler indirilsin.

Kavga adamakıllı kızıştı,
savaşçılar iyicene yorgun düştü.
Şavaşçılar çok yoruldu mu
savaş yitirildi demektir,
bilesin!

BRECHT

ANKARA DEVRİMCİ YOL MERKEZ DAVASI SORGULARLA DEVAM EDİYOR

Duruşma yargıcı: "Bugüne kadar çıkıp birisi pişmanım diyerek merhametimize sığınmadı"

21.2.1983. Duruşmanın başlangıcında sanık Sedat Göçmen'in sağlık nedeni ileri sürülerek duruşmaya getirilmemesi üzerine, sanık Avukatı söz alarak: Müvekkili Sedat Göçmen'in doğal nedenlerle istirahatlı olmayıp, ceza evinde yapılan işkence sonucu duruşmaya getirilmediğini, savunmasız yargılamanın hukuki olmayacağını, bu hakkı insanlık lutfu olarak değil, tarih boyunca savaşım vererek kazandığını, bu hakka saygılı davranılması gerektiğini söyleyerek müvekkili Sedat Göçmen'in getirilerek sorgusunun yapılmasını talep etti. Mahkeme heyeti ise avukatın bu talebini "yetkisizliği" nedeni ile reddetti. Daha sonra sanık Halil İbrahim Arı'nın sorgusuna geçiliyor. Arı sorgusunda: Samsun, Tokat, Ankara ve Gölcük'te yapılan işkenceleri anlatarak, Savcılığın iddialarının bu işkence altında verilen ifadelere göre hazırlandığını söyleyerek suçlamaları reddediyor.

23.2 83. Sanık Selahattin Karataş'ın sorgusuna devam ediliyor. Karataş sorgusunda: İşkenceleri, baskıları ve ifadelerin alınış biçimini anlatarak iddiaları reddediyor. Daha sonra bir sanığın tahliye üzerine, duruşma Hakimi sinirlenerek "Bugüne kadar çıkıp birisi, pişmanım diyerek merhametimize sığınmadı, sonra da tahliye dilekçesi veriyorlar, sizi nasıl merhamet edipte salıverelim" demesi dinleyiciler arasında tepki ile karşılanıyor. Daha sonra 20 kişinin tahliyesi açıklanıyor, bu karar sanıklar ve ailelerinde sevinç yaratıyor.

28.2.83. Duruşma başlıyor Sanık Sedat Göçmen yine hücrede..

Diğer sanık Yasin Ketenoğlu sorgu için çağrılıyor. Ketenoğlu sorgusunda iddiamamenin genel bölümünde yanıtlanmamış olan bazı konuları yanıtlayacağını söyleyerek sözlerine başlıyor. Ketenoğlu'nun açıklamaları ilgi ile dinleniyor. Duruşma sırasında görevli bir Asteğmen bir bayan tutukluya yaklaşarak çirkin sözlerle saldırıda bulunuyor, bunun üzerine diğer sanıklar durumu protesto ederek görevli asteğmenin sözlerinin tutanaklara geçmesini istiyorlar. Fakat duruşma yargıcı herzaman olduğu gibi tutanaklara olayla ilgili hiç birşeyi geçirmiyor. Daha sonra aynı Asteğmen tutuklu yakınlarının duruşmayı izledikleri yere gelerek ön sırada oturan bir anneye; oturduğu yerde kalkmasını ve arka sıralarda oturan bir sivil polisin yanına oturmasını söylüyor, annenin direnmesi üzerine Asteğmen: "Tüm tutuklu yakınlarının kendisine tabi olduğunu" emrinin yerine getirilmediği taktirde anneyi dışarı atacağını söylüyor. Bunun üzerine annede "kendisini dışarı atamayacağını ayrıca arka tarafa da oturmayacağını ve kendisinin asker olmadığını bu nedenle de Asteğmen'e tabi olmayacağını" söylüyor. Tutuklu yakını anneye zorla söz geçiremeyen faşist Asteğmen bu defa da anneyi orada bulunan bir kadın polis aracılığı ile konuşmak iddiası ile dışarı çağırarak salon girişi görevlilerine "bu bayanı içeriye almayın" talimatını veriyor. Bunun üzerine diğer tutuklu yakınları da olayı protesto etmek için dışarı çıkmağa başlıyorlar, bu esnada mahkeme Başkanı General görevlilere bağırarak aileleri dışarı bırakmayın diyor arkasından da "ne var yani bir kişi atıldı diye dışarı çıkılır mı" diye bağırıyor ve geri kalanları görevliler kanalı ile kapıları kapattırarak zorla yerlerine oturttuyorlar. Duruşmalar esnasındaki bu baskılar, tahliye edilen sanıkların salıverilme işlemlerinde de devam ediyor. Sanıkları cezaevlerinden ailelerine teslim edilmeyip birinci şubeye götürülerek tehdit ediliyor ve mahalli karakollara götürülerek imza karşılığı salı veriliyorlar.

2.3.83. Sanık Yasin Ketenoğlu'nun sorgusu ile devam ediliyor. Ketenoğlu söz alarak "yasal gençlik derneklerinin faaliyetlerin yasal olarak sürdürdüğünü" anlatıyor Emniyet ifadesinim işkence altında alındığını söyleyerek reddediyor. Bu arada sanık Kamil Acar'ın iddianamede suçlandığı bir olaydan dolayı emniyete götürülerek tekrar işkenceye alındığını zaten iddianamede var olan suçlamadan dolayı tutuklu bir sanığın tekrar emniyete götürülerek ifadesinin alınmasının yasal olmadığını belirten dilekçesini hakim tahliye dilekçesi olarak tutanaklara geçirirken sanığın diretmesi üzerine hakim durumu düzeltiyor. Sanık Mustafa Hassoy'un avukatı Emin Değer! Müvekki Hassoy'un tekrar emniyete götürülmesinin yasal olmadığını, hukuksal yönü olmadığını, iddianamede tekrar hazırlık soruşturması yapılmasının hukuksal yanının olmadığını, bu nedenle sorguya ilişkin tutanakların Emniyetten getirilmesini, ondan sonra yorum yapacağını söylüyor. Duruşma heyeti, hazırlık sorgusunun gizli yapılması yasa gereği olduğundan Avukat Emin Değer'in talebinin reddine diye karar veriyor. Ayrıca 19 kişinin tahliyesine karar veriliyor. Karar açıklanırken duruşma hakimi "en küçük bir tezahurat ve tepki istemem' diyor.

4.3.83. Duruşma Ketenoğlu'nun sorgusu ile devam ediyor. Sorgusu biten sanıkları en önde ayırdıkları sıraya yan yana oturturlarken bugün on iki sıranın boşaltılıp aralıklı, dağınık oturtulduklarını, görüyoruz. Bu işlemin sanıklar arasındaki konuşmaları engellemek amacı ile yaptıkları anlaşılıyor.

YAŞLI BİR TUTUKLU YAKINI: "KABAHAT BİZİM KUŞAKTA. BUGÜN ÇOCUKLARIMIZIN YAPMAYA ÇALIŞTIKLARINI BİZ YAPMALIYDIK

7.3.83. Duruşma Yasin Ketenoğlu'nun sorgusunun devamı ile başlıyor. Ketenoğlu'nun sorgusunun bitmesi ile diğer sanık Bülent Forta'nın sorgusuna geçiliyor. Forta sorgusuna "genel bölümdeki suçlamalara genel ve öz olarak değineceğini"belirtiyor. Duruşma Hakimi "arkadaşların açıkladı, sen kişisel bölüme geç diyor" Forta "davanın gelişimi ve olayların daha aydınlığına kavuşması için gerekli diyerek"devam ediyor. Herkesin dikkatle izlediği açıklamaları sonunda, yaşlı bir tutuklu yakının "kabahat bizim kuşakta. Bugün çocuklarımızın yapmaya çalıştığını biz yapmalıydık" diye söylediği duyuluyor. Forta savunmasını "Dev-Genç'in yasal koşullarda hak ve özgürlükleri savunduğunu bu çerçevde eylemler yaptığını" anlatarak sürdürüyor. Bu arada mahkeme başkanı iki bayan tutukluyu nizamı disiplini bozdukları gereçesiyle dışarı atıyor. Avukatın Emin Değer'in sanıkların iddianamedeki belirtilen suçlardan dolayı tekrar emniyete götürülmelerinin yasal olmadığına dair ikinci dilekçesi de mahkemece tekrar red ediliyor.

9.3.83. Duruşma salonuna girişte sanıkların morallarinin yerinde ve neşeli oldukları gözleniyor. Bülent Forta'nın sorgusu ile devam ediliyor. Sanık Müftüoğlu yüzü solgun bir şekilde doktorda getiriliyor. Bu arada C bloktaki sanıklara dayak atıldığı söylentisi yayılıyor. Forta'nın savcılıkta verdiği ifade okunuyor. Kendi anlatımı olmayan, anlam kargaşılığı yaratan bölümleri reddederek ifadesini kabul ediyor.93 gün gözaltı ve işkence altında verdiği emniyet ifadesini reddediyor. Ayrıca sanık Forta "işkence sonucu muayenelerde aldığı doktor raporlarının getirttilmesini". Kendisine işkence yapılmasa idi kuşkuya düşeceğini, Dev-Yol'ca öldürülmesinin planlandığı iddia edilen Kemal Yazıcıoğlu ve Raci Tetik isimli polislerin, elbette hasım davranıp işkence ve baskıyı sonuna kadar uygulayacaklarını, polislerin "beni öldürün diye yalvaracaksınız ama öldürmeyeceğiz" dediklerini anlatıyor. Bir bayan sanık söz alarak: "Mahkeme salonundaki bir tartışma sonucu hücreye konduğunu ve açlık grevine başladığını" açıklıyor. Bunun üzerine Duruşma Yargıcı "bizden ne istiyorsun" diyerek durumu tutanağa geçiyor. Tahliye istekleri bu duruşmada red ediliyor.

14.3.83. Bülent Forta'nın sorgulamasının son bölümü ile duruşmaya başlanıyor. Bu arada Kamil Acar'ın, Necmettin Özdemir'in emniyete yeniden işkenceye götürüldüğü öğreniliyor. Tabi yargıç duruşmaya getirilmeyen tutuklu sanıkların ne için getirilmediklerine dair bir açıklamada bulunmadan konu ile ilgili tutanaklara kendine göre birşeyler yazdırıyor. Forta'nın sorgusunun hemen sonunda duruşma yargıcı: "kendisi ile ilgili diğer arkadaşlarının suçlamaları hakkında ne diyeceğini soruyor. Bunun üzerine Forta: "Bugüne kadar hiçbir arkadaşım beni suşlayıcı yönde, yargıç önünde ifade vermedi, sorgusu yapılamayanlar için ise şimdilik birşey söylemiyorum" yanıtını verdi.Daha sonra Şerif Şener'in sorgusuna geçiliyor. Şener kişisel suçlamalara yönelik iddiaları cevaplandırmadan önce; "Ülkemizde Faşist saldırılar sonucu yaşamını kaybedenlerin dışında, yeterli çalışma koşullarının eksikliği nedeni ile bitmek bilmeyen iş kazalarının da insanların yaşamlarını yitirdiklerini, ayrıca bu iş kazaları ile ilgili yayınlanan resmi rakamların gerçeğin sadece yarısını bile yansıtmadığını, buna son örnek olarakta Zonguldak'taki maden ocağında meydana gelen kazayı örnek olarak gösterebiliriz" demesi üzerine, Duruşma yargıcı hiddetle bağırarak "Sıcarım Zonguldak'a orada ne bok varsa soruştururur gerekeni yaparlar, bizi ne ilgilendirir"diyor. Şener'de yargıca dönerek "ben işçiyim, babamda yeraltında çalışan maden işçisidir, bu olaylara kayıtsız kalamam" diyor. Daha sonra Şener 12 Eylül'ün ilk günlerinde yakalandığını ve uzun bir dönem kendisine işkence yapıldığını, bu nedenle o günlere ait, doğru olmayan, zorla imzalattırılmış ifadeleri kabul etmediğini, ayrıca tutarsız ve asılsız iddialarla Gölcük Askeri Mahkemesinde de yargılandığını, bu davanın da mevcut dava ile birleştirilerek tahliyesini talep ediyor. Tabiki tahliyesi hemen red ediliyor.

SANIK GÖÇMEN: S.B. FAKULTESİNDE 4. SINIF ÖĞRENCİSİ İDİM. İSTESEİDİM, OKULUMU BİTİRİP, İYİ BIR MESLEK SAHİBİ OLABİLİRDİM' FAKAT BEN BÖYLE BIR İŞ YAPMAK YERİNE HALKIMA HİZMET ETMEYİ YEĞLEDİM.

16.3.83. Duruşmanın hemen başında Nermin Can ve Nedim Soylu'nun getirilmedikleri gözleniyor. Getirilmeme nedenleri tutanaklara sessizce geçiriliyor. Ve hemen ardından Sedat Göçmen'in sorgusuna başlanıyor. İddianamenin genel bölümlerine ilişkin iddialar kısmına ait açıklamalarını durusma Yargıcı kesmek istiyor fakat Göçmen'in diretmesi üzerine dinlemek zorunda kalıyor. Göçmen: "okul ve dernek çevrelerinde tanıdığım arkadaşlarımla beraber faşizme teslim olmamak için direndik"diyor, ardından konuşmasını "S.B.F. 4. sınıf öğrencisiyim, istese idim okulumu bitirip iyi bir meslek sahibi olabilirdim. Fakat ben, böyle bir iş yapmak yerine halkıma hizmet etmeyi yeğledim ve bunun sonucu olarakta burada yargılanıyorum."diyor.

Göçmen açıklamalarını bu şekilde sürdürürken, bir ara Doğu Karadeniz bölgesindeki Feodal ayrılık ve bundan kaynaklanançatışmaları anlatırken o bölgedeki Alevi-Sunni ayrımından bahsediyor. Duruşma Hakimi her zamanki alaycı ve bilgiç tavrıyla, "ben de Doğu Karadenizliyim, bizim bölgemizde alevi yoktur"diyor. Bunun üzerine dinleyiciler ve sanıklar arasında gülüşmeler oluyor. Anlaşılan Duruşma Hakimi'nin coğrafya bilgisi, birçok alevi yurttaşımızın yaşadığı Tokat, Amasya ve Çorum'u Karadeniz Bölgesinden saymayacak fazlalıkta! Bu olaydan sonra iyice hava gerginleşiyor duruşma Yargıcı ikide bir Göçmen'in konuşmasını keserek "kısa kes, bunları daha önce arkadaşların da anlattı, allahummesabirin" gibi sözler söyleyerek kendi kendine mırıldanıyor. Duruşma sonunda Savcılar 6 kişinin tahliyesini istediler diye onlara da kızan yargıç elindeki dosyaları kürsünün üzerine fırlatarak kalkıp gidiyor.

SANIK GÖÇMEN: Sayın yargıç siz hiç 50 çop yediniz mi?

18.3.83. Duruşma herzamanki gibi, getirilmeyen sanıkların getirilmeyiş nedenleri sessizce tutanağa geçirilerek başlıyor. Nedim Soylu'nun yine getirilmediği göze batıyor. Duruşma Sedat Göçmen'in sorgusu ile devam ediyor. Göçmen'in Savcılıkta verdiği ifade okunuyor, ne diyeceği soruluyor, "genel olarak doğru olduğunu fakat Emniyetten getirildiğimde işkence izlerini cezaevi revirinde ilgililere gösterdim, karta geçip geçmediklerini bilmiyorum. Ayrıca sorgu hakimine de işkence izlerini gösterdim, karara geçmedi, Savcılığa çıkarıldığımda da emniyette süren işkenceleri ceza evinde de devam ediyordu, bu yüzden o koşulları anlatmadan Savcılıkta verdiğim ifadenin yanlış yorumlanacak yanlarının iyi kavranılmayacağını" söylemesi üzerine Yargıç "Savcılık ifadende zaten herşeyi red etmişsin tekrar bu konuya dönmemizin ne yararı var" demesi üzerine Göçmen "o günlerde en azgünde 50 çop yiyorduk" deyince Yargıç birden sinirlenerek "Ben burada Cezaevini yargılamıyorum, sabrımızı taşıtmayın, size 50 cop bile az". Bunun üzerine salondan protesto sesleri yükselmeye başlıyor, ortalık birden karışıyor. Göçmen "Sayın yargıç siz günde hiç 50 cop yediniz mi?" diye soruyor ve söylediklerinin tutanağa geçmesi için diretiyor. Protesto seslerinin gittikçe büyümesi üzerine Mahkeme başkanı görevlileri çağırıyor ve eğilip duruşma yargıcını uyardığı gözleniyor. Sonuçta Göçmen'insöyledikleri tüm sanıkların bastırması sonucunda tutanaklara aynen geçirilmek zorunda kalıyor. Daha sonra Mustafa Ali Can'ın sorgusuna geçiliyor. Can: "kendimle ilgili bütün suçlamalara cevap vereceğim ve polis memuru M. Aydoğan'ın öldürülmesi eylemini kabul ediyorum demesi üzerine yargıçın gözleri birden parlıyor ve sevinçli bir şekilde "ha şimdi konuş istersen 5 saat konuş seni dinleriz" diyor. D.M.M. Akademisine kayıtlı olduğum sıralarda faşistlerin sürekli saldırıları vardı. Bende bu saldırılardan kendimi koruyabilmek için silah taşıyorum. Birgün okuldan çıkarken faşistler saldırdı bende onları korkutmak maksadı ile havaya ateş ettim, bu arada iki kişi üzerime küfür ederek geldi boğuşmaya başladık bu esnada silahım patladı. Zaten ben onların elinden kurtulmak için kaçarken çeketim çıkmıştı silahım da onun cebinde olduğu için orada kalmıştı. ve o esnada ölen şahısın polis olduğunu ben sonradan öğrendim" şeklindeki ifadesini emniyette yapılan işkenceleri anlatarak bitiriyor. Daha sonra mahkeme karara çekiliyor ve 11 kişinin tahliyesi tüm tutuklu ve yakınlarında sevinç yaratıyor.

****

Adana ve Ankara Devrimci Yol Davası sanıklarından Nedim Soylu:

İdam edilirsek edilelim, ölüm bize vız gelir. Çünkü biz devrimciyiz!

Ben işçiyim. Yıllarca çeşitli fabrikalarda çalıştım. Devrimciyim, çünkü devrimcilik işçinin gömleğidir. Bende bu gömleği giydim.

"Şu anda bu davada sadece bir suçtan dolayı yargılanıyorum. Onun için paragraf paragraf okumaya lüzum yok. Hepsini birlikte cevaplayacağım.

Önce şuna değinmek istiyorum. Bu değineceğim konu hem benim açımdan, hemde dava açısından çok önemlidir.

Değinmek istediğim konu şu, benim Adana Tekel Sigara Fabrikası sorumlusu olduğum iddia ediliyor. Eğer bu iddia doğruysa o zaman Devrimci Yol Türkiye genelinde örgütlenmiş bir örgüttür. Bunun bir de Adana İl Komitesi var. Adana İl Komitesinin de bir tekel birimi var. Ben de bu birimin sorumlusu olarak görülmekteyim. Bu tamamen senaryodur. Bu iddia doğru değildir. Ben Devrimci Yol adlı bir örgütün olup olmadığını bilmiyorum. Ama Devrimci Yol isminde bir yayın organı olduğunu biliyorum. Ve bu yayın organında yayınlanan tüm görüşlere katılıyor ve destekliyorum. Çünkü Türkiye Devrim Stratejisini, ülkenin sosyo-ekonomik yapısını ve dünyadaki gelişen olayları en doğru tahlil eden yayın organıdır.

Ben işçiyim, yıllarca çeşitli fabrikalarda çalıştım. En son olarak da Adana Sigara Tekel Fabrikasında çalışıyordum. Devrimciyim. Çünkü devrimcilik işçinin gömleğidir. Ben de bu gömleği giydim. Devrimci olmanın verdiği sorumluluğu yerine getirdim. Devrimcilik için ne gerekiyorsa bir devrimcinin yapması gereken herşeyi yaptım. Ancak bunu bir örgüte bağlı olduğum için değil, Devrimci olduğum için yaptım.

1979 yılında bir gün işyerimden polisler tarafından alınıp emniyete götürüldüm. Mesut Araz'ı öldürdüğüm iddia edilen bir senaryo hazırlanmıştı. Uzun bir işkence döneminden sonra cezaevine gönderildim. Ancak onların hazırlamış olduğu senaryoyu boşa çıkararak bir müddet sonra tahliye oldum. 1980 yılında bazı iddialarla yeniden emniyete alındım. Bana bu sefer ellerinden kurtulamayacağımı söylediler. Ben de ne pahasına olursa olsun kurtulacağımı, cezaevinden kaçıp yaptıkları işkencenin hesabını soracağımı söyledim. Cezaevinden kaçtım. Sözümü tuttum. Ancak işkencecilerle hesaplaşmam yarım kaldı. Cezaevine girdiğimde orada birçok devrimci arkadaş vardı. Onlarla tanıştım ve onlarla cezaevinden kaçmaya karar verdik. Kaçma eylemini izi dışardaki arkadaşlarımızın yardımı ile gerçekleştirdik. Ancak şunu belirtmek isterim. Bize yardımcı olan arkadaşlarda herhangi bir örgütün üyesi değildir. Sadece devrimci sorumluluklarının bilincinde oldukları için yardım ettiler.

Cezaevinden kaçtıktan sonra Adana'da devrimcilerin sürekli gittikleri park deniler yere gittim. Orada daha önce tanıdığım, yiğit devrimci bir arkadaş olan Soner İlhan'ı gördüm. Cezaevinden kaçtığımı ve bana daha doğrusu bize yardımcı olmasını istedim. Beni ve diğer arkadaşları da alıp evine götürdü. Bir müddet onun evinde kaldık. Bakın Soner İlhan'ın evinde kaldığımızı ilk defa burada söylüyorum. Ne emniyette, ne savcılıkta, ne de sorgu hakimliğinde söyledim. Şimdi burada söylüyorum, çünkü şu an evin boşaltıldığını biliyorum. Eğer daha önce söylemiş olsaydım o evde kalan arkadaşların da başı belaya girerdi. Ama şimdi boş, söylememde bir sakınca yok. Bir müddet Soner İlhan'ın evinde kaldık. Daha sonra Adana'da tanındığımızı ve burada daha fazla kalmamızın doğru olmayacağına karar verdik. Soner'de bize Tarsus'a gidebileceğimizi söyledi.

Arkadaşlarla silahlanarak Tarsus'un Karabucak ormalanına çekildik. Orada kaldığımız sürece yiyecek ve giyecek ihtiyacımızı Tarsus'u iyi bilen kendisiyle gurur duyduğum, oligarşinin kiralık katilleri tarafından katledilen yiğit devrimci arkadaşım Mahmut Hızlı tarafından temin edilmekte idi uzun bir süre Karabucak ormanlarında kaldık. Daha sonra gidebilecek yerleri olan arkadaşlarımız silahlarını bize bırakarak ayrıldılar. En son ben ve kendisiyle gurur duyduğum mert yiğit devrimci arkadaşım Ali Yavuz kaldık. Ali Yavuz'un gerçek adı Veli Eski'dir. Bu arkadaşım da oligarşinin kiralık katilleri tarafından katledildi. Malatya'da kurşuna dizildi. Biz Ali Yavuz ile bir süre daha kaldık. Bir gün Soner geldi, biz kendisine burada daha fazla kalmamamızı buradan ayrılmamız için yardımcı olmasını söyledik. O da Ankara'ya gidebileceğimizi, oradaki devrimci arkadaşların bize yardımcı olabileceğini söyledi. Ben Ali Yavuz ile birlikte Mahmut Hızlı'nın daha önceden getirmiş olduğu polis elbiselerini giydik, peruklarımızı taktık, silahları yanımıza alarak Tarsus'a indik, oradan otobüsle Ankara'ya geldik. Ankara'da Ali Yavuz ile birlikte bir parka gittik. Ali Ankara'yı bildiği için beni ayrıldı. Ben parkta otururken bir müddet sonra Ali daha önce Adana'da parktan tanıdığım Behçet Dinlerer ile birlikte geldi. Bu arkadaşta mert, yiğit devrimci bir arkadaştı. Oligarşinin kiralık katilleri tarafından işkencede katledildi. Behçet bizi alarak bir eve götürdü, adresini bilmiyorum. Ankara'yı bilmediğim için size yerini de tarif edemem. O evde bizi Hasan diye tanıttığı bir arkadaşla tanıştırdı. Ve bu evde kalmamızı söyledi. Hasan'ın hangi siyasetten olduğunu bilmiyorum. Kalacak başka yerim olmadığından zorunlu olarak bu evde kalmaya başladım. Behçet sürekli eve gidip geliyordu. Ben de iş arıyordum. Ali bir müddet sonra bizden ayrıldı. Birgün Behçet geldi. Bir elektrikçi dükkanında kalfa aranıyor diye bir kağıt ilan asılmış, bir git bak dedi. Tarif ettiği yere gittim. Orada Ahmet Topçam ile tanıştım. Kendisine bu işlerden anladığımı, torna, freze, kaynak ve elektrik işlerinde daha önce de çalıştığımı söyledim, onun da işlerin çokluğundan dolayı adama ihtiyacı vardı ve kabul etti. Orada çalışmaya başladım. Çevreme kendimi sağcı olarak tanıtmaya çalışıyordum. Çünkü çevremdeki dükkan sahipleri genellikle sağcıydı. Bu arada 12 Eylül Açık Askeri Faşist Diktatörlüğünün gündeme gelmesiyle Adana'da 6. Kolordu ve Sıkıyönetim Komutanlığı devrimciler üzerinde yoğun bir baskı ve terör estirmeye başladı. Bu arada arananlar listesi asıldı. Bu listede benim de resmim vardı. Bu yüzden işi bıraktım. Bu arada Behçet'de eve gelmez oldu. Biz Behçet'in yakalanmış olabileceğini düşünerek evi boşalttık. Hasanların köyüne gittik. Bir müddet orada kaldık. Köylülerin şüphelenmesi üzerine köyden ayrılmak zorunda kaldık.

Tekrar Ankara'ya döndük. Ankara'da Hasan beni Yeni Mahalle'de bir eve götürdü. Bu evde beni Osman ile tanıştırdı. Bu ev Osman'ın evidir. Osman benim arandığımı bilmiyordu. Ben de Osman'ın hangi görüşten ya da hangi siyasetten olduğunu bilmiyordum. Bu evde kalmaya başladım. Bir süre sonra Osman memleketi olan Safranbolu'ya gitmesi gerektiğini söyledi. Ben evde yalnız kaldım. Bu arada gömmüş olduğum silahların bir kısmını alarak eve getirdim. Betonu kestim ve toprağı kazmağa başladım. Bir kayaya rastladım. Daha fazla kazmama imkan yoktu. Silahları koyacak kadar yer açılmıştı. Silahları koydum ve üstünü belli olmayacak şekilde kapadım. Bu kazdığım çukur polisler tarafından yeraltında hücre evi dedikleri yerdir. Aslında böyle birşey yok. Sadece silahları koymak için kazdım.

Bir kaç gün sonra, Osman Nuri geldi. Aradan iki üç gün geçtikten sonra bir gün Osman Nuri yanında bir arkadaşla geldi. Bu arkadaşını Hıdır Adıyaman beni de Tevfik Dinç olarak tanıttı, çünkü öyle biliyordu. Yarım saat sonra Hıdır Adıyaman gitti.

Bu arada ben çalışmıyordum. Osman öğretmenlik için tayinini bekliyordu. Bir gün eve geldi, beraber memleketi olan Safranbolu'ya gitmemizi istedi. Benim işime de geliyordu. Onun için kabul ettim. Eve gömdüğüm silahları da alarak Safranbolu'ya gittik. Osman benim silah taşıdığımı biliyordu. Safranbolu'da üç ay kadar silah taşıdım. Daha sonra silahı bıraktım. Bu bir devrimcin yapmaması gereken bir şeydi. Ben bu hatayı işledim, daha sonra silahsız dolaşmaya başladım. Bir bağ evinde kalıyorduk.

Osman'ın annesi arandığımı bilmiyordu ve bunu hissetmemesi için çok titiz davranıyordum. Silahlardan da haberi yoktu. Bir gün inşaatta çalışmıştım.

Çok yorgundum. Evde inşaat olduğu için kapı yoktu. Gece sabaha karşı kafama bir silahın dayandığını hissettim, ve Nurettin, ayağa kalk dediğini duydum. Kalktım, uyku sersemiydim. Beni kaldırdıktan sonra odadan çıktılar. Ben de bu arada boş bulunarak elimi yastığın altına attım. Silahı bıraktığımı unutmuştum. Elimi yastığınaltına attığımda silahı bırakmış olduğumu anladım. Şunu belirtmek isterim, burada çok büyük bir tarihsel fırsat kaçırdım. Çünkü o an silah yanımda olmuş olsaydı Bekir Pullu ve Uğur Özdemir denen işkencecileri alnının ortasından vururdum. Bu benim için tarihsel bir fırsattı. O arada tekrar odaya girdiler. Zaten aradan bir iki dakika geçmişti. Tekrar bana kalk bakalım Nurettin dediler. Aynı şekilde Osman'ı da Abdullah diye uyandırmışlar. Bizi alıp Safranbolu'da bir karakola götürdüler. Orada hücreye attılar. Ben hücredeyken Adana'da sorgulamama katılan uzun boylu bir polisle birlikte tekrar soru sormaya başladılar. Adana'da sorgulamama katılan polis bana sen Nuretiin'sin, Adanalısın dedi. Ben de Nurettin olmadığımı, Tevfik Dinç olduğumu söyledim. O zaman bana nereli olduğumu sordular. Ben de İzmit'li olduğumu söyledim. Bana peki söyle bakalım, hangi mahallesindensin, dediler. İzmit'i bilmediğim için bir mahalle adını söyleyemedim, ancak her yerde Mustafa Kemal mahallesi var, burada da vardır herhalde diyerek Mustafa Kemal mahallesinde oturuyorum, dedim. Meğer İzmit'te öyle bir mahalle yokmuş. Baktım işler daha da karışacak, gerçek kimliğimi açıkladım. Nedim Soylu olduğumu ve Adana'lı olduğumu söyledim. Evi arayıp, silahları buldular. Ben silahları bacaya saklamıştım. Osman silahları oraya sakladığımı bilmiyordu, annesinin zaten bundan hiç haberi yoktu. Silahları getirdiler, kime ait olduğunu sordular. Benim olduğunu söyledim.

Daha sonra bizi alarak Ankara'ya getirdiler. Ve hücreye attılar. O arada yakalandığımı duyan Adana polisi beni almak için geldi. Adana'da sorgunun yarım kaldığını, kendilerini atlattığımı söylediler. Ve Ankara polisiyle Adana polisi arasında bir sürtüşme başladı. Daha sonra Ankara polisi sorgulamamın tamamlanması için Adana'ya gideceğimi ve yirmi kelle ile döneceğimi söylediler. Adana'ya gittim, ama onların dediği gibi yirmi kelle ile dönmedim. Aksine senaryolarını boşa çıkarak yirmi kişiyi serbest bıraktırdım. Daha sonra Ankara'ya geri getirdiler ve işkence burada da devam etti. İşkenceleri anlatmayacağım. Çünkü daha önce arkadaşlarım detaylı olarak anlattı. Ayrıca sadece anlatmak sorunu çözmez. Benim çözüm yolum başka. Benim kendi kurallarım vardır. Ankara polisi beni Soner İlhan'ın kimliğiyle Ankara'ya geldiğimi iddia ediyor. Bu çok saçma, çünkü Soner İlhan aranan biriydi. Benim durumumda olan birinin aranan bir kişinin kimliğiyle Ankara'ya gelmesi pek akıllıca bir iş olmaz sanırım. Ben kendim hazırlamış olduğum Tevfik Dinç adına düzenlediğim kimlik ile geldim.

Diğer bir konu Oran sitesi yakınında gömülü olan silahların yerini ben gösterdim. Ancak yer gösterme tutanağını Atilla Kılıç'a imzalattılar. Ben Atilla Kılıç'ı tanımam. İlk defa emniyette rastladım. Ve ismini de orada öğrendim. Oran sitesi yakınlarında gömülü olarak ele geçen silahlar da bana aittir. Atilla Kılıç'ın değildir. Yerini gösteren de benim. Atilla Kılıç değil. Ancak daha önce de söylediğim gibi, sanki silahların yerini Atilla Kılıç göstermiş gibi tutanağı ona imzalattılar.

Daha fazla konuşmayacağım. Konuşursam belki Yargıtay'daki ölüm kararım geri dönebilir. Ama konuşmayacağım. İdam edilirsek edilelim. Ölüm bize vız gelir.

'Çünkü biz devrimciyiz! Biz devrimciyiz! Devrimciyiz!

Şimdi konuşacaklarım bu kadar."

Alman Hakim Helmut Krammer:

Türkiye cezaevlerinde insanların yok edilmesine karşı mücadele edelim

● Bu kadar yakın bir ülkede işkence ve insan haklarının zedelenmesine tahammül edilmemelidir.

● Politik tutuklular iki yolla yok edilirler. Ya esir kamplarında yada "kanuni" bir biçim verilerek.

Mahkemeleri izlemek üzere Türkiye'ye giden bir heyette yer alan Braunschweig Yüksek Mahkeme üyesi Dr. Helmut Krammer, düzenlediği basın toplantısında, "ş u n u g e r ç e k t e n a n l a d ı m k i T ü r k i y e ' d e ç i ğ n e n m e m i ş h i ç b i r h u k u k i v e i n s a n i ş e y k a l m a m ı ş ."

DGB ve Grüne temsilcilerinin yanısıra avukatların da bulunduğu heyet Almanya'ya büyük bir şaşkınlık içinde döndü. Görüp yaşadıkları karşısında şoke olduklarını, psikolojik rahatsızlık geçirdiklerini, birkaç gün kendilerine gelemediklerini belirten heyet üyeleri, değerlendirmelerini bir rapor halinde kamuoyuna açıklayacaklarını söylediler. Heyetin, cezaevleri ile ilgili bir kampanya açması bekleniyor.

Nisan ayı başlarında Türkiye'deki toplu mahkemeleri, işkence iddialarını, insanlık-dışı uygulamaları yerinde incelemek için Türkiye'ye giden ve içinde Braunschweig'lı Yüksek Mahkeme Hakimi Helmut Krammer, DGB'den Jürgen Eckel, Hannover Belediye Meclisi üyesi (Yeşilci) Luk List ve avukatların da bulunduğu 6 kişilik bir heyet; döner dönmez Hannover'de bir basın toplantısı düzenledi.

Çeşitli gazetelerin yanısıra NDR radyosu spikeri Liana von Peine'nin de katıldığı basın toplantısı sonunda NDR radyosu Türkiye'ye giden heyet arasında bulunan ve 9 gün Türkiye'de Ankara ve Diyarbakır'da çeşitli kitle duruşmalarına katılan Braunschweig'lı Hakim Dr. Helmut Krammer ile aşağıdaki röportajı yaptı:

NDR: Bu gezinin amacını nasıl izah edebilirsiniz?

Dr. Kammer: Biz Türkiye'de sürmekte olan politik mahkemeler hakkında bilgi sahibi olmak istiyorduk. Bilindiği gibi, 12 Eylül 80'den sonra Türkiye'de olağanüstü durum ilân edildi.

O günden sonra iktidarı ele geçiren generaller, hemen arkasından zor uygulayarak, toplumsal muhalefeti bastırmaya çalıştılar ve çalışmaktalar. Pekçoğu solcu olan onbinlerce insan cezaevine kondu.

Bu insanlar şimdi kitle duruşmalarında yargılanıyorlar. Hemen hemen tüm tutuklulara işkence uygulanıyor. Bu insanların hapishane yaşantıları, görebildiğimiz şekliyle insanlık-dışı şartlarda işkence altında sürmekte ve bu insanlara, işlemedikleri, yapmadıkları işler zorla kabul ettirilmeye çalışılmaktadır. Ve bu yargılanan insanların binlercesi için ölüm cezası istenmektedir.

NDR: Almanya'daki mahkemeleri çok iyi tanıyan biri olarak, Türkiye'deki mahkemelerle karşılaştırınca nasıl buluyor, neler hissediyorsunuz?

Dr. Kammer: Önceleri de duymuştum. Ama insan yerinde gözleyince oldukça sarsılıyor. Mahkemelerde tutuklular sıkış-tıkış, put gibi hareketsiz oturtulmaktadır. Dimdik, yalnız önlerine bakmak zorunda bırakıldıklarından, heyetin mahkemeye girişi bile engellenmiştir. Sanıkların yüzlerinden okunan işkencenin yanısıra, mahkemelerde karşılaşılan bu tablo da bir nevi işkencedir.

NDR: Bir hakim olarak Türkiye'deki yargıçların bağımsızlığından söz edebilir misiniz?

Dr. Kammer: Kanunlar çerçevesinde Türkiye'de heran değiştirildiği, pek çok hakimin, işinden el çektirildiği düşünülürse, sorunun cevabı kendiliğinden verilir.

NDR: Hukukun bu derece zedelendiği bir ülkede, sizin mahkemelere alınmanız hayret edilecek bir olay değil mi?

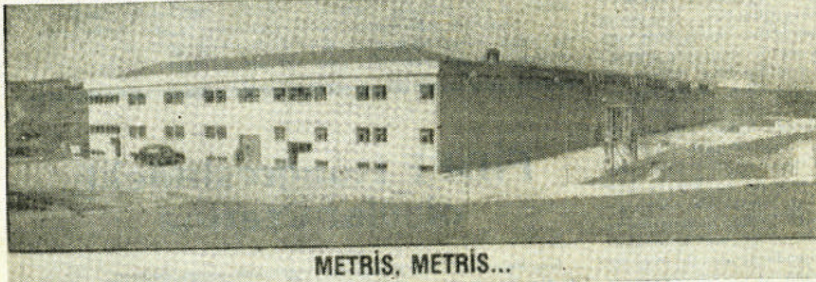
Dr. Krammer: Politik tutuklular 2 yolla yokedilri. Ya esir kamplarında yada "kanuni" bir biçim verilerek.

Buna biz geçmişte, kendi tarihimizde de şahit olduk. Türkiye'de her türlü baskı, işkence hukuki görünüm verilerek yapılmaktadır. Buna hukuki görünüm verilmesinin nedeni; Dünya kamuoyunu yanıltabilmenin amaçlanmasıdır. Bizim görevimiz bu konuda, Alman hükümetine gerçekleri yansıtmak olmalıdır.

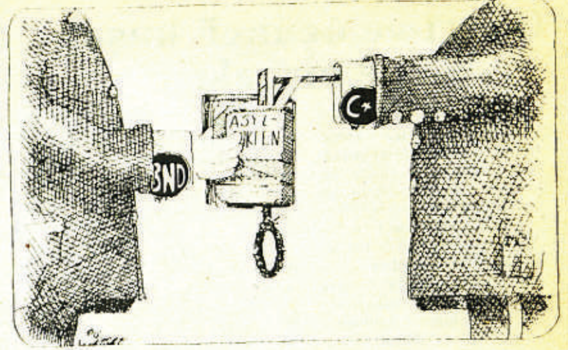
NDR: Siz bu konuda baz gerçeklere tanık olmuş bir kişi olarak nasıl sonuçlar çıkarıyorsunuz?

Dr. Kammer: Şunu gerçekten anladık ki, Türkiye'de çignenmemiş, hukuki ve insani hiçbir şey kalmamıştır. Biz bunları aynen duyurmalıyız. Biz Türkiye'de avukatlarla da görüşme fırsatı bulabildik. İsimlerini sakıncası olduğundan belirtmeyeceğim. Bir batı Avrupa ülkesi olan Almanya'da tüm bu gelişmelere rağmen Türkiye ile ilişkilerin gözden geçirilmesi konusunda ümitsiz bekleyişler vardır. Biz bu konuda çaba göstermeliyiz.

Ben bir hakim olarak bu konunun üzerine gideceğim. Bu kadar yakın bir ülkede işkence ve insan haklarının zedelenmesine tahammül edilmemelidir.

METRİS, METRİS...

işkencecilerle kolkola

Berlin İdari Mahkemesinde görülen bir davada, Federal İstihbarat Servisi (BND) ve Anayasayı Koruma Mahkemesinin sığınmacılarla ilgili dosyaları incelediklerı ortaya çıktı. Federal Sığınma Dairesi Müdür Yardımcısı Weickhardt mahkemedeki sorgusunda, Federal İstihbarat Servisi ve Anayasayı Koruma Mahkemesinin Zirndorf'daki Federal Sığınma Bürosunda şubelerinin bulunduğunu söyledi. Sığınmacılarla ilgili bütün dosyaların bu şubelere iletildiğini belirtti.

Bir uzmanın mahkemeye verdiğ rapora göre, Federal İstihbarat Servisi Türkiye'li ve Irak'lı sığınmacılar hakkındaki bilgileri bu ülkelerin gizli servislerine de iletiyor. Raporda, Dışişleri Bakanlığından yüksek seviyeli bir memurun konuyla ilgili ifadesi yer alıyor. Memur, F.Alman ve Türk diplomatları arasında bu konuda ortak çalışma olduğunu itiraf ediyor.

Sığınma başvurusu reddedilen Türkiye'li bir sığınmacı, ülkesine geri gönderilmesi halinde F.Almanya'daki politik faaliyetlerinden dolayı Türkiye'de hakkında soruşturma açılacağını söyleyerek mahkemeye başvurdu. Yukarıda belirtilen uzman raporunun mahkemeye verilmasi üzerine, konunun incelenmesine ve çeşitli kişilerin bilgilerine başvurulmasına karar verildi. Şahit olarak dinlenenler arasında Dışişleri Bakanlığından bir temsilci, Federal Sığınma Dairesi Müdür Yardımcısı, Federal İstihbarat Servisi temsilcisi, Milletvekili Carsten Voigt ve gazeteci Jürgen Roth da bulunuyor.

Federal İstihbarat Servisi temsilcisi, sorgusunda bazı ülkelerin istihbarat servisleriyle işbirliği yaptıklarını, Türkiye'nin de NATO üyesi olarak bu ülkelerden biri olduğunu itiraf etti. Temsilci, bir üst NATO İstihbarat Teşkiları olmadığı için, NATO üyesi ülkelerin istihbarat servislerinin ortak çalıştıklarını belirtti.

Gazeteci Jürgen Roth ise, Milletvekili Carsten Voigt ile yapmış olduğu bir konuşmayı aktardı. Buna göre, Voigt'in Türkiye gezisinin sonunda Cunta kendisine bir liste veriyor. Listede, Cunta'ya göre Türkiye aleyhine faaliyet gösteren kişi ve kuruluşların isimleri bulunuyor ve Cunta bu listenin Alman Güvenlik Makamlarına iletilmesini istiyor. Voigt daha sonra Roth'la yaptığı bir konuşmada bu belgeden bahsediyor ve listede Roth'un da isminin bulunduğunu söylüyor. Roth'un açıklamasından sonra Voigt bu iddiaları reddetti.

Jürgen Roth'un daha sonra bilirkişi olarak ifadesine başvuruldu. Roth şunları söyledi: "**Birçok Türkiyeli sığınmacıdan Hamburg Hannover ve Münih şehirlerinde Türk konsolosluklarının ellerine sığınmacı dosyalarından alınan bilgilerin geçtiğini duydum. Bu, Hannover konsolosluğundan bir memur tarafından da onaylandı. Hamburg'da ise konsolos bir sığınmacıya, dosyası hakkında ellerinde bilgi bulunduğunu söyleyerek gözdağı vermeye çalıştı. Hannover ve Münih konsolosluklarında memurlar sığınmacılara Alman makamları ile işbirliği içinde olduklarını ve sığınma taleplerinin ekonomik ya da politik nitelikli olduklarını bildiklerini söylediler. Ayrıca ekonomik sığınmacıların korkacak bir şeyleri olmadığını, kendilerinin politik sığınmacılarla ilgilendiklerini de söylediler.**"

Mahkeme, daha sonra Kamil Taylan'ın bilirkişi raporunu inceledi. Taylan, raporunda Büyükelçilikte ve konsolosluklarda belirli görevleri olmayan MİT görevlileri bulunduğunu belirtiyor. Raporda ayrıca Cunta'nın bilgi alma yöntemleri konusunda da bilgiler yer alıyor. Örneğin, Türkiye'de 2 aylık askerlik yapanlara bir soru listesi veriliyor. Sorular arasında yabancı ülkelerde Türkiye aleyhine çalışma yapan öğretmen ve gazetecilerin isimleri de var.

Jürgen Roth daha sonra Federal İstihbarat Servisi adına çalışan iki Türk'ün isimlerini verdi. Atalay Seral ve Altaile isimli bu kişilerin aynı zamanda MHP ile ilişkileri olduğunu açıkladı. Ataile'nin hem Federal İstihbarat Servisi, hem de CIA için çalıştığını söyledi.

Mahkeme, sığınmacılarla ilgili bilgilerin Türkiye İstihbarat Servisine verildiği kanısına vararak sığınmacının davasını lehinde karara bağladı.

İnsanlığın kötüsü kendine

Vardım işverene
Çaldım kapıyı
Girdim içeriye
Selam verdim
"Guten Tag" diye

Baktı yüzüme
Türkmüsün yoktur artık
işimiz size
Sonra döndüm oradan evime
düşündüm insanlığın
kötüsü kendine

Vardım patronun yanına
Gel bakalım Türk diye
Cevap verdi bana
Yaklaştı patronun yanına
Derdin mi var diye sordu bana
Belki yardım eder diye
Söyledim ki ona
iş istemeye geldim ben sana
Delimisin dedi bana
Bas bakalım gazına
Çıkma bir daha karşıma
Dönün artık ülkenize
işim olsa veririm
Kendi milletime
Dönün bakalım geriye

Necdet Kalın
17 Yaşında bir arkadaşımız

Güvenlik güçlerinin devrimci avı devam ediyor

Cunta'nın Güvenlik Kuvvetlerinin operasyon adını verdikleri devrimci avı sürüyor. Son olarak Sefaköy-Bakırköy'de bazı evleri basan polis 3 devrimciyi öldürdü. Bu operasyonlar sırasında çıkan çatışmalarda 1'i MİT görevlisi 3 kişi öldü.

İlk çatışma 24 mart 1983 günü meydana geldi. Gece saat 01.20 de polis Sefaköy-Bakırköy'de bir eve baskın yaptı. Burada, Türkiye İhtilâlci Kömünistler Birliği'ne üye olduğu ileri sürülen devrimcilerle polis arasında çatışma çıktı. Bir saat süren çatışma esnasında isimleri saptanamayan 2 devrimci hayatını kaybetti, ikisi ise kaçmayı başardı. Bu arada biri MİT görevlisi, ikisi polis üç kişi öldü.

Olay üzerine hemen basına sansür kondu. Polislerin öldüğü kamuoyundan saklandı. Ancak aradan üç gün geçtikten sonra çatışmada üç tane polisin öldüğü açıklandı.

Operasyon devam ediyor

Sefaköy'deki operasyonun devamı olduğu tahmin edilen, ikinci bir çatışma 6 Nisan günü Bakırköy'de meydana geldi. Saat 13.30 sularında bir eve baskın yapan Güvenlik Kuvvetleri burada bir devrimciyi öldürdüler. Evde bulunan bir bayan da sağ yakalandı.

İşkence de öldürmelerin ardı kesilmiyor

İşkence tezgahlarında işlenen cinayetlerin sonu gelmiyor. Son olarak Elazığ Askeri Cezaevinde Mazlum Güder, Sivas'ta Niyazi Gündoğdu ve İstanbul'da Mustafa Hayrullahoğlu işkencede hayatlarını kaybettiler.

Mazlum Güder, 1983 martı içinde, Devrimci Sol örgütüne üye olduğu iddiasıyla tutuklu bulunduğu, Elazığ Askeri Cezaevinde işkencede öldürüldü. Bu olay üzerine, diğer tutuklu devrimciler açlık grevine başladılar.

Diğer öldürme olayı ise Sivas'ta meydana geldi. Halkın Kurtuluşu taraftarı olduğu söylenen Niyazi Gündoğdu 1 mart 1983 gecesi evinden alındı. Sivas Emniyet Müdürlüğü 1. Şube ekiplerince götürülen devrimciden hiç bir haber alınamadı. 15 mart günü babası karakola çağrılarak oğlunun kendini asarak intihar ettiği söylendi.

İstanbul'da ise 1982 ekiminde gözaltına alınan ekonomist Mustafa Hayrullahoğlu'nun cesedi, Kasımpaşa İşsizler Mezarlığında bulundu.

İkinci ve üçüncü kuşak ne olacak!

1960'larda ve 1970 yıllarının başında Almanya'ya gelen Türkiye'li işçiler -bunlar birinci kuşağı oluşturuyor- burada geçici bir süre kalıp, belli bir tasarrufla ülkelerine geri dönecekler, yapacakları küçük yatırımlarla yaşamlarını garanti altına alacaklardı. Bu süre içinde geri dönenlerden söz edebiliriz. Fakat birçoğu burada kalmakla yetinmeyip, ülkelerinden eş ve çocuklarını yanlarına almaya başladılar. "**Misafir**"(!) olarak görülen bu insanlar getirdikleri aileleriyle ve burada doğan çocuklarıyla birlikte, Almanya'da kalıcı bir azınlığı oluşturdular. Kalıcı olmalarının en önemli nedenlerini kısaca şöyle sıralayabiliriz: 1.Tasarruf edemeseler bile Almanya'daki ekonomik durumlarının ülkelerine nazaran iyi olması. 2. Ülkelerindeki -özellikle Türk ve Kürt işçileri açısından- ekonomik ve siyasi gelişmenin olumsuz olması. 3. Almanya'ya çok genç ve çocuk yaşta gelen, burada büyüyen ikinci kuşak ve özellikle Almanya'da doğan üçüncü kuşağın ana vatanlarına yabancılaşmaları ve kültürek, ekonomik, siyasi bağlarının yok olması ya da kopması...

Almanya'da yabancıları kalıcı durumuna getiren bu gelişme beraberinde bir çok sorunu da doğurmuştur. Alman hükümetleri bu işçilerin ve çocukların sorununa çözüm getirmedikleri gibi, Almanya'daki ekonomik krizden dolaylı olarak yabancıları sorumlu tutmaktadırlar. Bu yazımızda özellikle yüklü problemlerle karşı karşıya olan, Almanya'da büyüyen ikinci kuşakla, burada doğan üçüncü kuşağın üzerinde duracağız. Bu neslin hemen hemen anavatanlarıyla ilişkileri yoktur. İlişkiler arada bir izine gitmek ve burada yaşayan ailelerin ülkelerinden getirdikleri kültürle ilişkiler düzeyindedir. Ana vatanlarına yabancıdırlar.

Yaşadıkları toplumun parçası olan bu nesil, toplumdaki genel problemlerin dışında, yabancı olduklarından dolayı da bir çok çözümsüz sorunla karşı karşıyadır. Topluma uyamamakta, Almanlardan ayrı tutulmakta, isole edilmekte, horlanıp, aşağılanmakta, ayrı insan muamelesi görmektedir. Tutunacak dalları olmayan bu gençlik çoğu kez kriminalize olmakta, kötü yollara itilmektedir. Örneğin Almanya'da gençlik hapishanelerinde yabancı gençlerin sayısı oldukça yüksektir. Gençleri bu yola iten sebepler aranmadığı, köklü çözümler getirilmediği sürece bu gençlerin gelecekleri karanlık kalacaktır. Ne yabancılar üzerinde arttırılacak baskı tedbirleriyle, ne de yüzeysel olumlu görülen önlemlerle sorun çözülemeyecektir. Aşağıda değineceğimiz durum bu konuya biraz daha açıklık getirecektir.

Topluma kazandırma adı altında Meslek Kursları açıldı. Asıl amaç genç ve vasıflı ucuz işgücü yetiştirmekti. Buna yönelik birçok kurslar açıldı. Vasıflı işçi olmakta ve topluma uyabilmekte önemli gelişmeler kaydedilemedi. Sonuç olarak bu gençlerin çoğu işsizler ordusuna katıldılar.

Almanya'ya gelen ve 16 yaşını dolduran gençlerin okula gitme yükümlülükleri kaldırılmıştır. 14 yaşında buraya gelen gençler ise Meslek Okulu'na gitmek zorundadırlar. Almanya'nın her eyaletinde değişik eğitim sistemi uygulanmaktadır. Örneğin Berlin'de "**Uyum Kursları**" (Eingliederungslehrgänge, EGL) olarak adlandırılan bu kurslara haftada 30 saat gitme olanağı verilmiştir. Almanya'da yabancı gençler için "**Arbeitsamt**" ve çeşitli işveren kuruluşları tarafından desteklenen, kısa adı "**MBSE**" Mesleğe Hazırlık ve Sosyal Yaşama Uyma Kursları kurulmuştur. Bu kurslara katılan gençlere parasal yardım yapılmakta, kurs sonunda kursa düzenli katılan gençlere süresiz oturma ve çalışma izni verilmektedir. Bunun dışında pek olumlu bir yanı da yoktur. Bu, Eğitim ve Meslek Okulu (Berufsschule) niteliğini taşımamaktadır. Bu nedenle meslek kurslarından alınan diplomalarla yüksek öğrenim ve meslek okullarına devam etme olanağına sahip olunmamaktadır. Bu kursları bitiren gençlerin durumu ortadadır. Bunlar ne elle tutulur bir mesleğe sahiptirler, ne de sosyal yaşama(!) uyabilmektedirler. Gençlerin çoğunluğu işsizliğe mahkum edilmektedir.

1979'da Batı Berlin'de yapılan meslek istatistikleri gençlerin içinde bulunduğu durumu bizlere daha iyi sergilemektedir.

- 1979'da 15 ile 20 yaşlar arası gençlerin toplam sayısı 134,484. Bu sayının yüzde 11,5'ini (15,525) yabancı gençler oluşturmaktadır.
- Meslek eğitimi gören gençlerin toplam sayısı 31,546. Meslek eğitimi gören yabancı gençlerin sayısı 864 (yüzde 2.7).
- Kamu sektöründe 1979'da meslek eğitimi gören toplam 10,000 gencin 107'si yabancı uyruklu olup, numların sadece 7'si işyerinde, 100'ü de işyeri dışinda meslek eğitimi görmekteydi.

Almanya'da meslek kursları dışında okula giden çocukların durumu da iç açıcı değildir. Yine Batı Berlin'de yapılan bir araştırmaya göre 1979-1980 öğrenim yılında okula giden yabancı çocukların sayısı 30,613'dür. Bunların yüzde 60'tan fazlası Hauptschule diploması almadan okulu terk etmektedirler. Yyeterli Almanca bilmedikleri için gerizekalıların gittiği Sonderschule'ye gönderilmektedirler. Başka bir araştırmaya göre Barı Berlin'de 1985 yılında yabancı öğrencilerin yüzde 70.5'i okullarını diploma almadan terk etmek zorunda kalacaklardır. Yabancı öğrencilerin yüzde 65'i bir çok derste güçlük çekmektedir. Yapılan anketlere göre cocukların

- Yüzde 55'i meslek öğrenmekte.
- Yüzde 28'i Hauptschule'den sonraki okullara devam etmekte.
- Yüzde 7'si işe başlayıp calışmakta.
- Yüzde 5' de meslek eğitimi yapmadan ülkelerine geri dönmektedir.

Genç ve çocukların hiç de parlak olmayan bu görünümü öteden beri uygulanan eğitim politikasından kaynaklanmaktadır. Eğitime yönelik ciddi önlemler alınmamış, yabancıların konumlarına uygun planlama yapılmamıştır. Eğitim eksik, personel yetersizdir. Çocuklar okullarda yeterle ek ders görmemektedirler. Okul öncesi hazırlık kurumları (çocuk yuvası, vb.) yetersizdir. Okul dışında eğitim ve kaynaşımı sağlayacak çocuk ve gençlik evleri yetersizdir. Ana ve babalar çocukların derslerine yardımcı olamamaktadırlar. Çocukların okul seçimi konusunda gerekli bilgiye sahip değillerdir. Bunlar gibi sayacağımız bir çok nedenden dolayı Almanya'daki çocukları geleceği karanlıktır. Bu gelişmeye sessiz kalmamak, çözüm yolları aramak zorundayız.

İkinci ve üçüncü kuşağın toplumun tüm olanaklarından yararlanabilecek kişiler olarak yetiştirilmesi sağlanmalıdır. Meslek kurslarında yerli, yabancı personel sayısı artırılmalı, kursların parasal desteği yükseltilmeli, meslek öğrenim imkanları geliştirilmeli, gelecekte iş bulma imkanları garanti altına alınmalıdır. Meslek kurslarından alınan diplomalar, okul diplomaları gibi geçerli olmalıdır. Böylece daha yüksek öğrenim yapma olanağına sahip olunabilinsin. Meslek kurslarında yalnız yabancı gençler değl, Alman gençleri de eğitim görmelidir. Kueslar bu iki gruba yönelik olmalıdır ki, yabancı gençlerin Almanlardan dışlanması ve yabancılaşma ortadan kaldırılsın.

Gelecekte okula gidecek çocuklar için yeterli çocuk yuvaları açılmalıdır. Buralar okula hazırlanmanın ve sosyal yaşama uymanın ilk basamaklarıdır.

Yabancı çocukların dil öğrenme imkanları geliştirilmeli ve bunu öğretecek yetenekli öğretmenler yetiştirilmelidir. Okullarda öğrenim Alman öğrencilerle aynı sınıfta olmalı, sınıflarda öğrenci sayısı azaltılmalıdır. Ayrıca yabancı öğrencilere ek dersler verilmelidir. Yabancıların ana dilleri okullarda birinci yabancı dil olarak kabul edilmeli (İngilizce gibi). Yabancı eğitmen sayısı artırılmalı, bununla birlikte çocuklar ve velilerle kontak olanakları geliştirilmeli. Velileri okul öncesi ve eğitim sürecine yönelik konularda bilgilendirme olanakları geliştirilmelidir. Alman öğretmenlerin, yabancıların kültür ve geleneklerini öğrenmek imkanları artırılmalı (böylece öğretmenin çocuk ve velilerle ilişkisi kolaylaşacaktır). Yabancıların geldikleri ülkelerdeki ekonomik, siyasal ve kültürel konular ve gelişmeler hakkında bilgilendirilmeleri, bu konuda dersler verilmelidir.

Bu konuya gelecek sayılarda değineceğiz. Yazımızda sıralamaya çalıştığımız sorunların çözümü ve isteklerimizin gerçekleşmesi Almanya'daki politik gelişmeye paraleldir. Yapılan son genel seçimlerin sonucunda, gündeme gelmesi beklenen baskı tedbirleri ve gerici politikalar bu sorunları daha da artıracaktır. Bu politikaya karşı oluşturulacak alternativ bir hareket, alınan baskı tedbirlerine karşı hem de sorunların çözümü ve bu isteklerin gerçekleşmesi yönünde. İleri bir adım atacak bundan dolayı tüm Alman ve yabancı, muhalif, ilerici demokrat kişi ve kuruluşlara büyük görevler düşmektedir.

1 Mayıs yaklaşırken

Dünya emekçilerinin "birlik-dayanışma-mücadele" günü olan 1 mayıs yaklaşıyor.

Uluslararası işçi sınıfının, sömürü ve zulme karşı, açlık ve sefalete karşı, ezilmeye ve hor görülmeye karşı, birlik ve dayanışma içinde olunması gereğini anladığı ve bu esaret dünyasını yıkmak için ileri atıldığı bir gün olan 1 mayıs, bize güncel görevleri ve sorumluluklarımızı hatırlatmalı, yurdumuzdaki mücadeleden **ayrı ele** alınmamalıdır.

Ülkemizde ekmeğe, kitaba, özgürlüğe susamış yığınların, başta işçi sınıfı olmak üzere aydınlık, güzel sömürüsüz günlere olan özleminden korkan hakim sınıflar, 1 mayıs'lara oldum olası engeller koymuşlardır. Bunlar yetmezmiş gibi, faşist generaller 1 mayısları takvimden de koparıp aldılar.

Bu sebepten yurdumuzdaki halkın bir parçası olan bizler, yurtdışında ekonomik krize paralel olarak artan "işsizlik- baskı- yabancı düşmanlığı" na karşı vereceğimiz haklı mücadelenin yanısıra, direnen mücadele eden insanlarının yanında olma mahkemelerde, işkencelerde onurumuzu savunan devrimcilere omuz verme ve faşist askeri cuntanın teşhirine de gereken önemi ve ağırlığı vermek durumundayız. 1 mayıslar yaklaşırken duyarlı olmamız gereken ö n e m l i ve acil sorunlardan biride, bizlere artık ihtiyacı kalmayan Alman ekonomisi ve işverenlerinin büyük olasılıkla Temmuz başlarında çıkaracakları haber alınan önemli bir kısmımızı ülkemize zorla geri gönderme plan ve fermanlarına karşı da, bir şeyler yapabilmek, direnebilmektir.

Bilinçli olarak i z i n d ö n e m i n e raslatılmaya çalışılan bu uygulamalarla, Alman devleti bizleri hazırlıksız ve ani yakalamayı, izin telaşı ile de desteksiz, dayanaksız bırakmayı hedef almak istemektedir.

O yüzden en kısa bir zamanda hızla akan zamanı lehimize işletmek, birlik olmak, artan ve azgınlaşan ekonomik-demokratik saldırıları etkisizleştirmeye çalışmak gerekmektedir. Bu s e b e p l e eldeki tüm imkan ve olanaklar seferber edilebilmeli,Ostermarsch'larda olduğu gibi 1 mayıs alanlarında da, Alman, Türkiyeli ve diğer yabancılar olarak, "İşsizliğe, baskılara ve yabancı düşmanlığına" karşı sesimizi duyurmalı bu uygulamaları teşhir ve protesto etmeliyiz.

Hükümet değişikliğinden sonra radikalleşmeye çalışan DGB'nin düzenlediği 1 mayıs yürüyüşlerine aktif olarak katılmak, en geniş kesimi katmaya çalışmak, 1 mayıs meydanlarında dikkatleri ezilen, horlanan krizin kurbanları seçilen yabancılar üzerine çekmek gerekmektedir.

Vakit geçirmeksizin "1 mayıs komiteleri "nin içine girerek, konuşma hakkı almaya çalışmalı, 1 mayıs eğlenceleri düzenlenilen şehirlerde de, bu eğlencelere katılarak sorunlarımız gündeme getirilmelidir.

—Politik Tutuklulara özgürlük !
—Baskılara, Yabancı düşmanlığına Zorla geri dönüşe Hayır
—Yaşasın 1 Mayıs!

FİDEF Kongresindeki olaylar üzerine

Gazetelerde FİDEF Kongresinde olaylar çıktığı, yaralananların olduğu şeklinde haberler yer aldı. Tercüman Gazetesi, kavganın FİDEF'le İşçinin Sesi arasında olduğunu yazarken Hürriyet Gazetesi "olayı BİRKOM'cuların çıkardığı" şeklinde bir haber yayınladı.

Hemen belirtelim ki, olayın BİRKOM'la herhangi bir ilgisi yoktur. Hürriyet Gazetesi'nin olaya BİRKOM'un adını karıştırması muhtemelen bilinçli bir çabadır. Ya Hürriyet Gazetesi, bunu BİRKOM'u yıpratmak için kendisi yapmıştır, ya da kongrenin, dolayısıyla kavganın olduğu yerde bulunanlardan birileri olayı anlatırken özel olarak BİRKOM'un adını vererek bundan siyasi bir yarar ummuştur.

Kavgada taraf olanların olaya BİRKOM'un adını, ne amaçla olursa olsun karıştırmaları, son derece çirkin bir şeydir.

Bir kere daha belirtelimki, olayın BİRKOM'la uzaktan yakından bir ilgisi yoktur.

Olayın asıl üzerinde durulması gereken yanına gelince:

FİDEF Kongresinde İşçinin Sesi taraftarları ile FİDEF'liler arasında çıkan kavga hiçbir biçimde onaylanabilecek, doğru bulunabilecek bir gelişme değildir. Siyasal grupların kendi aralarındaki sorunları hallediş biçimi olarak, saldırı ve kavga metodları, devrimci kamuoyu tarafından hiçbir zaman benimsenemez. Bu tür tavırlar mahkum edilmelidir.

Bizim için olayda kimin haklı olduğu, yada saldırıyı önce kimin başlattığı pek o kadar önemli değildir. Önemli olan ve üzerinde ısrarla durulması gereken nokta, sol içi ilişkilerde eski tarz ilişki sisteminin hala varlığını koruması ve bunun kavga ile sonuçlanmasıdır.

Bu şekildeki olaylarla solun itibarını zedelemeye kimsenin hakkı yoktur.

Bütün grupları, hem birbirleriyle ilişkilerde, hem de kendi iç ilişkilerinde, iknaya ve karşılıklı saygıya dayanan devrimci bir tutumu benimsemeye çağırmak, her devrimcinin görevi olmalıdır.

Bir toplantının öğrettikleri

Köln'de 26 Mart 1983 günü yapılan merkezi BİRKOM toplantısı, birçok yönden öğretici olmuştur. Toplantıya BİRKOM'u oluşturan gruplardan bölge ve birim çalışmalarında görev alan arkadaşlar katıldı.

Toplantı, geçmiş dönemin faaliyetlerinin değerlendirilmesi ve gelecekteki görevlerimizin neler olduğunun saptanması amacıyla BİRKOM tarafından düzenlenmişti. 150 dolayında arkadaşın katıldığı toplantı, yer yer **gereksiz** sorunların gündeme getirilmiş olmasına rağmen, çok sayıda ders çıkarılması gereken bir tartışma platformu olmuştur.

Denilebilir ki, BİRKOM güçleri, birbirlerini ilk kez bu kadar yakından tanımışlardır. **BİRKOM gerçekliği** ilk kez kendisini bu kadar somut bir şekilde ortaya koymuştur.

Neydi bu gerçeklik?

BİRKOM içinde yer alan grupların taraftarları, bu toplantı vesilesiyle birbirlerinden farklı görüşlere sahip olduklarını, hatta bazı konularda apayrı düşünceler taşıdıklarını, belki de ilk kez bu kadar yakından farketmişlerdi. Sadece bazı ideolojik-politik konularda ayrı oldukları değil, birbirleri hakkında önceden düşündüklerinden farklı değerlendirmeler yaptıklarını görmüşlerdir. Bölgelerde, birimlerde açık bir tartışma yapamayan, birbirleri hakkında düşündüklerini birbirlerine söyleyemeyen BİRKOM taraftarı arkadaşlar gerçeği yansıtmayan bir **"iç ilişki"** sistemine sahip olduklarını kavramışlardır. Bir yılı aşan deneylere rağmen hala **"ön yargıların"** sürdüğünü, **"grupçu"** ve hala özellikle **fırsatçı** tutumların varlığını hala korunduğunu görmüşlerdir.

Daha da önemlisi, BİRKOM'un farklı farklı kavranılışına tanık olmuşlardır.

Bunlara daha başka örnekleri eklemek mümkündür. Ancak bütün bunları doğal karşılamak gerekmektedir. Çünkü BİRKOM, Türkiye Devriminin çeşitli sorunları hakkında birbirleri ile bazı noktalarda aynı, bazı noktalarda ise farklı ideolojik-politik görüşlere sahip devrimci grupların Avrupa'daki örgütlenmeleri tarafından oluşturulmuş bir birliktelikti.

Birlikteliğin Avrupa zemininde sürdürüldüğü de dikkate alınırsa, BİRKOM içerisinde farklı yaklaşımların olması kadar doğal bir şey olamaz.

Asıl doğal olmayan, sanki BİRKOM içinde her konuda tam bir görüş birliği varmışçasına hareket etmek, böyle bir beklenti içine girmektir.

İşte 26 Mart toplantısı sırasında ortaya çıkan gerçeklik budur: BİRKOM güçleri, böyle bir birlikteliğin oluşması ile birlikte aralarındaki farklılıkların -en azından birçok konuda- ortadan kalktığı şeklinde bir varsayıma dayanarak, kısmi bir rahatlık içerisine girmişlerdi. Belki de bu, 12 Eylül öncesinin baskılanması idi. Oluşturulan birliktelik devrimci militanlarda öyle bir hava yaratmıştı ki, ideolojik ayrılıklar görmezlikten geliniyor, açık siyasi tartışmalar yapılamadığı için **diplomasi** temelli bir ilişki biçimi-sistemi oluyor, kadrolar neredeyse, gerçek düşüncelerini gizler hale geliyordu.

26 Mart toplantısı ile birlikte bu tehlikeli hava, yavaş yavaş ortadan kalkmaya başladı. Her grup, çeşitli konularda daha açık konuşmaya başladı.

Bu olumlu başlangıcın geçici de olsa bir tedirginlik yarattığı doğrudur. Bu tedirginliği arttıran faktörlerden birisi de, grupların birbirleri hakkında yıllardır taşıdıkları düşünceleri ve değerlendirmeleri -geçmiş sürecin yarattığı baskılanmanın da etkisiyle ve ona bir tepki olarak- aşırı noktalara varan biçimlerde dile getirilmiş olmalarıdır. (Ne yazık ki, devrimciler arasındaki ilişkilerde olmaması gereken bir takım tavır, davranış ve yaklaşımlar halen bizler arasında da vardır. Ama, BİRKOM zaten bunları gidermenin de bir çabası değil midir?)

BİRKOM DOĞRU KAVRANMALIDIR

Yukarda belirttiğimiz tabloyu geçici bir olgu olmaktan çıkarmanın ve bu tabloyu değiştirmenin yolu BİRLİK düşüncesini ve BİRKOM'u doğru kavramaktan geçmektedir.

Herşeyden önce, BİRKOM açısından birlik düşüncesi, her

konuda, aynı şeylerin düşünülmesi ve yapılması anlamına gelmemektedir. Amaçlanan bu olmakla birlikte, henüz gerçek anlamıyla bir Birlik yaratmanın ilk basamaklarında bulunulmaktadır. Katedilmesi gereken daha çok mesafe vardır.

Birlik olgusu, ideolojik mücadeleye ara verilmesi anlamına alınmamalıdır. İdeolojik mücadeleyi, grupların birbirleri ile anlamsız bir kördöğüşü şeklinde anlayanlar, BİRKOM içinde böyle bir ideolojik mücadeleyi boşuna aramasınlar. Çünkü BİRKOM'la birlikte bu şekilde bir ideolojik mücadeleye ara verilmiştir.

Bizler için söz konusu olan, Direniş Cephesi Platformu ile yurtdışındaki görevlerimiz etrafında süren bir ideolojik mücadeledir. Yani somut sorunları ele alan, bu sorunların çözümünü hedefleyen bir ideolojik mücadele... Ve bu doğrultuda açık bir tartışma...

Bir başka konu, Birlik olgusu Türkiyeli devrimciler için gerçekten yeni bir şeydir. İdeolojik şekillenmeleri, politik görüşleri, toplumsal dayanakları ayrı ayrı olan grup, parti ve hareketlerin bu ilk bir araya gelişleri kuşkusuz bazı sorunları da doğuracaktır. Önemli olan bunların bilincinde olmak ve Birlik'in gerektirdiği, Birlik için gerekli ve yararlı olan tutumları takınabilmektir. Bunu başarabildiğimiz sürece, gerçek, kalıcı ve daha gelişkin birlikteliklere ulaşabileceğiz.

Bu noktada BİRKOM'un ayakları üstüne oturtulması gerekmektedir.

Bugün BİRKOM'u, Direniş Cephesi'nin Avrupa'daki siyasi temsilcisi olarak görme ve BİRKOM'un görevlerini de bu şekilde ele alma eğilimleri vardır. BİRKOM'u bu şekilde anlayanlar, BİRKOM'un görevlerini Salvador Devrimci-Demokratik güçlerinin Cephesi'nin (FMLN-FRD) Avrupa'daki bürosunun yaptığı işlerle sınırlı tutulmasını savunan bir mantığa sahiptirler.

Denilmektedir ki, "BİRKOM'un asli görevi, Türkiye için devrimin temel hedef olarak gösterilmesi, devrimin propagandasının yapılması ve faaliyetlerin bu hedefe göre düzenlenmesi olmalıdır. Devrim temel, ekonomik-demokratik ya da toplumsal nitelikli diğer talepler tali ve devrim talebine tabi olmalıdır."

Bu mantık daha ilk soruda tökezlemektedir. Almanya'daki yabancı düşmanlığına karşı mücadele Türkiye Devrimine nasıl tabi kılınacaktır? Ya da yurtdışındaki Türk ve Kürt işçilerinin çocuklarının eğitim sorunu Türkiye'deki devrim mücadelesine nasıl tabi kılınacaktır?

Yukardaki mantık, kaçınılmaz olarak BİRKOM'u **sadece Türkiye Devrimi için bir örgüt** şeklinde görecektir.

Doğrudur, BİRKOM, Türkiye Devrimi için de bir örgütlenme, bir birlikteliktir. Ancak BİRKOM'un ülkemiz devrimi için bir örgüt olması, O'nun kendisini sadece Türkiye Devriminin propagandası ile sınırlı tutması anlamına gelemez, gelmemelidir. BİRKOM'un Türkiye Devrimi için de bir örgüt olabilmesi, ancak ve ancak, O'nun gerçekleştiği ve mücadele sürdürdüğü Zeminde de, (Avrupa'nın) bir örgütü olması ile mümkündür.

Başka bir ifadeyle, BİRKOM'un görevi, **sadece** Türk ve Kürt Halklarının Birleşik mücadelesi ile dayanışma hareketi yaratmakla sınırlı olamaz. Tam da bu noktada, BİRKOM güçleri, kendilerinin Salvadorlu devrimcilerden farklı olduklarını kavramak zorundadırlar.

Bu farklı konumu yaratan hayatın kendisidir. Avrupa'da yaşayan, buranın üretim süreci içinde yer alan yüzbinlerce Türk ve Kürt işçinin varlığıdır.

BİRKOM, Türkiye Devrimi için anlamlı bir destek sağlamak istiyorsa, bu yüzbinlerce işçinin de örgütü olmalıdır. İşçilerimizi, **hem Türkiye Devriminin motifleri ile, hem de içinde yer aldıkları toplumun, yaşadıkları ülkenin sınıf mücadelesinin motifleri ile** örgütlemelidir.

Türkiye Devrimi için Avrupa'da bir Dayanışma Hareketi oluşturabilmenin yolu ise, yaşanılan ülkelerin ilerici, demokrat ve solcu güçleriyle işbirliğinden, onlarla birlikte çalışmaktan geçmektedir. Bu birlikte çalışma (örneğin Almanya'da Alman Soluyla) sadece Dayanışma Hareketi oluşturmak ile sınırlı olmamalı; Almanya'daki sınıf mücadelesinin gereklerini yerine getirmeyi de amaçlamalıdır.

Barış Hareketi ile, Alternatif Akımların mücadelesi ile, Alman işçilerinin işyerlerini koruma mücadelesi ile ilişkilendirilmeyen, bağlantısı kurulamayan; öte yandan Avrupa'da yaşayan Türk ve Kürt işçilerinin ekonomik-demokratik, kültürel ve toplumsal sorunları ile ciddi biçimde ilgilenmeyen bir BİRKOM, sadece Devrim propagandası yapabilen bir örgüt, bir birliktelik olarak kalır.

Asıl sorun, bizlerin yurtdışındaki devrimci görevlerimizin iki temel alan tarafından belirlendiğini, bu iki temel alan için sürdürdüğümüz mücadelenin bribirini tamamlaması, bütünlemesi gerektiğini kavrayabilmemize bağlıdır.

Hem Türkiye'deki sınıf mücadelesine hem de Avrupa'daki sınıf mücadelesine karşı görevlerimizi bunları birbirinin karşısına dikmeden, birbirine alternatif şeklinde görmeden örgütleyebilmemiz halinde başarılı ve kalıcı sonuçlar elde edeceğimiz unutulmamalıdır.

BİRKOM programı, bütün bunları içeren bir program olmalıdır.

ÖRGÜTLENME İÇİN SOMUT ADIMLAR

26 Mart toplantısının ortaya çıkardığı bir başka gerçek şudur: BİRKOM sadece **"tepe"**de bir birliktelik ve sadece eylem örgütü olarak kavranmaktadır. Bugün BİRKOM sadece Merkezi düzeyde ve birkaç bölgede komiteleşme ile sınırlı kalmıştır. Tabanda, kadrolar arasında ortak düşünme, ortak tavır, ortak ruh, ortak faaliyet yok denecek kadar azdır. BİRKOM güçleri arasındaki iç ilişkiler de, bu nedenle sağlıklı değildir. Grupçuluk, fırsatçılık, dayatmacılık vb olumsuzluklar hala tamamen aşılabilmiş değildir. BİRKOM güçleri arasında, sosyalizmin içerdiği demokrasinin, devrimci demokrasinin gerekleri yerine getirilememektedir. BİRKOM'u oluşturan güçlerin militanları siyasetin üretilmesine, eylem ve faaliyetlerin saptanması süreçlerine ve karar alma mekanizmalarına katılamamaktadırlar. Sorunları **açık tartışma** yoluyla çözme, karşılıklı anlayış temelinde işbirliği, sorumluluğu, acıyı, sevinci birlikte paylaşma gibi devrimcilerde olması gereken özellikler henüz tam anlamıyla hayata geçirilememektedir.

O zaman, BİRKOM'un hem program, hem örgütlenme biçimi, ve içi ilişkileri itibariyle yeniden ele alınması ve olumsuzlukların giderilmesi yönünde yukardan aşağıya iradi ve bilinçli bir müdahele sürdürülmelidir. Bu sorunlar, tüm arkadaşların katıldığı tartışma toplantılarında ele alınmalıdır.

BİRKOM'u, gerçek, kalıcı ve devrimci bir birliktelik düzeyine yükseltmek için, BİRKOM güçlerinin olduğu her yerde ORTAK ÇALIŞMA GRUPLARI oluşturulmalıdır. ORTAK ÇALIŞMA GRUPLARI, komiteleşmeyi hedeflemeli, kurulduğu birimin tüm sorunlarını kollektif bir şekilde ve karşılıklı anlayış ve ikna temelinde çözmeyi amaçlamalıdır.

ORTAK ÇALIŞMA GRUPLARI, komitelerin işleyişi, çalışma tarzı hakkında ve faaliyetlerin nasıl birlikte sürdürüleceği konusunda ilk ipuçlarını verecek, BİRKOM güçlerinin yakınlaşmasının, ortak ruhun, ortak iradenin yaratılmasının elverişli bir zeminini oluşturacaktır.

ORTAK ÇALIŞMA GRUPLARI için görev başına!

SON BİR SÖZ:

BİRKOM'la ilgili süren tartışmaların bazı sol gruplar tarafından istismar edileceği, BİRKOM'un dağıldığı şeklinde hayallere dayanak yapılacağı ve benzeri, şimdiden tahmin edilebilecek bir şeydir.

Oportünizm marifetlerini her zaman gösterecektir. Bizler, böylesi bir takım spekülasyonlara aldırmadan, gerçek ve kalıcı bir birliktelik için devrimci bir tarzda tartışmayı sürdürmeliyiz. Bütün BİRKOM güçleri ile, nasıl bir program, nasıl bir örgüt modeli, nasıl bir iç ilişki sistemi, nasıl bir devrimci demokrasi gibi sorular etrafında sürdürülecek olan tartışmalar BİRKOM'a gerçek kimliğini kazandıracaktır.

BİRKOM güçlerinin Birlik kaçkınlarına verecekleri en iyi cevap, bu tartışmayı sağlıklı bir zeminde yürütmek olacaktır. Bir yandan ortak iş yaparak, bir yandan da bu soruları tartışarak BİRKOM, bu güne kadar yapılamayan birşeyi yapmalıdır.

Birlik fikri, devrimciler için şimdi pratik bir sorun olmuştur.

Alternatif seçim eylemimiz başarıyla gerçekleştirildi

HAMM

Almanya Genel Seçimleri Öncesi burada yaşayan yabancılara seçme ve seçilme hakkının verilmesini dile getiren çalışmalarımızı sürdürdük. Ağırlıkla Yeşillerle beraber örgütlediğimiz bu çalışmalar stand açarak, seçim, afiş ve pullamalarını yapıştırarak, bildiri vb. gibi devam etti.

Seçimlerin yapılacağı hafta Yeşillerle birlikte şehrin en kalabalık yerlerinde Info-*Standları açtık. Standın yanına* seçim sandığı koyarak sembolik alternatif seçim olayı hayata geçirildi. Ayrıca seçim kartlarını Alman demokratlarına dağıtarak 6 Mart günü yapılacak seçim sandıklarına da atmalarını istedik.

6 Mart akşamı seçim sonuçlarının belirlendiği yer olan Rathaus'a gittik. Bizlerin orada bulunması Almanların ve basının dikkatini çekti ve bize orada olmamızın nedeni soruldu, bizler de görüşlerimizi aktardık.

5.3.83 günü Hamm Devrimci İşçi ve DİDF sempatizanları olarak birlikte Westfalen Anseige'ye giderek seçme-seçilme hakkının en doğal hakkımız olduğunu, politikacıların yabancıları sadece politik malzeme olarak gördüklerini ve buna benzer sorunlarımızı anlattık. Seçim günü bu gazetede konuşmalarımız yayınlandı.

Tüm bu çalışmalar Alman demokratik örgütleriyle olan ilişkilerimizi geliştirmesi ve yakınlaştırması bakımından çok faydalı oldu. Ayrıca bizlerin buradaki sorunlarımızı aşmada çok daha fazla çaba harcaması, yani mücadele araç ve yöntemleri geliştirmesi gerektiğini gösterdi.

Folklor oynayan arkadaşların ve pankartlarımızın resmini çekti. Ayrıca Alternatif Seçim Sandığımızın önünde davul çaldık. Davul çalmamız Almanların hoşuna giderek bizlerden eylem hakkında bilgi aldılar ve bizleri desteklediler. Pazar günü yani seçim günü bu eylemin yasal bir izni yoktu. Buna rağmen Almanlardan kimse şikayet etmemiş olacak ki seçim sandığımız kaldırılmadı. Seçim boyunca Alman arkadaşlarımız havanın *soğuk olmasına rağmen eylem bitene kadar* yanımızda kaldılar ve de DGB HAus'a oy kullanmaya gelen Almanlara bilgi vererek sembolik de olsa sandığımızda oy kullanmalarını sağladılar. Almanlardan bazıları olumsuz cevap vermelerine rağmen bu eylem iyi oldu. Amacımıza ulaştık. 7.3.1983 Pazartesi günü WAZ gazetesi eyleme yer verdi.

6.3.1983 tarihli seçim sandığı olayını 60 arkadaşımızla birlikte yürüttük.

BRAUNSCHWEIG

6 Mart 83 Pazar günü Almanya'da yapılan seçimler yabancılar açısından son derece önem taşımakta idi. Yabancılar olarak, yabanellerdeki geleceğimizi önemli önemli ölçüde etkileyecek olan bu seçimlerde, biz de aktif bir politik unsur olmalıydık. *Zira* seçimler öncesi, hakkımızda bir yığın spekülasyonlar yapılmış. Kohl'lar, Zimmermann'lar, yabancıların haklarının sınırlanacağı, sayılarının azaltılacağını belirterek, bizi seçim politiklarına alet etmeye çalışmışlardı. Alman kamuoyunu, bizlere karşı her geçen gün artış gösteren saldırılar karşısında, duyarlı hale getirebilmek, düşündürebilmek, tüm yabancı kardeşlerimizi cesaretlendirebilmek amacı ile, (4.3.83) Cuma öğleden sonra şehrin en işlek bölgesine Yeşillerle birlikte bir stand açtık. BİRKOM'un bildirilerini dağıttık. Yoğunlaşan kriz ile birlikte artan baskıların yerli-yabancı tüm emekçileri tehdit etmekte olduğunu anlattık. Bu saldırıları birlikte göğüsleyebilmemiz için, yabancıların **"seçme-seçilme"** haklarına sahip olmalarının önemli bir araç olduğunu vurguladık.

5.3.83 Cumartesi günü Hannover'deki **"Yabancıların ekonomik demokratik haklarının kısıtlanmasını protesto"** yürüyüşüne aktif olarak katılmaya çalıştık. 1000'e yakın bir katılımın gerçekleştiği, pekçok Alman anti-faşistlerinin ve diğer uluslardan yabancılarında hazır bulunduğu yürüyüşte BİRKOM olarak yer aldık.

6.3.83 seçim günü, dernekte biraraya gelerek, öğleye kadar şehir merkezinde ellerimizde bildiri ve gazeteler, boynumuzda seçim sandıklarımız dolaştık. Şehirde (havanın da bozuk olmasından dolayı) az insan bulunmasına rağmen, sandığımıza ilgi oldukça fazlaydı. Daha sonra Alman arkadaşların da geniş oranda katılmasıyla, şehrin tespit edilen en önemli 2 sandığının önünde gruplar halinde gidildi. Bizle birlikte eylemimize katılanlar arasında Demokrat-Sosyalist partiden bir milletvekili de vardı.

Informasyon kağıtlarımızın elden ele dolaşması, Alternatif sandığımızın çok büyük ilgi görmesi karşısında ihbar üzerine eylem alanına gelen polisler boynunda ▶

AUGSBURG

Seçimlerle ilgili kampanyanın başarıya ulaşabilmesi için kesinlikle Almanları da kapsaması gerekiyordu. Bizim kampanya hazırlıklarımızın sürdüğü sıralarda, Alman arkadaşlar da Kohl Hükümetinin uygulamalarına karşı bazı hazırlıklar içerisindeydiler. Biz de Ausländerzentrum adına sürdürülen hazılık toplantılarına katıldık. Sürdürülen toplantılar sonucunda **"Sosyal Hakların Geri Alınmasına Karşı"** Augsburg'da bir miting yapma kararı alındı. Bu karar BAFÖG-Insiyatif, Graue-Panter (Emekliler Derneği), Arbeitlosen-Tref (Işsizler Komitesi), Natur-Freunde, Zivildienstleistende (Sivil Askerlik Yapanlar), GEW (Öğretmenler Sendikası) ve Ausländerzentrum tarafından alınmıştır.

Her gruptan birer temsilcinin konuştuğu miting alanında 250-300 kişi vardı. Biz Ausländerzentrum adına yaptığımız konuşmada **"Yabancılar üzerinde oynanan oyunların bizlerin örgütlenmesiyle ve Alman doslarımızın desteğiyle boşa çıkarılabileceğini"** Almanca ve Türkçe anlattık. Yabancıların seçimlerde propaganda aracı olarak kullanılamayacağını ve Yabancılara Seçim Hakkının verilmesi sloganlarını atarak konuşmamızı bitirdik.

Bizlerin birçok eksikliğine rağmen, eyleme yerel basında genişçe yer verildi. Ayrıca kitleler üzerinde Almanlar ve Yabancıların dayanışması açısından olumlu etki bıraktı.

Kampanyamız bu mitingden sonra devam etti. Merkezi açıdan önerilen, Alternatif seçim sandıklarının bölgemizde uygulanması güç ve organize açısından zor bir işti. Bu nedenle Alternatif seçim sandıklarından vaz geçildi. Çıkan merkezi pul ve afişler şehirde geniş bir şekilde yapıştırıldı.

Gücümüz oranında Augsburg'da hayata geçirilen bu ikinci kampanyaydı. (Birincisi Türkiye'deki idamlara karşıydı) Bu kampanyanın hazırlanışında ve uygulanmasında geçmişe nazaran ileri adımların atıldığı göze çarpıyordu, ancak yeterli olmadığı da kesindi. Çünkü kampanyanın hazırlanması ve uygulanması sırasında ağırlıkta gene bireysel çabalar hakimdi. Bu nedenle bu faaliyetler sırasında birçok arkadaşın kampanyanın dışında kalmasına yol açtı. Bu da kampanyanın tam olarak verimli olmamasına yol açtı.

Düzenlenen bu kampanyadan elde ettiğimiz en önemli ders, Eylemin düzenlenmesinden önce katabileceğimiz en geniş arkadaş kesimiyle olayı tartışmak, ortak plan çıkarmak ve aramızda görev bölümü yapmaktır.

KÖLN

5 Mart 1983 günü, Köln şehir merkezine koyduğumuz, "Alternatif Seçim Sandığı" Alman-Türkiyeli yoğun bir kitlenin dikkatlerini üzerinde toplayarak, başarılı bir eylem oldu.

Birçok Türkiyeli ve Alman grubun da önceden destekleme kararı verdiği eylemimizi, yalnız başına yapmak zorunda kalmamıza rağmen, bu eylem yabancılar sorunu, özellikle Seçme-Seçilme hakkımızın bir kez daha vurgulandığı ve pekçok kişinin desteğinin alındığı bir gösteri haline geldi. 700 Alman yabancılar lehine oyunu kullandı.

RATINGEN

5.2.83 tarihinden başlayarak Ratingen'de Devrimci İşçi sempatizanları olarak, seçimle ilgili olarak seçimle ilgili yabancılar sorunu ve yabancı düşmanlığı konusunda gücümüz oranında bazı konularda çalışmalarımızı sürdürdük. Yapılan çalışmalar sonucu Alman anti-faşist örgütlerle dayanışmaya girdik. Ve bu doğrultuda Ratingen'de yaşayan yabancıları sorunlarına eğilmek için ilk etapta Grüneler ve SPD Gençlik Kollarıyla bir komite oluşturduk. Bu komitenin çalışma programı içerisinde biz BİRKOM olarak yer aldık ve çalışmalarımızı bu doğrultuda sürdürüyoruz. Bu çalışmalar sırasında *Grünelerinseçimle* ilgili yaptığı bir toplantıyı desteklemek amacıyla folklorumuz halk oyunlarını toplantıda sergiledi ayrıca stand açıldı. 5.3.83'de SPD Gençlik Kollarının seçimle ilgili yaptığı bir toplantıda stand açıldı. BİRKOM'*un bildirisi* okundu ve aynı zamanda bunlarla da internasyonel dayanışmayı geliştirmek amacıyla, folklorumuzu çıkardık en son olarak bizim içinde bulunduğumuz komitenin birlikte tartışmalarımızın sonucunda alternatif seçim sandığının 5.5.83'de çarşının içerisine kurularak ve Almanca yabancıların da seçme seçilme hakkı istemi doğrultusunda pankart asıldı. Çok sayıda Alman Türkiyeli ve diğer uluslardan insanlar seçim sandığımıza oy kullandılar. En son olarak folklorumuzun bir gösteri yapmasıyla birlikte eyleme son verildi. Bu doğrultuda üstümüze düşen görevleri Ratingen birimi olarak sürdürmeye çalışacağız.

Aynı zamanda bu süre içerisinde 27.2.83'de Ratingen'de Türkiye halklarıyla dayanışma gecesi düzenledik. Geceye iki yüze yakın kişi katıldı. Gece disiplinli bir hava içerisinde sürdürüldü. Gecede TÖB-DER Genel Sekreteri Kemal Uzun geceye gelen kişilere hitap eden yabancılar sorunlarıyla ve faşist cuntayla ilgili konuşma yaptı. En son olarak Ozan Zamani'nin devrimci türküleriyle sona erdi.

GELSENKIRCHEN

6 Mart 83 tarihinde saat 10'dan itibaren alternatif seçim sandığını bir masa koyarak Gelsenkirchen pazar yerinde DGB Haus'un yanında *(Wahllokal)* kurduk. Pankartımızı açtık. Seçim boyunca alternatif seçim sandığının yanında Folklor oynadık. Almanlar ilgiyle izledi. 200'den fazla Alman oy attı. Türk aileleri oy kullanmaya geldiler. 100 kişiden fazla kişi (Türkiyeli ailelerden) oy kullandı. Ayrıca WAZ gazetesine haber verildi. WAZ Gazetesinden bir muhabir gelerek bilgi aldı. BİRKOM bildirisi ve çağrı bildirimizi aldı.

◄ Alternatif sandık dolaşan milletvekili ve kalabalık kitleye informasyon veren bizlerle karşılaşınca elleri boş dönmek zorunda kaldılar.

Eylemimizin geniş yankı uyandırması, başarılı geçmesine rağmen, daha iyi planlanabilir, daha örgütlü gerçekleştirilebilinirdi. Önümüzdeki süreçte bizleri daha zor günlerin beklediği gözönünde bulundurulursa, eksiklerimizi gidermenin önemi daha somut olarak ortaya çıkmaktadır.

LÜDENSCHEID

Devrimci İşçi'nin 5 Şubat sonrasını **"Seçim Kampanyası"** ilan etmesinden sonra kendi aramızda yapabileceklerimizi tartışıp 6 Mart'a kadar bir program çıkarttık.

Bir aydan az bir zaman olmasına rağmen, düşündüklerimizin büyk bir bölümünü gerçekleştirdik. Amacımız seçim haftasına kadar belli bir kamuoyu oluşturup, 5 ve 6 Mart günleri bu çalışmaları noktalamaktı. Bu doğrultuda başlangıçta yoğun afiş ve pullama yapıp, bildirilerimizi dağıttık. 20 şubat'ta derneğimizde Türkiyelilere yönelik **"6 Mart Seçimleri ve Tavrımız"** konulu bir seminer verdik. Partilerin seçim toplantılarına gidip seçimlerle ve bizlerin sorunlarıyla ilgili bildiri dağıtıp, Turkei Information sattık. Seçimden iki gün öncesine kadar yürüttüğümüz bu çalışmaları 5 ve 6 Mart günleri **"Alternatif Seçim Sandıkları"** kurarak tamamladık. 5 Mart'da Yeşillerle ortak stand ve seçim sandığı kurduk. Türkei Info özel sayısını dağıttık. 6 Mart günü ise seçimin yapıldığı bina içinde, seçim sandığının yakınında Alternatif Seçim Sandığını koyarak seçme-seçilme hakkı propagandamızı devam ettirdik. Daha sonra seçim görevlilerinin isteği üzerine bina dışına çıkarak, eylemimizi orada sürdürdük. Bir müddet sonra eylem yerine bizleri şaşırtan miktarda polis geldi (Hagen'den çağrılmış) eylemimizi engelleyerek, 5 arkadaşımızı karakola götürdü ve isim tesbiti yaparak tekrar serbest bıraktı. Eylemimizde böylece sona ermiş oldu.

6 Mart akşamı Yeşillerin davetlisi olarak dernekçe yeşilerin toplantısına gittik. Folklor oyunlarımızla birlikte eğlendik.

Bu bir aylık çalışmalar bizler açısından fazlaca öğretici ve ilerletici oldu. Birincisi, Almanya'daki politik gelişmelerin bizleri ne kadar etkilediğini ve bizim de onu etkilemede etkin bir güç olabileceğimizi göstermesi bakımından, ikincisi, sorunlarımıza sahip çıkabildiğimiz ve onları anlatabildiğimiz ölçüde Alman demokratik kamuoyundan destek alabileceğimizi gösterdi.

Evet, Almanya'da sanıldığı kadar yalnız ve çaresiz değiliz, henüz, harekete geçirilip birlikte çalışabilecek, yeteri kadar demokratik örgüt ve kişi var. Yeterki bu dinamikleri görüp, bilinçli bir çaba harcayalım.

BAD-HERSFELD

Bad-Hersfeld'de Devrimci İşçi ve Birlik Yolu taraftarları olarak çalışmalarımızı **"BİRKOM"** olarak sürdürüyoruz. Almanlarlar olan ilişkilerimizde de, eskiye oranla bazı gelişmeler gözlenmektedir. Kassel'deki arkadaşların da bizleri zamanında uyarması ile, bölgemizde seçimlerden 1 gün önce (5 Mart 83) şehir merkezine bir informasyon masası açarak, seçim sandığı yerleştirdik. Alman ve Türkiyelilerin ilgisini çeken bu olay sırasında, 60 yıllardan beri Almanyalarda çalıştığımızı, sosyal-ekonomik yükümlülüklerimizi almanlar gibi yerine getirdiğimizi, fakatsınırlı bir çok hakkımızın yanı sıra, seçme seçilme hakkımızın da olmadığını anlatmaya çalıştık. BİRKOM'un çıkarttığı bildiri, Alman ve Türkiye'li geniş kesime dağıtıldı. Stand sırasında göze çarpan en önemli olaylardan birisi de, stand'a polislerin gelerek **"stand iznimizin olup olmadığını"** sormasıydı. Stand iznimizi gösterdikten sonra şaşıran polisler, ihbar üzerine geldiklerini söyleyerek ayrıldılar. Daha sonra standımıza gelen ilginç ziyaretçilerden birisi de CDU'lu Belediye Başkanı idi. CDU'lu Belediye Başkanı, **"yabancıların seçim arifesinde stand açmaya hakları yok"** diyerek **"alternatif sandıkda ne oluyormuş"** şeklinde konuştu.

Bunun üzerine yabancılar konusuna ilgi duyan bir Alman, Stand'ın izinli açıldığını ve yabancıların böyle bir hakka sahip olduğunu belirtti. Beledi Başkanının ilk defa şehirdeki bir standı kontrole geldiği düşünülürse, bu eylemden kimlerin rahatsızlık duyduğu daha iyi anlaşılabilinir.

Bu eylem, bugüne kadar bölgemizde açtığımız standların en iyisi idi. Geniş bir kesime **"yabancı düşmanlığı"** ve ülkemizdeki faşist cuntanın demokrasisi (!) ile katliamları konusunda bilgi aktarıldı.

Elimizdeki resim ve dokümanlar standımıza ayrı bir renk kattı. Bu eylemle birçok eksiğimizi aştığımızı ve gayret edersek aşabileceğimizi gördük. Bundan sonra da önümüzdeki görevlerin bilincinde olarak çalışmalarımızı sürdüreceğiz.

HAMBURG

1982 başlarında, uzun uğraşılar sonunda Alman ve Yabancılar Eylem Birliği kurulmuştu. Bu **"Eylem Birliği"** Hamburg'daki çeşitli eylemlerin yanı sıra, 10-16 Mart 83 günleri arasında Yabancılar Haftasının örgütlendirilmesi işini de başardı. Alman ve Yabancılar Eylem Birliği 60'a yakın grup tarafından oluşturuldu.

Şehrin çeşitli bölgelerinde, çeşitli dernek, insiyatif ve gençlik evlerinde, yabancıları konu alan programlar yapılarak, yabancılar sorunu dile getirildi. Festler ve gösteriler yapıldı. Derneğimizin kültür çalışmalarından olan, tiyatromuz ve folklorumuz çeşitli bölgelerde gösterilerde bulundu. 12-13 Mart cumartesi ve pazar günlerinde de 6 ayrı ülkenin insanlarından oluşan 15 futbol takımı arasında futbol turnuvası düzenlendi. Bir hafta boyunca, Alman ve yabancıların kaynaşması yönünde yoğun çalışmalar yapıldı. Faaliyet gösterdiğimiz bölgede 12 Mart cumartesi günü, yabancıların seçme ve seçilme haklarının savunulmasını gündeme getirmek amacıyla stand açtık. Standımızda Seçim Sandığı koyarak temsili seçimler yaptık.

Caddeden geçen bir çok Alman ve yabancı sergimize gelerek, yabancılara seçme ve seçilme hakkının verilmesi doğrultusunda oy kullandıkları gibi, açtığımız imza kampanyasına da büyük ilgi gösterdiler. Azımsanmayacak ölçüde imza toplandı. Bu da bu konuda haklılığımıza duyulan ilginin değişik biçimde ifadesiydi bizler için.

Bu arada derneğimizin önündeki meydandan standın bulunduğu caddeye kadar 100'e yakın Alman ve yabancı yürüyüş düzenlediler. Yürüyüşün önünde bir de orkestra takımının olması, umulanın üzerinde ilgi toplamamızı sağladı.

Önümüzdeki günlerde, yabancılara Seçme ve Seçilme hakkının sağlanması konusundaki çalışmalarımızı daha aktif ve örgütlü biçimde devam ettireceğiz.

Metz'li devrimciler

Hem Fransız devrimine yönelik, hemde Türkiye devrimine yönelik görevlerimizi genelleştirmeye çalışıyoruz

Türkiyelilerin yoğun olarak yaşadığı bölgemiz Metz'de bir yılı aşkın süredir çalışmalarımız aralıksız devam ediyor. Özellikle Türkiyeli faşistlerin kalabalık ve örgütlü olmaları, bölgemizde anti-faşist mücadelenin önemini arttırmakta, çok yönlü çalışmaları önümüze görev olarak dayatmaktadır.

Bundan bir yıl önce bölgemizde devrimci çalışmalar yok denecek kadar azdı. Genellikle kendiliğindenci, bilinçsiz, ve örgütlü olmayan bir çalışmaydı. Çalışmalarımızı anti-faşist Türkiyelilerin gidip geldiği bir dernekte sürdürüyorduk. 7 Şubat 1982'de yapılan bir genel kurulla Devrimci İşçi taraftarları olarak yönetime geldik. Elbette böylesi bir gelişme bölgede bir takım hareketliliği yaratacaktı. Yarattı. MHP'li AP'li ve MSP'li gerici ve faşistlerle aramızdaki çelişkileri netleştirdi. Mücadelemiz kızıştı. Bir yandan çeşitli uluslardan kuruluşlarla ortak bildiri, toplantı ve yürüyüşler yaparak, 12 Eylül askeri faşist cuntasını teşhir etmeye yönelik faaliyetleri sürdürürken, bir yandan da Türkiyelilerin kendilerine özgü sorunları çözmeye çalıştık. En geniş bir çekilde faşist cuntanın her türlü baskı ve katliamını fransızca, türkçe bildirilerle teşhir ettik.

Bütün bu çalışmalarımız elbette faşistleri rahatsız etmişti. Bu çalışmalarımız esnasında faşistler de boş durmadılar. Sürekli saldırılarını gündeme getirdiler. İlk olarak arkadaşların evlerine yönelik saldırılar, daha sonra derneğimize yönelik saldırılar gündeme geldi. Bütün bu saldırılara, savunma temelinde yönelik karşılık vererek göğüsledik. Biz biliyoruzki, faşistlerin tek amacı bizleri kendi minderlerine döğüşe çekmek ve cuntanın yurtdışına yönelik propagandasına malzeme hazırlamaktır. Zaten uzun yıllar bu ülkelerin burjuvazilerinde Türkiyelilerin konumlarından faydalanarak, "Eli bıçaklı Türkler, esmer kafalılar"imajını ön yargı biçiminde kafalara yerleştirmişti. Bütün bunların bilincinde olarak faşistlerin provakasyonuna gelmedik. Tüm anti-faşist kuruluşlarla ortak bildiri çıkartıp, geniş kitlelerin desteği ile kamuoyu yarattık. Hatta faşist gazeteler bile olayları olduğu gibi yazmak zorunda kaldı. Bütün bu olumlu çalışmalar faşistleri daha da azdırdı. Yine bir gün bildiri dağıtan arkadaşlarımıza, faşistler saldırarak bir arkadaşımızı ağır yaraladılar. Bu saldırılar arkası kesilmeden devam etti. Çoğu saldırılar geri püskürtüldü. Hatta bir kaç kez faşistler, meydan dayağı yemek zorunda kaldılar. Faşistlerin bu saldırıları, tüm anti-faşistleri sosyal pratikte birleşmeye zorlarken, polislerin de, faşistlerle birlikte tavır almasını başlattı. (Bölgedeki yerel yönetim organları tümden faşist.) En son olarak, beş faşistin, önceden hazırlıklı ve planlı bir saldırısı sonucu 11 kişinin yaralanmasına sebep olan bir olay oldu. Olayda 8 demokrat arkadaşımız, ikisi ağır olmak şartıyla yaralandılar. Faşistlerdende birisi çok ağır, üç kişi yaralandılar. Bu son saldırı bölgede faşistlerin etkinliklerinin ve denetim alanlarının daralmasına yol açtı. Tüm faşistler ya tek tek, ya da ikişer üçer dövülerek veya sıkıştırılarak mahalleden uzaklaştırıldılar. Artık faşistler saldırmak bir yana mahalleye giremiyorlar.

Bütün bu gelişmeler, bölgemizde anti faşist mücadelede bizlere çeşitli deneyim ve tecrübe kazandırdı. Ayrıca şunu belirtmekte yarar görüyoruz. Kitlelerde karşı koyma talebi yükselirken HK taraftarları bizleri maceracılıkla,teröristlikle suçladılar.Bölgede faşistlerin denetimlerinin kırılmasına paralel olarak, bir dernek açtılar. Bugüne kadar bütün Türkiyeli guruplarının sempatizanları Metz Türkiyeli İşçiler Derneğinde toplanıyorlardı. Bu da bizlere bazı şeyleri öğretti. Metz Türkiyeli İşçiler Derneği bundan böyle çok yönlü görevlerini sürdürmeye devam edecektir. Bugüne kadar dernek dışında ve dernek faaliyetleri olarak çalışmalarımızı şöyle özetleyebiliriz.

Askeri faşist cuntayı Avrupa kamuoyuna teşhir edebilmek için, onbinin üzerinde Türkçe-Fransızca bildiri dağıttık. İki kez faşist cuntayı protesto eden yürüyüş düzenledik. Yürüyüşlerde yaklaşık 400 kişi yürüdü. Bunun 150 kadarı fransızlardan oluşuyordu. Sayısız ştandlar açarak, faşist cuntanın işkencelerini, katliamlarını ve idamları fransızlara duyurduk. Türkiye halklarıyla dayanışma geceleri düzenledik. Çeşitli enternasyonal geceler ve toplantılara katılarak Türkiye'de olup bitenleri Fransızca, Türkçe anlattık. Diğer taraftan derneğimiz aracılığı ile işçilerimizin kart sorununu, Dil sorununu, iş sorununu, polisiye vb... sorunları, büyük ölçüde çözdük. Özellikle sendikal faaliyetlerde, CGT ile olan ilişkilerimizde Türkiyelilere yararlı olmaya çalıştık. FKP ve CGT aracılığı ile işsizlere dil öğrenme ve staj yapma olanağı yarattık.

Faşist cuntanın son anayasası, Dev-Yol merkezi davası, Fatsa ve DİSK davasını konu olan enternasyonel bir toplantı düzenledik. On'un üzerinde parti ve grup katıldı. Bu toplantıda bir çok örgütte destekleme mesajı yolladılar. Çeşitli kadın örgütleri ve anti-faşist kuruluşlarla olan ilişkilerimiz daha da genişleyerek devam ediyor.

Dernek çalışmalarımızda bir sürü eksikliklerimiz oldu. Bunun kaynaklandığı yer de, teorik eksikliklerimizdir. Bu eksikliğimizi gidermek için proğramlı bir çalışmaya giriştik. Şöyle bir proğram tesbit ettik:

a) Kültürel faaliyetler
b) Sosyal, ekonomik, demokratik faaaliyetler
c) Politik ve ideolojik faaliyetler

Bütün bu faaliyetlerimizi eksiksiz yapabilmek için önce aramızda bir iş bölümü yaptık. Daha sonra herkes kendi yeteneğine göre görev yüklendi. Her ayda bir toplantı yaptık. Toplantılarda yapılamıyan görevleri, çalışmaların işleyişini, kitleler olan ilişkilerimizi ve örgütlülüğümüzü nedenleriyle, konuşup tartıştık. Kültürel faaliyetler, Tiyatro-folklor ve skeçler yaparak sürdürüyoruz.

Ekonomik demokratik faaliyetler olarak, İşsizlere iş, evi olmayanlara ev,sendikal çalışmalar, stajlar, dil kursları, sosyal yardımların alınması, kart sorunlarını çözmek vs.. gibi faaliyetler... Politik ve ideolojık faaliyetlerde, her iki haftada bir seminerler, D. Türkiye dergisinin dağıtılması, Devrimci İşçi dergilerinin okunup dağıtılması, bildiriler, toplantılar, yürüyüşler, ştandlar vb. çalışmalar.

Devrimci İşçi taraftarları olarak, bugüne kadar yapmaya çalışıpda başarılı olamadığımız, kollektif düşünme, kollektif iş yapma ve kollektif karar alma gibi, devrimci bir ilişkiyi istenildiği gibi pratiktiğe geçiremedik. Bunun en önemli nedeni, teorik yetersizliğimizdir. Önümüzdeki duran görevler, devrimci teoriyi kavrayıp, özgür geleceğe has ilişkileri bu toplum içinde filizlendirmeliyiz. Nasıl bir sosyalizm, nasıl bir demokrasi, nasıl bir örgüt ve nasıl bir birlik sorununu çözebilecek, yeni bir sosyalist insan tipini yaratmak gibi, önemli bir görev bizi beklemektedir. UNUTMAYALIMKİ GELECEĞİN ÖZGÜR TOPLUMU, BİZLERİN ŞİMDİKİ İLİŞKİLERİ ÜZERİNE AYAK BASARAK KURULACAKTIR'

Hem Fransız devrimine yönelik, hem de Türkiye devrimine yönelik görevlerimizi yerine getirmede, Faşizme, Emperyalizme ve Şovenizme karşı mücadelemizi kararlıca sürdüreceğiz. Hem savaşacağız, hem de savaşanlarla dayanışma içinde olacağız.

Örgütlenme tartışmalarının anlamı üzerine

"Devrimci İşçi örgütlenmesi de bu hedefler ve görevler doğrultusunda daha yetkin ve gelişkin bir biçime kavuşmalı, bir bakıma, çok sayıda alan ve birim çalışmasının daha uyumlu bu çalışma düzeni içinde merkezileşmesi sağlanmalıdır.

...

...yurtdışındaki devrimci görevlerimiz arasında yer alan ve bizlerin şimdiye kadar şu ya da bu nedenlerle gerçekleştiremediğimiz çalışmalar ve örgütlenmeler için gerekli adımlar atılmaya başlanmıştır.

Bu adımlar tüm devrimci arkadaşların katıldığı tartışmalarla ve kollektif bir irade birliği ile daha gelişkin ve daha nitelikli bir örgütlenmeye dönüştürülmelidir. Federasyonlaşma çalışmaları bu çerçevede ele alınmalı ve federasyon yurtdışındaki örgütlenmenin temel halkalarından biri olmalıdır."

(Devrimci İşçi, başyazı, sayı 19)

Devrimci İşçi'nin Şubat 1983 tarihli 19. sayısında ana hatlarıyla bu şekilde özetlenen örgütlenme tartışmaları 5 Şubat 1983 günü yapılan ve tüm birimlerden 300'e yakın arkadaşımızın katıldığı genel toplantıda yeniden ayrıntılı bir şekilde ele alınmıştı. 5 Şubat toplantısında **"örgütlenme, örgüt modeli, örgüt içi demokrasi ve yurtdışındaki görevlerimiz"** konuları üzerinde tüm arkadaşlarımızın katılacağı tartışma toplantıları düzenlenmesi kararlaştırılmıştı.

Şubat ayı ortasından beri birimlerde sürdürülen bu tartışmalar olumlu sonuçlar yaratmaktadır. Tartışılan konuların önemi ve kapsamı nedeniyle bu tartışma toplantılarının devamında yarar bulunmaktadır. Devrimci İşçi, en geniş arkadaş grubumuzun katıldığı bu tartışmaların yayın planında da sürdürülmesinin yararlı olacağı düşüncesinden *hareketle* bu sayıdan itibaren örgütlenme üzerine birimlerin ve birimlerden arkadaşların gönderdiği yazıları yayınlamaya başlamış bulunmaktadır.

Devrimci İşçi dergisinde bu tür *yazıların yayınlanmasının*, nasıl bir örgütlenme tartışmasını dergimizde de sürdürmemizin Türkiye solu açısından yeni bir şey olduğu açıktır. Örgüt sorunlarını, kendi içinde dar bir insan grubu arasında, (çoğu zaman da sadece bir kaç yönetici arasında) tartışan ve **"çözümleyen"** Türk ve Kürt solu, Devrimci İşçi Dergisinde örgütlenme konusunda yapılan *tartışmaları* kuşkusuz değişik şekilde yorumlayacaktır.

Bazı gruplar, bu *tartışmalardan* hareket ederek bizim **"içsel sorunlarımız"** olduğunu iddia edecek. (Sağda solda böyle konuşanlar yok değil) Bazı gruplar da ellerini oğuşturup, belki de kıs kıs gülecek ve tartışmalarımızdan kendi siyasi istikballeri için *medet* umacaklardır. Hatta, Devrimci İşçi taraftarları olarak bilinen bazı kişiler bile, bu tartışmaları, kendi kişisel çıkarları, kaprisleri için, ya da içine düştüğü psikolojik bunalım, ya da siyasi çıkmazlar için, ya da kariyer eğilimleri için bir fırsat olarak değerlendirmek isteyecektir.

Avrupa'daki Türk ve Kürt solunun şu anda içinde bulunduğu durum, Devrimci İşçi Dergisinde ve tüm Devrimci İşçi taraftarları arasında sürdürülen tartışmaları, yukarda işaret ettiğimiz şekilde geri noktalara çekecek, istismar edecek bir özellik göstermektedir. Bunun tartışmalar için bir tehlike olduğu söylenebilir.

Ne var ki, sol'un böyle açık siyasi ve örgütsel tartışmaları istismar edebileceği tehlikesine karşı yine en etkili ve sağlıklı çözüm, sorunları açık tartışmak olmalıdır.

Türkiye Solu'nun, küçük sorunları bile *hemen büyüten, siyasi ve* ideolojik olmayan nedenlerle, (kişisel kaprisler ve yetmezlikler vb.) ayrılıklar yaratan bir sol olması nedeniyle biz devrimciler, sorunlarımızı açık tartışmaktan, tüm arkadaşlarımızla birlikte tartışmaktan vazgeçmemeliyiz.

Tartışmaların, hem Devrimci İşçi Hareketi'ne, hem de tüm sola yararlı olabilmesi için dikkat edilmesi gereken konular yok mudur?

Kuşkusuz vardır ve olmalıdır.

Herşeyden önce bu tartışmaları *ne için yaptığımızı* bilmek zorundayız. Amaçsız, ne için olduğu, neyi çözmek istediği belli olmayan bir *tartışma*, görevlerimizi aksatmaktan öte bir sonuç yaratmaz.

Bu tartışmanın hangi tesbitten yola çıkılarak yapılması gerektiği şöyle özetlenebilir: Şu anda içinde yer aldığımız ilişkiler, varolan örgütlenmemiz, kullandığımız ideolojik ve siyasi *motifler, taşıdıkları* bütün olumluluklara rağmen **Türkiye'ye ve Avrupa'ya** yönelik devrimci görevlerimizi sağlıklı bir şekilde yerine getirmemize tam anlamıyla *ve her yönden cevap* verememektedir. **"Nasıl bir programımız, bu programa uygun nasıl bir örgüt modelimiz, nasıl bir örgütsel ilişki sistemimiz ve nasıl bir demokrasi anlayışımız olmalıdır?"** sorularına cevap aramalıyız.

İşte tartışmaların amacı bu olmalıdır.

Bu tartışma sürecinin herşeye cevap vermesini beklememeliyiz. Sorunlarımızın tümüne aynı anda mükemmel çözümler bulmak mümkün değildir.

Bu süreci **esas olarak**, kendimizi, içinde yeraldığımız ilişkileri devrimcileştirme ve dönüştürme süreci olarak ta kavramalıyız.

Bu, biraz da tartışmanın yön*temine bağlıdır. Herşeyi kötüle*yen, herşeyi karalayan, hareketimizi ve geçmişimizi küçümseyen, kırıcı, yıkıcı ve hep olumsuzluğu dile getiren, hep başkalarını suçlayıcı bir tartışma yöntemi, açıktır ki olumlu sonuçlar yaratmaz.

Yine, tartışmanın sadece yönetici diye bilinen insanlar arasında olması amaca ulaşmanın önünde en büyük engeldir. Tartışmaya bütün devrimci arkadaşların katılması bir zorunluluk olmalıdır.

Örgüt, örgütlenme, örgüt anlayışı

Kürşat(Hamburg)

Örgüt, içinde yaşanılan sosyal şartlara, döneme, ama en önemlisi görevlerimizin ne olduğuna ve programa bağlı olarak tartışılmak zorundadır.

Her yer ve her şart için geçerli bir örgüt formülü olamaz. Biz Almanya'da mücadele veren bir Türkiyeli örgüt olarak **"sosyal şartlar"**, **"dönem"**, **"yer"** derken neyi kastediyoruz?

Programımız hangi şartlara ve görevler dizisine göre şekillenmelidir.? O programı uygulayacak, yerine getirecek örgütlülük nasıl olmalıdır?

Sorular bizi ne zor görevle karşı karşıya olduğumuzu açıkça ortaya koyuyor. Geçmişte, bize yol gösterebilecek böylesi bir toplumsal bir örnek yaşanmadı. Böylesi bir görevin üstesinden gelebilmek için, tarihin bu *sayfasını, geçmi*şiyle geleceğiyle bizim yazacağımızın bilincinde olmak gerekiyor.

Ülkesinde faşizm hüküm süren ve on karşı iktidar mücadelesi veren ama başka bir ülkede yaşayan; hem de yüzbinlerce insanıyla birlikte yaşayan ve yaşadığı ülkedeki sınıflar mücadelesinde saf tutmak zorunda kalan; kendi ülkesindeki üst yapı, alt yapı, insan ilişkileri vs. yaşadığı ülkedekinden temelde çok farklı olan devrimcilerin tarihidir bu.

Sorunu tartışırken geçmişin, Almanya'daki geçmişimizin bir değerlendirmesini yapmak gerekecektir. Bu değerlendirme, geçmişte neleri *iyi* yaptığımızın, neleri eksik bıraktığımızın ya da yanlış yaptığımızın değerlendirmesi olmayacaktır. Daha açıkçası ne olduğumuzun, hangi evrelerden geçtiğimizi -ama **"kaderciliğe"** düşmeden-, bir değerlen*dirmesi* olacaktır.

ALMANYA'DAKİ GEÇMİŞİMİZİN *DEĞERLENDİRİLMESİ*

1971 yenilgisi ve onu takip eden yıllardaki ayrışım dönemi yurt dışında da yaşanıldı. Bu ayrışma döneminde Almanya'da tartışmanın boyutları bizim açımızdan **"Türkiye"** olarak kaldı. Yılgınlık, döneklik başka boyutlarda da olsa burada da yaşandı.

Yılgınlığı, dönekliği yaratan şartlar Türkiye'de olduğundan, ona karşı mücadelede yine Türkiye anlatılarak yürütülüyordu. Üstelik **"yabancı düşmanlığı"** boyutları itibariyle güncel bir sorun değildi ve Alman **"sol"** örgütleri yabancılar sorununu, en azından tartışılması gereken bir sorun haline getirmemişlerdi.

Bizler henüz hiçbir açıdan başka ülkede yaşadığımızın farkında değildik. Türkiye'deki **"illegalite"**, **"disiplin"** anlayışları burada da aynen sürdürülüyordu. Buralarda **"devrimci"** yetiştirip, Türkiye'ye devrimci mücadeleye gönderme planları yapılırdı. Bir dizi örgütün Almanya'nın falanca şehrinden Türkiye'nin falanca şehrine sorumlular atadığını biliriz. O dönemler yanında pjama olduğu halde, Türkiye'de dağda, kırda, illegalite şartlarında pantolonu, ceketiyle yatan devrimcilerin taklit edildiği, kot pantolanlarla yatağa girildiği dönemdir. Bir arkadaşın tabiriyle **"kafaları kumda, kıçları dışarda deve kuşları"** dönemidir.

1977'ye kadar dönem arpa boyu ilerlemelerle böyle sürer gider. Türkiye'deki pasifizme, yılgınlığa, dönekliğe karşı mücadelenin başarısı burada da kendini hissettirir.

Devrimci Yol'un Türkiye Devrimine ilişkin sorunları büyük ölçüde açmış olması, bize burada belli bir ölçüde rahatlığı getiriyordu. Artık Almanya'da yaşadığımız farkına varabildik.

1978'de **"görüşlerimiz"**le Devrimci İşçinin ortaya çıkması Avrupa'da yaşayan **"Türkiye solu"** açısından ilk olumlu adımdır. Daha o günden, bugün pratiğe uygulamada güçlüklerini aşamadığımız, Almanya'daki görevlerimiz ortaya konuluyordu. Sorun o görevlerin üstesinden gelebilecek kadrolar sorunuydu. Türkiye'de yetişmiş, ya da Almanya'da **"Türkiye tartışması"** ile **"yetişmiş"** kadroların böylesi görevlerin üstesinden gelebilmesi bugünden yarına olabilecek birşey değildi. Üstelik özellikle 1977'den sonra Türkiye sınıflar mücadelesinin ivmesinin hızlılığı **"görüşlerimiz"**de belirtilen Türkiye'ye ilişkin ve Almanya sınıflar mücadelesine katılma biçiminde ifade edilebilecek görevlerin **"diyalektik bir bütünlük"** içinde ele alınmasını engelledi. Şimdi artık ikili görevlerden bahsedip, onlardan sadece birini Türkiye'ye ilişkin olanını yapar olmuştuk. Ama açıktır ki Türkiye'ye ilişkin görevlerin yerine getirilmesi, de Almanya'ya ilişkin görevler yerine getirilmediğinden eksik bırakılıyordu.

Çalışmamızın önemli bir kısmını Almanya'da yaşayan Türk sivil faşistlerine karşı mücadele oluşturuyordu. Ama bu noktada kavramaya başladığımız çok önemli bir nokta vardı. Almanya'da verilecek her türlü mücadele, ALmanlar bu mücadeleye *kazanılmadan* başarıya ulaşamazdı. Önümüzdeki dönem üzerinde yükselinebilecek dönemin ilk adımları da işte böylece **"bozkurtlara"** karşı oluşturulan komitelerle atılıyordu.

"*Sivil faşistlere* karşı verilen mücadele, kara kafalıların sokak kavgaları görünümünden çıkarılmalıdır. Mücadele için Alman anti-faşistlerini de alarak faşistlerle anti-faşistler arasındaki bir mücadeleye dönüştürülmelidir."

Bu alanda hiç de küçümsenmeyecek başarılar kazanılmıştır. Önemli olanı, Almanlarla ortak mücadelenin nasıl yapılacağı konusunda *önemli deneylerin* yaşanmış olmasıdır.

Türkiye'de Devrimci Hareketimizin kitlelere verdiği güven kendini burada da gösteriyordu. Türkiye'de olduğu gibi Almanya'da da en geniş kitleleri harekete geçirebilen, bir alan örgütlenmesi haline gelmiştik. Bu örgütlenmenin gıdası başta da dediğimiz gibi Türkiye'den geliyordu. Büyük ölçüde Türkiye'den gelen bu gıda Devrimci Yol'un Türkiye sınıflar mücadelesinde aldığı *yerdi*. DEV-GENÇ'i anlatıp gençliği örgütlüyorduk, DEVRİMCİ ÖĞRETMENİ anlatıp öğretmeni, YERALTI MADEN İŞ'i anlatıp işçiyi, Ankara'nın gecekondu mahallelerini, Direniş Komitelerini anlatıp İç Anadoluluyu, Uşak'ı, *Muğla'yı anlatıp* Egeliyi, Fatsa'yı Şavşat'ı, Artvin'i *anlatıp* Karadenizliyi velhasıl Devrimci Yol'u anlatıp, Devrimci İşçi'yi örgütlüyorduk.

Oysa biliyorduk ki kitleleri en geniş biçimde örgütlemenin yolu onların ekonomik-demokratik taleplerinden yola çıkarak mümkündür. Türkiyelilerin bu taleplerinin bir yanı Türkiye'dedir, ama bir önemli yanı Almanya'dadır. Bu yan yani Almanya'daki Türkiyeli işçinin Almanya'dan kaynaklanan sorunları, onları örgütlemek için yeteri kadar kullanılmamış belki de hiç kullanılmamıştır. 12 Eylül'e kadar böylesi bir örgütlenme biz fazlasıyla rahatsız etmedi. Faşist askeri darbeyle birlikte başlatılan eylemlerde, 12 Eylül'ün hemen arkasından bizim o çerçeve içinde kalmamızı gerektiriyordu.

AÇLIK GREVLERİ

Hemen Cuntanın arkasından yapılan açlık grevleri bizim için bir dönüm noktası teşkil etmiştir. Birinci önemli nokta kendimizi ölçebilmemiz, gücümüzü tanıyabilmiş olmamızdır. Bu noktada oldukça olumlu bir tablo ile karşı karşıyaydık. İkinci önemli nokta Türkiye'ye yönelik bir eylemi yapmamıza karşılık, Almanlarla ortak çalışmanın önemini ve yollarını öğreniyorduk. Her kesimden Almanı Türkiye konusunda duyarlı hale getirmiştik. Öte yandan onlar, bizim birlikte iş yapılması gereken önemli bir güç olduğumuzu kavradılar. Bu anlamda açlık grevleri Almanlarla Türkiyelilerin birbirlerin karşılıklı tanıdıkları, ortak iş yapabilmenin yollarını öğrendikleri önemli bir alan oldu.

Türkiye sosyalist hareketinin ve onun önemli bir parçası olan Devrimci Yol'un darbeler yemesi, buradaki örgüt*lenmemizin* gıdasını **"Türkiye'den gelen gidasını"** kesmeye başlamıştı.

CUNTA KALICI

Cunta'nın kalıcılığı ortaya çıkınca ve yediğimiz darbelerin bugünden yarına altından kalkılacak darbeler olmadığı, sorunun bizim ve Türkiye Sosyalist Hare-

▶

Güneşe gebe günler

Güneşe uzanır eller
Sıkılır havada
Güneşi avuçlarına alırcasına
Işık ışık, kızıl kızıl
Kahbe elli perde arasından
Yudum yudum güneşi içimek için
Uzanır, sıkılır havada eller.
Güneşe uzanan ellerle uzanır
Ay ışığında, güneşi
Özgürlüğünü ararcasına nasırlı
ellerim
Ay ışığında,
karanlık duvar ardında
Düşüyorsa birer birer
Güneşe uzanan eller
Güneşden bir parça, tohum olup
Karanlığın bereketli toprağına
gömülürler
Güneş ki,
Dalında yetmiş bir armudun
Üretici ellere düşüşü gibi
Güneş ki,
Kirliliği temizlemeye kükreyip
gelen
Berrak bir su seli gibi
Güneş ki,
Kükü çürümüş ağacı
Kesecek keskin bir balta sanki
Güneş ki,
Bugün belki zindanlara, dağlara,
Işkencehanelere doğmadı
Ve güneşe uzanan eller
Havada sıkılı kaldı
Silah elde can verdi
Ama, unutulmaya ki,
Gelecek günler
Elimize, güneşe gebe günler

Ebingen'den Yaşar
Devrimci Selamlar

◄

ketinin çehre değiştirme sorunu olduğu ortaya çıkınca. Açlık Grevlerinin zaferinin etkisi uzun süre örgütün gelişmesini sağlayamadı. Önemli bir durgunluk dönemi yaşanıyordu. Alnamya'daki birim örgütlülüklerimiz, derneklerimiz hızlı bir dönüşümü yapamıyorlardı. Dernekler Türkiyeli işçilerin sorunları konusunda eksik ve yetersiz kaldıklarından, gençlik dernekleri haline dönüştü. Öte yandan Türkiye'de Devrimci Yol örgütlülüğün, yediği darbeler dolayısıyla, yurt dışının hemen tüm imkanları, maddi, kadrosal v.s. açısından Türkiye'nin hizmetine sunulmak zorundaydı. 1982 Haziran'ına kadar, bu anlamda Almanya örgütlülüğü ihmal edilmek ve hatta gerekiyorsa feda edilmek zorundaydı.

Devrimci Yol'un yurt dışına olan ihtiyacı büyük ölçüde, yukarıda anlatılan biçimiyle azaldıktan sonra, Devrimci İşçi örgütlülüğü yeni bir anlayışla, ama aslında baştan beri **"teorisi"** açık seçik belli olan anlayışın, daha iradi bir biçimde hayata geçirilmesi anlamında, **"Yeniden örgütlenilmeliydi"**.

Böylesi bir çaba, Temmuz 1982'den itibaren, başlatıldı.

YENİDEN ÖRGÜTLENME:

Temmuz'la birlikte örgüt **"silkelendi"**. Kafaların, anlayışın yenilenmesi gerekiyordu. Bu yenilenme:

1. *Yabancılar sorunu konusunda var olan teorinin için doldurulması.*
2. *Almanlarla ortak çalışmada anlayış.*
3. *Örgüt içi demokrasi-hiyerarşi sorunlarının* **"Nasıl bir Sosyalizm"** *çerçevesi içerisinde yeniden tartışılması.*
4. *Örgütlülüğün bir üst biçime sıçratılması -Federasyonlaşma-.*

konularında köklü bir sınavdan geçmeyi gerektiriyordu. Sorunlar örgütün en üstünden en altına, tekrar en altından en üstüne kadar etraflıca tartışılmaya başlandı.

Bu adımla birlikte örgüte genel anlamda bir canlılık geldi. Ancak bu canlılık 12 Eylül'ün etkisini yurtdışında yeni yeni duyurmaya başlaması ile birlikte yeniden bir durgunluğa dönüştü. Durgunluğa neden olan diğer bir etken de, yeni anlayışa uygun örgütsel mekanizmaların henüz yaratılamamış olmasıydı.

FEDERASYONLAŞMA:

Örgütsel yapının bir üst seviyeye sıçratılması anlamına gelen federasyonlaşma, bizim için tek başına yapısal, görünürde bir değişiklik olamaz. Yapının **"merkezileştirilmesi" "legalize"** edilmesi v.s. anlamlarında da ele alınamaz.

Elbetteki yapı, daha gözle görülür, elle tutulur bir merkezi yapıya kavuşacaktır. Legalleşmek de, zaten illegal olmayan yapımızın, programına koyacağı işlere bir bütün olarak damgasını koyması anlamında kabullenebilir bir terimdir.

Federasyonlaşma, bizim için bir Program ve bir anlayış olarak tartışılmak zorundadır. Ayrıca sosyalizm anlayışımızın bu örgüt içinde de işin kolayına kaçmadan uygulanması gerekmektedir. **"İşın kolayına kaçmadan"**, demedeki murat şudur: Bazen programımıza koyduğumuz şeyler bilinen **"emir-kumanda zinciri"** içersinde daha hızlı, daha aksamadan yürütülebilir. Biz **"işi"** ön plana çıkardığımızda, kolaycı bir biçimde böylesi bir yolu seçebiliriz. Geçmişte çoğunlukla böylesi bir yolu seçmek zorunda kalmışızdır, ya da yukarıda denildiği gibi **"işin kolayına kaçarak"** bu yolu seçmişizdir. Önemli olan tek başına **"iş"**'in kendisi olmamalıdır, görevin hangi mekanizmalar harekete geçirilerek yerine getirildiği, işin kendisinden önemlidir. Böylesi bir tartışmayı, yurt dışındaki görevlerimizi, mücadele biçimini göz önünde tutarak **"federasyonlaşma"** çerçevesi içinde yürüttüğümüz unutulmamalıdır. Programı tartışırken bu daha da açığa çıkarılabilecektir. Türkiye şartlarında böylesi bir tartışmayı daha başka boyutlarda yürüteceğimiz, konuyu iyice açmadan bilinmelidir. Demokrasicilik oynamaya niyetimiz yoktur. Ama bilinmesi gereken bir başka nokta da M.L.Parti kurmuyoruz. Kaldı ki biz bugün sosyalizm anlayışımızın anasının, partinin kendisi olduğunu biliyoruz. Sosyalist ilişkilerin en mükemmel biçiminin partinin içinde işlemesi gerektiğini, yukarıdan aşağıya doğru inşa edilecek sosyalist ilişkilerin, partinin kendisinde bu ilişkiler olmadan mümkün olmadığını söylüyoruz. Ama bu başka bir konudur ve bu yazının çerçevesini aşar.

Kollektivizm ya da Sosyalizm Anlayışımız:

Kollektiflik deyince, elbette sadece işi yaparken, pratikteki bir kollektiflikten bahsetmiyoruz. Karar alma mekanizmalarındaki bir kollektifliktir söz konusu olan. Kollektif kararı alınan şeylerin, uygulanmasındaki kollektiflik de daha bir anlamlı olacaktır.

Federasyonlaşma tartışması içinde kollektivizm ne anlama geliyor? Hangi program uğruna kollektif karar veren ve onu kollektif bir biçimde uygulayan mekanizmalar yaratılacak? Bu mekanizmalarda demokrasinin ve merkeziyetçiliğin sınırları ne olacak? Devrimci Yol ve Federasyon ilişkileri **"kollektivizmi"** ne derece etkiler? Avrupa'daki faaliyetlerimiz tek başına Federasyon faaliyetlerinden mi ibarettir? Birlik sorunu çerçevesinde Federasyon ne ifade ediyor?

Birlik ve Federasyon:

Birliğin bu denli önemli olduğu dönemde, Federasyon deyince akla hemen **BİR-KOM** federasyonunun gelmesi doğaldır. Böylesi bir şey, yani çeşitli siyasi görüşlerin Federasyona katılması, hele bu soyası görüşler Cephe'yi oluşturanlarsa, istenmesi gereken, uğrunda mücadele edilmesi gereken bir şeydir. Böyle oluşturulacak bir Federasyon, ayrıca her türlü tekkeci anlayışa karşı önemli bir mücadele platformu oluşturacaktır.

Ancak bu noktada önemli güçlükler vardır. Bunlardan birincisi yukarıda bahsettiğimiz ortak karar alma mekanizmalarının büyük ölçüde işletilemeyeceği gerçeğidir. Birliği oluşturan siyasetler henüz **"Nasıl bir sosyalizm"** konusunu tartışmaya bile başlamamışlardır. İkincisi, **BİR-KOM'u** oluşturan diğer örgütlerin program konusunda, açıktır ki en azından onu uygulama safhasında zorlukları vardır. Bu örgütlerin büyük bir kısmı, bütünüyle Türkiye ile ilgili işler yapmaktadırlar. Almanya'ya ilişkin görevlerin üstesinden gelecek kadroları yoktur. Bu bir süreç meselesidir. Böyle bir süreci Federasyon yapısı içinde yaşamak yanlış olacaktır. Bu süreç bugünkü **BİR-KOM** örgütlülüğü içinde yaşanmalıdır. Bu sürecin olumlu gelişmesi, **BİR-KOM'**un işleyişine bağlı olduğu kadar, Federasyon örgütlülüğümüzün gerek işleyiş gerek anlayış bakımından örnek teşkil etmesine bağlıdır. Bizim yaklaşık bir sene önce başlattığımız bu tartışmalar süreci, tekrar bir sene öncesine döndürülemez.

Ama Federasyonun ileriki bir süreçte, **BİR-KOM** Federasyonu haline dönüşmesi uğruna çaba gösterilmelidir. Bu noktada da açık bir kapı bırakmak kaçınılmaz olacaktır.

Devrimci Yol ve Federasyon:

Türkiye'ye yönelik görevlerimizi çizen Devrimci Yol ve Cephe'dir. Bu görevler önümüze konduğunda, acayip demokrasi tartışmaları yürütülemez. Bu noktada merkeziyetçilik mutlaktır. O görevlerin nasıl yerine getirileceği konusunda işletilecek ortak karar alma mekanizmaları, işin aksaması, sürüncemede kalmasını getiriyorsa, **"demokrasicilik"** oynamayı bir kenara bırakmak gerekecektir. Devrimciler, yeni bir dünya için mücadele verirlerken bazen fikirlerinin, kararı alınırken fikirlerinin sorulmadığı, sorulamadığı işleri, kendileri o karara katılmasalar bile yapmak zorundadırlar.

Bizim Avrupa'daki faaliyetlerimiz tek başına elbette Federasyon faaliyetleri olmayacaktır. Federasyoncular ve başka işleri yapanlar gibi iki takımın en azından kafalarda oluşması mümkün görülmelidir. Nitekim geçmiş dönemde ve kısmen hala bugün bile, Türkiye kafalılar ve Alamancılar ikilemi yapılmaktadır. Böylesi ikilemlerin önüne geçebilecek tek güç Devrimci Yol'dur. Unutulmaması gereken tek şey de bizim tüm faaliyetlerimizle, Devrimci Yol'un bir alan örgütlenmesi ol duğumuzdur.

PROGRAM:

Program ana hatları itibariyle bellidir. Sürekli duyduğumuz, bildiğimiz şeyleri burada bir kere daha söylemekte yarar vardır. Görevlerimiz ikilidir. Birincisi: Türkiye Devriminin cephe gerisi görevlerini yerine getirmektir. Bunlar şöyle sıralanabilir. Maddi yardım sağlamak; Faşizmin, Cuntanın gerçek yüzünü teşhir etmek; uluslararası planda devrimci hareketimizin ve Cephe'nin propagandasını yapmak; idamları, işkenceleri engellemek; demokrasi, sosyalizm ve özgürlük mücadelemize uluslararası destekler sağlamak ve bu anlamda Kürt ve Türk halklarının mücadelesini tanıtmak.

İkincisi: Almanya'da sınıflar mücadelesine katılmaktır. Bu anlamda Türkiyeli bir örgüt olarak, Almanya'da yaşayan Türk ve Kürtlerin ekonomik demokratik talepleri uğruna mücadele vermek ve bu talepler etrafında onları örgütlemek; işsizliğe, sosyal haklarının kısıtlanmasına, çevre kirliliğine karşı; barıştan yana ve savaşa karşı Almanlarla ortak mücadele vermek; ortak mücadelenin örgütlülüklerini yaratmak, en temel görevlerimizdir.

Yukarıda sayılan görevler, 1. uzun süreli, 2. kısa vadeli programların konusu olmalıdırlar.

1. *Uzun vadeli program:*
   a) *Cuntaya karşı halkın kendi iktidarını kurması yolunda yurt dışının bize yüklediği görevleri üstlenmektir.*
   b) *Yabancılar sorunu konusunda, yabancılar ve Almanların barış içinde bir arada yaşamalarını, eşit haklara sahip olmalarını hedefleyecek bir yol izlenmelidir.*
2. *Kısa vadeli program:*
   a) *İdamların engellenmesi: demokrasiye dönüş yuttur-macalarının teşhir edilmesi.*
   b) *Yabancı düşmanlığına karşı, Almanlarla ve diğer yabancılarla ortak aktif bir eylem çizgisinin izlenmesi.*

Gerek uzun vadeli, gerekse de kısa vadeli programlar konusunda söylediklerimiz, etraflı bir biçimde tartışılıp daha somut hale getirilmek zorundadır. Böylesi bir şey de bu yazının boyutlarını aşar.

Bu konuda en son söylenmesi gereken şey, her kısa vadeli programın, uzun vadeli programlara hizmet etmesi gerektiğidir.

ÖRGÜT ŞEMASI

Federasyon şeması çizilirken, birimlerin işleyişi konusunda bir şema çıkarmak gerekecektir. Elbetteki kağıt üzerindeki bir şema hep mükemmele en yakın olanıdır ve pratikte hep öyle işlemez. Ama yine de çalışma alanlarının, şematik olarak göz önünde bulunmasını faydalı görüyoruz.

Federasyon şematik biçimde böyle işlemek zorundadır. Birimlerde oluşturulan çalışma alanları (Fatsa, idamlar, yabancı düşmanlığı, kadınlar, gençlik, vs.) merkezde toplanmalı ve temsil edilmelidir. Ayrıca bu şemanın dışında kalan, Merkezi yayın organları, Merkezi eğitim, vs. ise birimlere yansıtılmalı, orada temsil ettirilmeli ve tekrar merkezileştirilmelidir.

Şimdi tekrar kağıt üstünde gayet demokratik görünen böylesi bir yapının işlemesinin önüne engel olabilecek bazı etkenleri gösterelim.

1. Üstte temsil edilen ve altta, yani birimlerde çalışma yapılması istenen alanlar, her zaman birimlerde yaratılamayabilir. Sebep göstermek gerekirse, ya o birimde yeterli kadro yoktur, ya da çalışma alanı için şartlar müsait olmayabilir. Ama o alanda ortak karar alma mekanizmaları harekete geçirildiğinde, herkes **"fikrini"** söyleyebilecektir. Daha somutlaştırırsak, **"A"** biriminde varolan **"a"** çalışma alanı, **"B"**, **"C"**, **"D"** birimlerinde yoktur, ama **"a"**'nın nasıl olması gerektiği konusunda A,B,C,D ortak karar vereceklerdir. Karar basit oylamaya dökülürse, A'nın oyunun B,C,D'nin toplam oyundan nitelik olarak üstün olmasına karşın, B,C,D nicel olarak kararı başka türlü aldırabilecektir.

Burada verilen basit örnek, genişletilerek tartışılabilir ve tartışma tüm faaliyetlerde merkeziyetçilik ve demokrasi tartışmasını da içine alarak sürdürebilir. Böylesi bir tartışma da başlı başına bir başka yazının konusudur.

2. Birimlerde yapılan seçimlerde, çalışma alanları, yeteneklerden daha çok, başka kıstaslar kullanılabilir ve kullanılmaktadır da. Örneğin, Almanlarla ilişkileri sürdüren bir arkadaş, derneğin ya da birimin diğer insanlarıyla, her gün o dernekte oturan ama onun kadar iş yapmayan, onun yaptığı işleri yapamayacak bir diğer arkadaş kadar sıcak bağlar kuramayabilir. (bu çoğunlukla da böyle olmaktadır.) Böylesi bir bağ kopukluğu o gayet **"demokratik"** mekanizmalar işletildiğinde, seçimler yolu ile Almancacı arkadaşı, ona üst mekanizmalarda acil ihtiyaç olmasına karşın, saf dışı bırakabilir. Bundan yola çıkarak alan ve demokrasi arasında uygun bbir hattı bulmak gerekecektir.

Birimlerde ortaya çıkması muhtemel böylesi bir şey, ileride Federasyon yapısında, karar alanlar ve işi yapanların farklı insanlar olması yaratabilir. Böylesi bir tehlike baştan ancak, yine **"merkezi"** müdahelelerle önlenebilir. İleriki bir dönemde, belirli bir eğitim süreci sonunda, seçmede kullandığımız bugünkü kıstaslar, o **"merkezi"** müdaheleyi gereksiz hale getirebilir.

3. Almanlarla, hem iş yaparken hem de karar alırken ortak olma, ortak karar mekanizmaları, yine böylesi bir **"demokrasi"** tarafından ya yaratılamaz, ya da yaratılan yerlerde yıkılabilir. Almanların yine işlevsel bir perspektifle görünülmesi kaçınılmaz hale gelir.

4. Seçimlerden sonra ortaya çıkan kadrolar, kaçınılmaz olarak, belirli alanlarda diğer arkadaşlardan ileriye fırlayacaktır. Böylesi bir şey onların seçilme veya **"seçtirilme"** şanslarını doğal olarak arttıracaktır. Bu işin sonu uzmanlaşmaya, onun sonu da bürokratlaşmaya varabilir. Önüne geçebilmek için: seçimlerin sorumluluklan heyetlere dağıtılmalıdır ve herkes böylesi heyetlerle çalışmaya zorlanmalıdır.

Örnek: Yarın Federasyon yapısı içinde sığınmacılar konusunda sorumlu birisi olacaksa, o her bölgenin ya da birimin bu alandaki sorumlularıyla o sorumluluğu paylaşmak zorunda olmalıdır.-Al-

►

BİRİM

Aktif çalışanlar geniş komitesi (Bu komite derneklerin yada birimlerin tüm çalışan D. Yol'cu arkadaşlarından oluşur ve en üst yetkili organıdır.)

Üst komite seçimle aktif çalışanlar arasından oluşturulur 5, 6, 7, kişilik

BÖLGE

ALT ÇALIŞMA KOMİTELERİ

Sığınmacılar Komitesi

Dev-Genç komiteleri

İşçi - Sendika komiteleri

Kadınlar komitesi

Türkei-Komite

Bölge Yürütme

Bölge üst komitesi

Birim üst komiteleri

Federasyon yürütme (Birim üst komiteleri tarafından seçilir)

Aralarında iş bölümü yayın Almanlarla ilişkiler, mali, yazışma v.s. gibi.

Federasyon yönetme (Bölge üst komitelerinden oluşur.)

Aralarında iş bölümü D.I., Info, yönetme, örgütleme sekreterlikleri.

Birimler genel toplantısı (Federasyon yürütmeyi seçer, senede 1 veya 2 kez toplanır. Olağan üstü olarak her zaman toplanabilir.)

Genel politikanın üretilmesi

ıanya sığınmacılar üst komitesi ibi.-

EDERASYON VE ALMANLAR:

Federasyon ve Almanların bu apıya katılması konusu, ortak rgütlülüklerin yaratılmasından yrı tartışılamaz. Birimlerde bu nlamda yaşanan zorluklar ortaadır. Federasyonun tüm kurulla- içinde de aynı zorluklar yaşanaaktır. Sorun burada da süreç soınudur. Bu süreci hem biz Türki-e'liler hem de Almanlar belirli ırtışmalar, komiteleşlemer, vs. üzeyinde yaşamak zorundayız. ma pek "**demokratik**" olmasa ile üst yönetim, hatta yürütme üzeyinde Almanlar yapıya alınıalıdır. Ortak örgütlülüklerin yaıtılması süreci konusunda söynmesi gereken şey, galiba Alıanların bizden "**fedakarlık**"tan ışka öğrenecek şeyleri yoktur. izim ise demokrasi, disiplin vs. ınularında onlardan öğrenecek yimiz çoktur. Bu noktayı görüp, ırşılıklı eğitim sürecini daha iıdi bir sürece dönüştürebiliriz.

SONUÇ

Örgütlenme ve Federasyon koısunda söylenmesi gereken hery açıktır ki söylenmemiştir. Dendiğimiz her konu yine aynı mikrda sayfayı dolduracak kapsamıdır. Almanya geçmişiyle başlağımız yazı, bir Federasyon şeasıyla son buldu. Geçmişe ilişn tartışmaları daha açık yazalseydik, görecektik ki yeni şeyi tartışmıyoruz. Yeni Amerika' r keşfetmeye gerek yoktur. Yatacağımız her yeni örgütlülük, kileri üzerine yükselecektir ve ların hata ve eksikliklerini daaz da olsa içinde taşıyacaktır. derasyonla her şeyin güllük gütanlık olacağını beklemek yanolacaktır.

Ama açıktır ki Federasyonlaşı tartışmaları, gerek bir anlayı. tartışılması, gerekse de örtsel bir sıçrama olması anlamında, örgüte bir canlılık getirektir. Canlılığın geçici olması isımiyorsa, yapının işlerde oldugibi o yapının kandisine devremelidir. Belki istenilen düzeyde rümeyecektir işler, ama bıraka yapılar düşe kalka öğrensin, rübe kazansınlar. Bazı yönelere sorgusuz sualsiz yönetk, bazı yönetilenlere de yönetilk çok kolay geliyor galiba. en"in yerine "**Biz**"i koymak ay olmayacaktır ama "**Ben**"le iz" uğruna mücadele diyalek aykırı.

ıetmeyi öğrenmek için ileri!

: Bu tartışmayı hemen etraflıbir program tartışması izlemer.

ıkyüzü ve
rillalar

amadığı birşey var göğün
ıa önceleri yoktu, son yıllarda
larında birtakım adamlar
ınmaya başladı yeryüzünün

gun yüzlü, sakallı
ı korkunç cesur
korkunç inançlı
ikte türkü söylüyor
ikte dövüşüyorlar
endi ellerindeymiş gibi
uyorlar içlerinden birinin
yarasını
yakınlar ona
ki maviliği
arına bulaşıyor
ilahlarına

anlamasa da seziyor gök
tehdit ediyorlar
ağ kasırgaları
an, zaman eserek
ları

İsmail Uyaroğlu
Sevgilerimle

Nasıl bir örgüt tartışmaları üzerine

Bielefeld Devrimci İşçi sempatizanları olarak, bölgemiz çalışma grubundaki kişiler bu konuda yaptığımız tartışma sonucu aşağıdaki görüşleri ortaya çıkardık.

Devrimci İşçi örgütlenmesinin sağlıklı ve de Almanya şartlarına denk düşebilen bir örgütlenme olabilmesi için yukarıdan aşağıya ve aşağıdan yukarıya doğru (bölgelerle merkez) birbirini denetleyen bir örgütlenme olması gerekir.

Merkez, Almanya şartlarını hesaba katarak doğru bir perspektife sahip olabilmeli ve bu perspektif doğrultusunda alacağı kararları anında bölgelere iletmeli. Bölgeler de bunu hayata geçirmede esas rolü üstlenmelidir.

Örgüt içi demokrasi, hiç bir zaman gözardı edilmemeli, buna bağlı olarak birim ve merkez birbirinden hesap alıp verebilmelidir. Merkezi olarak alınan ani kararlar, bölgelere derhal bildirilmeli (bunda da esas rolü oynayacak gene merkez-bölge ilişkileri veya bunu sağlayacak kadrolardır) ve gecikilmeden hayata geçirilmelidir.

Böyle bir örgütlenmeden hareket ederek, Almanya şartlarını artan yabancı düşmanlığını gözönünde bulundurup, devrimci mücadelemizde esas ağırlığı vermemiz gereken bu yeri iyi hesaba katmamız lazım.

Buna değinmemizin nedeni şu: Bilindiği gibi Devrimci İşçi'nin geçmişteki sayılarında yazdığı gibi buradaki mücadelemizin hem Almanya'ya yönelik olması gerekiyor, hem Türkiye'ye... Yani Türkiyeyle dayanışma ve Almanlarla ilişki kurmak ve Almanların desteğini alıp buradaki Türkiyelilerin sorunlarına yönelme şeklinde... Bunlardan hangisini ön planda tutmamız gerektiğini bilmek ve ağırlığı ona vermek lazım.

Geçmişte ikili bir mücadele seyri izlendi. Acaba bunların ikisi de başarıldı mı? Kesinlikle hayır! Ne Almanlarla doğru dürüst ilişki kuruldu (Alman anti-faşist örgütlerle), ne de "**Türkiye'yle dayanışma**" istenilen doğrultuda sağlanılabildi.

Bizce bunlardan birine, yani Almanya'ya yönelik mücadeleye ağırlık verilmelidir. Almanya'daki son durum, ekonomik bunalıma bağlı olarak gelişen yabancı düşmanlığı iyi değerlendirilmeli, Yahudilerin akibetine uğramak istemiyorsak, buradaki mücadeleye dört elle sarılacak bir örgütlenmeye girilmelidir.

Bunu yaparken buradaki yerli halk, yani Almanlar kadar, burada yaşayan Türkiye'lilerin sayısı da hesaba katılmalıdır. Buradaki Türkiye'lilerin potansiyeli, burada gelişen yabancı düşmanlığına karşı örgütlenmede önemli olduğu kadar, Türkiye'yle dayanışmada da önemlidir.

Almanlara yaklaşılırken çıkarcı tarzda, onları pratikte kendilerinden yararlanılacak robotlar olarak görmemek lazım. Almanları gelişen yabancı düşmanlığına karşı mücadelede sürekli yanımızda tavır alabilecek ve bizi burada savunan tek güç, tutunacağımız tek dal olarak bilerek, bu doğrultuda ilişkilerimizi sürdürmeliyiz.

Almanlarla ilişkilerin ihmal edilmemesi kadar, burada yaşayan Türkiye'lilerle ilişkiler de önemlidir. Devrimciler olarak buradaki Türkiye'li kitleye yaklaştığımızda, hep Türkiye'deki durumu dile getiriyoruz. Bu da onlara kaval gibi gelmekte ve de bitden ürkmekteler... Tam tersi buradaki somut gelişmeleri bu kişilere kavratarak, yabancı düşmanlığına karşı tavıra zorlamanın yollarını denemeliyiz. Bu en acil görev olmalı.

Bugün gelişen yabancı düşmanlığına karşı Türkiye'liler sesini çıkaramıyorsa, buradaki haklarını savunmuyorlarsa, bu da onların örgütlenemediğini veya onların haklarını savunabilecek söz sahibi örgütlerden yoksun oluşlarının bir ifadesidir.

Nasıl bir örgüt, örgütlenme

(Hamburg-Nilgün)

Almanya gibi yüksek düzeyde gelişmiş kapitalist bir ülkede, şu anda 4.7 Milyon yabancı işçiden 1.5 Milyonu Türkiye'lidir. Hamburg'da aşağı yukarı 60 bin Türkiye'li işçi yaşamaktadır. Bunlar hangi sebeplerden dolayı buraya gelmişlerdir? Türkiye'de hangi şartlar altında yaşamışlar ve burada nasıl bir yaşam sürdürüyorlar? Kaç seneden beri Türkiye'den uzak kalmışlardır? Bütün bu soruları göz önünde tutarak "**nasıl bir örgütlenme**" düşündüğümüzü ayrıntılı şekilde analiz etmeliyiz. Hepimiz bu insanların hangi sebeplerden dolayı buraya geldiklerini ve Türkiye'de hangi şartlar altında yaşadıklarını iyi kötü biliyoruz.

Ben kendim yirmi yıldan beri burada yaşadığımdan dolayı, Bir çok Türkiye'linin burada nasıl yaşadığını da biliyorum. Bu insanların çoğunun amacı bir an evvel para toplayıp, Türkiye'de arsa, dükkan, kat, ev, herneyse alarak bu "**gavur**" memleketinden kaçıp, Türkiye'ye dönmektir.

Şimdi biz bu insanlara Hamburg'da olsun, Almanya'nın başka bir kentinde olsun, nasıl yaklaşabiliriz, nasıl örgütleyebiliriz ve nasıl bir ilişki kurmamız gerekir.

Evet, bizim görevimiz,

1- buradaki Türkiye'lilerin sorunlarıyla ilgilenmek (yani yabancılar polisi olsun, çocuklarının okuldaki problemleri olsun, başka resmi dairelerdeki tercümanlık işleri olsun, vs.),

2- bu insanlara yavaş yavaş yaklaşarak içinde yaşadıkları kapitalist sistemi anlatmak, Türkiye'deki gelişmeleri anlatmak, cuntayı teşhir etmek, vs.,

3- buradaki faşistlere (Türk olsun, Alman olsun) darbe indirmek,

4- Almanlara yaklaşıp, toplantılara, seminerlere katılarak, buradaki yabancı işçilerimizin sorunlarını dile getirmek ve en önemlisi Türkiye'deki faşist cuntanın yüzünü açığa çıkartmaktır.

Almanları bizim davamıza kazandırmak!.. Bu son nokta (4) en önemli görevlerimizden biridir ve bizden Türkiye'de zindanlarda yatan bacılarımız, kardeşlerimiz, yoldaşlarımız böyle bir desteği beklerler.

Alman hükümeti bugün cuntaya milyonlarca yardım yapmaktadırlar. Biz Alman kamuoyuna bu paraların Türkiye'de nerelere harcandığını açıklamalıyız. Bu - -biz diyorsak ki bizim görevimiz, aynı zamanda Almanya'daki sınıf mücadelesine katılmaktır-, hatta bizim en önemli görevimiz olmalıdır.

Evet, Türkiye'deki yoldaşlarımızı bir manevi, ama iki parasal yönden desteklemek gerekir; biz buradan devrim yapacak değiliz.

Bu saydığım görevleri yerine getirebilmek için nasıl örgütlenmemiz gerekir?

Hamburg'da yaşadığıma göre, tabii ki sadece Hamburg kentindeki bir örgütlenmeden bahsedebileceğim. Bizim derneğimize ilk başta Devrimci Yol sempatizanları yahut anti-faşist olan Almanlar ve Türkiye'liler gelir. Biz, derneğimize gelip giden kişilere görevlerimizin bir kısmını ve eskiden aynı işi yapan arkadaşları başka alanlarda uzmanlaştırmamız gerekir. Yeni arkadaşlar çeşitli işler üzerinde (nöbet, yemek, kitaplık, hesap işleri, gazete, vs.) tecrübe sağlar. Almanya'da bulundukları bunalımdan kendilerini kısmen kurtarabilirler. Buna paralel olarak bizler eğitim çalışma gruplarında, seminerlerle de kendimizi eğitip, bilinçlendirmemiz gerekir.

Aynı zamanda başta yazdığım görevleri daha iyi başarabilmek için bizler Almancayı öğrenmek zorundayız.

Fakat, öğrendiklerimizi başkalarına (komşularımıza, iş arkadaşlarımıza) anlatmamız gerekir. Böyle bir çalışma bu kişiyi (eğitimciyi) geliştirecektir, hem de böylece sosyalist düşüncenin en geniş kitlelere ulaşmasını sağlayactır. Yani esas eğitim eğittirmek için yapılmalıdır. Biz buradaki Türkiyelilerin hangi sebeplerden buraya geldiğini bilsek dahi (ekonomik) işçilerimize güncel sorunlarından, onlara yabancı işçilerin konumunu, pahalılığı, işsizliği, seçimleri Türkiye'den örnekler vererek anlatabiliriz ve bizler bu insanlara saygılı davranarak kırıcı olmamak durumundayız. Dine, geleneğe ve göreneklere karşı tekrar vurgulayayım saygılı olmamız gerekir. Biz bu düşüncelerin yüzyılların şartlandırılmasını derhal o günde kırabileceğimizi sanmayalım.

Sabırlı olalım, kendi ilişkilerimize, dışardaki insanlarla ilişkilerimize dikkat edelim. Yani ailemizde olsun, dernekte, iş yerinde, okulda **örnek** kişiler olalım. Fakat öte yandan, eğitim eylem için yapılır, yani teoride öğrendiklerimiz pratikte de uygulamamız gerekir. Bizler, devrimciler, tüm yaşantısıyla savunduklarımızı uygulamazsak, kitlelerden de birşeyler istemeye hak kazanamayız.

Derneğimizde Almanca kursları veriliyor, fakat ne yazık ki katılım iyi değildir. Arkadaşlar Almancaya pek önem vermemektedirler.

Böylelikle Almanlara yönelik çalışma yapan, yahut Türkiyeli vatandaşlarımıza resmi dairelerde yardımcı olabilen ve bu işlerle uğraşan arkadaşlarımız sayıca artmamakta herbir yere koşturmaktadırlar.

Derneğimizde bir dizi komiteler oluşturulmuştur, örneğin gençlik, işçi, kadın, Almanca bilenler vb. fakat bunların hiç biri kadınlar komitesi hariç, iyi işlememektedir. Gerçi kadın komitesinin de bir sürü eksiklikleri vardır, fakat birşeyler yapmaya çabalamaktadır. Bu komitelerin daha iyi yürümesi için, örneğin gençlik komitesi okullarda örgütlense, işçi komitesi sendikalarla ilişki kursa örgütümüze çok daha yararlı olacaktır ve böylelikle bu komitelerde çalışan her kişi bir sorumluluk hissedecektir ve politikaya aktif olarak katılıp karar alma mekanizmasına da girecektir. Bu komitelerdeki çalışmalar derneğimizdeki üstkomiteye götürülüp orada teknik işleri halledildikten sonra, tekrar yukarıdan aşağı, yani alt-komitelere götürülürse Hamburg Devrimci İşçi çok daha fazla güçlenecektir. Bu da merkezimizi olumlu şekilde etkileyecektir.

Örgüt örgütlenme, örgüt anlayışı

Örgütlenme konusunda içinde bulunduğumuz dönemde tartıştığımız örgüt içi ilişkilerde demokrasi anlayışımızın nasıl olacağı konuları ister istemez bu anlayışlarımızın içinde canlılık kazanacağı ve pratik deneyim olanağı bulacağı örgütlenme mekanizmalarının da nasıl biçimleneceği konularında bizleri düşünmeye itmektedir.

1) Kabul etmek gerekir ki diğer konularda olduğu gibi yukarıdaki soruların sağlıklı bir çözümü ve bu çözümün yaşama aktarılması her şeyden önce bu çalışma içinde yer alan insanların siyasi yeterliliklerine bağlı bir olaydır. Bu noktayı hemen hemen her değerlendirmemizde tespit ederiz. Siyasi eğitime ağırlık verilmesini vurgularız, ama bu konunun üzerine yeterince de gitmeyiz. Gelişimi kendiliğine bırakırız. Bu kadar hayati önemi olan bu konu tek tek birimlerin ya da kişilerin kendilerine bırakılmamalıdır. Siyasi eğitimin hızı ve yönelimi iradi olarak merkez tarafından ele alınmalıdır.

a) Bu anlamda merkezi bir eğitim mekanizması oluşturulmalıdır. Ve bu mekanizma aracılığıyla tek tek birimlere hatta kişilere ulaşabilecek bir eğitim programı çıkartılmalıdır ve bu merkezi eğitim mekanizması belirli zaman aralıklarıyla çeşitli düzeylerde birimlerde eğitim çalışmalarını sürdürmeli ve içinde bulunduğumuz mücadele döneminin sorunlarını açacak seminerler düzenlenmelidir. Birimlerin ya da kişilerin kendi yaptıkları siyasi eğitim çabalarının yanısıra yapılacak olan bu iradi eğitim çalışması tartıştığımız bir sürü sorunun çözümünü de birlikte getirecektir.

b) Bu mekanizma diğer taraftan birimlerdeki çalışmaların denetlenmesini de sağlarken, birimlerdeki gelişmelerin de merkeze aktarılmasını da üstlenecektir.

c) Merkezi olarak tartışılmakta olan fakat örgütlülüğümüz içinde olan en geniş kitlenin de tartışmasını istediğimiz konuların (Federasyon gibi) kitleler içinde tartışılmasına yardımcı olacak olan bu mekanizma, bu şekildeki işleyişiyle alınacak olan karara tüm kitlenin ortak olmasını sağlayarak, tüm kitlenin iradesini yansıtan kararların alınmasını sağlayacaktır. Bu şekilde içinde demokrasi anlayışımızın işlerlik kazandığı bu işyeliş altın üstü, üstün altı sürekli denetleyebilmesini sağlayacaktır.

2) Bölge komiteleri dışında birbirine yakın birimlerden oluşan alt birim komitelerine tekrardan canlılık kazandırılmalıdır. Tek tek birim komitelerinde yer alan her arkadaşın direk katılabildiği alt birim komiteleri,

a) Farklı birimlerdeki deneyim alışverişini sağlayarak, her birimin deneyiminde artış sağlayacaktır,

b) Birbirine yakın birimlerin yapacağı, fakat kendi boyutlarını aşan pratik işlerin alt birimde yer alan diğer birimlerin de katılımıyla kolaylıkla kotarılmasını sağlayacaktır,

c) Belirli zaman aralıklarıyla bir araya gelen alt birim komiteleri birimlerdeki pratik gelişmeleri kendi bünyesinde tartıştığından, bu birimlerdeki gelişmeler alt bi- ▶

◄ rim komitesi tarafından değerlendirilerek ortak bir rapor hazırlanır ve bu rapor alt birim komitesi çalışma raporu olarak bölde komitesine sunulur. Bu şekilde bölge komiteleri pratik çalışmaların değerlendirmesi yerine daha üst düzeyde daha farklı şeylerin değerlendirilebileceği bir yapı haline gelir.

3) Toplumdaki farklı katmanları bünyesinde taşıyan en geniş örgütlenme bu farklı katmanlara tek tek inebilecek mekanizmaların yaratılamsıyla mümkün olabilir. Bu anlamda farklı katmanların örgütlenmesinde bir adım olarak değerlendirilebilecek olan bu kesimlerin özel isteklerini, taleplerini ortaya çıkarabilecek ve bu farklı taleplerden hareketle o kesimler içinde örgütlenme yapabilecek uzman çalışmaya gerek vardır. Öğrenciler içinde, işçiler içinde, öğretmenler içinde, kadınlar içinde, Almanlar ve diğer milliyetlerden olanların içinde çalışma yapabilecek kadroların yetiştirilmesi gerekmektedir. Bu çalışmalar için bir adım atılmış durumdadır. Eğitim dalındaki, sendikal daldaki, kültürel daldaki, Almanlarla ilişkiler konusundaki, kadın örgütlenmesi konusundaki ayda bir yapılan çalışmalar bu uzmanlaşmayı sağlayacak çalışmalar olabilir. Fakat şunu belirtmek gerekir ki uzmanlaşma konusunda yapacağımız buçalışmalara gereken önem verilmemektedir. Aylık yapılan toplantılara katılan insanlar denetlenmemekte, kendi başlarına bırakılmaktadır. Bu durum ise bu çalışmaların aksamasını beraberinde getirmektedir.

Bu konularda titiz olunması gerekmektedir, zira en geniş kitle içinde yatay örgütlenmeyi sağlayacak olan bu uzmanlaşma çalışmaları, diğer taraftan da dikey örgütlenmeyi sağlayacak olan kadroların yetişmesini sağlayacaktır. Uzmanlaşma doğrultusundaki çalışmaların başarısına etki eden şeylerden biri de, her alan kendi gücünü iyi tespit edebilmeli, gücüne uygun işe kalkışmalıdır. Zira gücün ne olduğu göz önüne alınmadan yapılacak işler fiyasko ile sonuçlanacaktır. Bu durumda kitleler içinde moral bozukluğuna ve yılgınlığa neden olacaktır. Cuntadan yenilen darbeden sonra moral bozukluğunun, yılgınlığın yaygın olduğu bu dönemde bu konuya çok dikkat edilmelidir. Bu konuda en emin adım pilot çalışma alanları seçerek ve yatay genişlemeyi bu pilot çalışma alanlarından hareketle sağlamaktır.

Farklı katmanlarda çalışma yapan çalışma birimleri, faaliyetlerini çalışma yaptıları katmanların seviyesine ve isteklerine uygun yayın faaliyetiyle desteklemelidir. Böylesi bir yayın mekanizması kitlelere inişimizdeki esnekliği ve hareketliliği sağlayacaktır. Bugünkü örgütlenmemizin seviyesi belki farklı kesimlere hitap edecek farklı dergi çıkaracak düzeyde değildir. Ama hiç olmazsa bildirilerle ya da zaman zaman broşürlerle bu eksiklik doldurulmalıdır.

4) Birimlerdeki çalışmaların sağlıklılığı merkezi olarak çıkartılan yayınların anında birimlere ulaşmasıyla mümkündür. Bu yüzden yayınların anında birimlere ulaşmasını sağlayacak bir dağıtım mekanizması oluşturulmalıdır. Şimdiye kadar tek tek birimler kendileri gidip bir yerlerden yayınlarını sağhlorlardı. Bunun tersi olarak yayın görevlileri masrafları birimlerden karşılamak şartıyla dağıtımı her birine direk yapmalıdır. Mümkün olduğu ölçüde bu dağıtıma hızlılık kazandırılması için daha fazla arkadaş bu konuyla ilişkili görevlendirilebilir.

Örgütlenme üzerine

DUISBURG KOMİTESİ

1.) GÖREVLERİMİZ:

Görevlerimiz iki temelde alınmalıdır:

a) Türkiye'ye yönelik
b) Yaşadığımız ülkeye yönelik

a) Türkiye'ye yönelik:

Yurtdışında Türkiye'ye yönelik, Türkiye devriminin propagandası yapılmalı, maddi kaynaklar yaratılmalı, kamuoyu oluşturmalı ve yurtdışındaki Türkiye'li emekçileri Türkiye'deki sınıf mücadelesine bağımlı olarak göstermeli. Bu örgütleme ise iki temelde olmalıdır:

1. Devrimci Yol'un öz örgütlenmesi parelelinde
2. Devrimci İşçi'nin paralelinde federasyon oluşturarak

Devrimci Yol'un öz örgütlenmesinde Türkiye devrimi temel olmalı, militan kadroların oluşması yönünde çaba sarfedilmeli (kadrolaşma) bu çalışmalar Türkiye koşullarına uygun olarak sürdürülmelidir. Bu çalışmalar Türkiye'deki sınıf mücadelesi ile paralel yürütülmelidir. Tüm alanlarda şartlara uygun çalışmalar yapabilecek nitelikte insanlar teorik olarak yetiştirilmelidir. Bunu yapmak için Devrimci Yol'un öz örgütlenmesine bağımlı olarak bölge ve birim komiteleri oluşturulmalıdır. Tüm bunlar federasyon ve Devrimci İşçi çalışmalarından ayrı yürütülmeli, ağırlık noktaları bunlar olmalıdır.

Yaşadığımız ülkeye yönelik çalışmalarımız imkanlarımız dahilinde, içinde bulunduğumuz ülkenin konumunu gözönünde bulundurmak şartı ile dernek, sendika, gençlik örgütleri arasında çalışmalarımızı sürdürmeliyiz. Anti-faşist kişi ve kuruluşlarla bağlarımızı sıklaştırarak, ülkemizde olup bitenleri onlarında desteğini alarak maddi, manavi katkıları ile teşhir edip kamuoyu yaratmalıyız. Buda ancak şöyle mümkündür. Bulunduğumuz ülkenin işçi sınıfıyla Enternasyonal dayanışmanın gerçeği olan işçilerin birliği temelinde, ekonomik, demokratik, siyasi çalışmalarında onlarla birlikte olduğumuz müddetçe gerçekleşecektir. (Şu anlama gelmemeli, sadece Türkiye'yi anlatmak için veya Türkiye'ye yönelik çalışmalara katmak anlamında olmamalıdır.) Yabancı işçilerin sorunlarına sahip çıkmak (özellikle Türkiyeli'lerin) geri gönderilmesine karşı çıkmak gasp edilen ekonomik hakların geri alınması doğrultusunda çalışmalar yapılmalı, yeni haklar elde etmek doğrultusunda çaba sarfetmeliyiz. Tüm bunların başarılması için merkezi bir yapının olması gerekmektedir. (Federasyon) Ancak böylelikle çalışmaların başarılı olacağı kanısındayız.

2. DEMOKRASİ VE DEMOKRATİK MERKEZİYETÇİLİK

Demokrasi ve demokratik merkeziyetçilik deyince herşeyden önce örgüt içi demokrasinin ne anlama geldiğini, demokrasinin kavram olarak neyin ifadesi olduğunu bilmek zorundayız. Demokrasinin kurallarını çiğnemeksizin gerekli görüldüğü takdirde **merkezi davranılmalı.MERKEZİ MUDAHALE) Demokrasiye kol**lektif çalışma olarak ele alınalı ve günlük pratiğe aktarmalıyız. Alınacak kararlar ortak alınmalı,hareketimizin sağlıklı yürüyen çalışmalar yapması için demokrasi anlayışından hareket ederek,merkezi müdahale duruma göre edilmelidir. (Bölge sorumluları komiteler ve karar mekanizmaları)

İnsiyatif kullanma sorununa birim çalışmaları göz önüne alınarak o,birime özgü çalışmalar yürütebilecek nitelikteki insanlara öncelik tanınmalıdır. (KADRO YETİŞTİRME) Bundan dolayı bölge ve birim çalışmalarını komite ve kişilere, bölgeye özgü siyatif kullanma hakları verilmelidir.

3. DENETİM :

Denetim yukarıdan aşağıya,aşağıdan yukarıya bir yol izlemelidir. Bu kademeli olmalıdır. Bölge komiteleri, birim komiteleri ve birim komitelerine bağlı olarak semt komiteleri (eğer varsa) aracılığı ile yukarı ,yukarıdan **aynı şekilde aşağı doğru denetlenmelidir. Ve yine devrimci düşüncelerin gereği olarak kişiler ve kuruluşlar kendi kendilerini denetlemelidirler. (gizlilik esasına bağımlı kalınarak)**

4. DİSİPLİN :

Disiplin herşeyden önce örgütlü insanların kendilerinde araması gereken bir olaydır. Saflarımızdaki insanlar **inandığı** davanın ciddiyetini göz önüne alarak kendilerini disipline etmelidirler. Bu böyle olunca örgüt içi disiplinde aksama söz konusu olmayacağı kanısındayız. Şöyleki herkesin,herşeyi bildiği ve herkesin de herşeyi bilmek için çaba sarfettiği özel olarak kendisini ilgilendirmediği konularda bir takım şeyleri bilmek için özel çaba **sarfetmemelidir**ler. Görev anlayışı bir örgütte temel unsurdur.

Verilen görevler küçümsenmemeli, kayıtsız şartsız yerine getirilmelidir. Bu ilkeler doğrultusunda davranılması **halinde örgüt içi disiplin sorunu diye bir sorunumuz kalmamış olacaktır.**

5 ELEŞTİRİ VE ÖZELEŞTİRİ

Eleştiri ve özeleştiri mekanizması bir örgüt veya kuruluş içersinde en önemli demokratik olgudur. Eleştiriler yapıcı olmalı,bilincinde olarak pılmalıdır. (yeri ve zamanı iyi ayarlıyarak) Özeleştiri de samimiyet,dürüstlük temel olmalıdır. Hataların özeleştirisi -günah çıkarma- niteliğinde olmamalıdır ve bunda da devrimci method uygulanmalıdır. Yapılan eleştiri ve öz eleştiriler sağlıklı veya ilerletici olmuyorsa kesinlikle yapılmamalıdır.

BİRKOM

Birkom çalışmalarına içerik kazandırmalı, Birkom'un daha etkin kılınması için aktif çalışmalar yürütülmeli, Birkom'un bölge ve birim komitelerini kurmalı ve Birkom ile yabancı ulusların emekçi örgütleri ile dayanışması sağlanmalıdır. Birkom' un hedeflerinin gerçekleştirilmesinde maddi manavi destekte bulunulmasını sağlamalıdır. Ancak o zaman senelerden beri savunduğumuz düşüncelerin pratiğe yansıdığını ve ürün vermeye başladığını anlamış oluruz.

Açıklama:

20.3.1983 tarihinde Duisburg derneğinde yapılan tartışmaların sonucunda yukarıdaki öneriler kaleme alınmıştır.

NOT:
İki arkadaşımız Türkiye'ye yönelik çalışmaların esas alınmasına karşı, görüş sunarak çalışmalarımızın ağırlık noktasının yurtdışı olmasının doğru olduğunu savundular.

Kanlı taht
Baskı
Zulüm
Zincirlemeler
Ve kan !
Mücadele,
Yumruk
Hırs
Öfke
Ve savaş
Düzen,
Doğa,
Yağmur,
Güneş ve çiçek
İstek,
Arzu,
Ve özlemi içinde
SOSYALİZM'in...

Güner

Almanya'da nasıl bir örgütlenme?

"Nasıl bir örgüt-örgütlenme" üzerine yapılan veya yapılacak tartışma, gerek burjuvazinin yozlaşmış örgütlenmesine alternatif olması açısından, gerekse bu hat üzerinde Türkiye soluna önderlik edebilme açısından önemlidir.

Siyasal mücadelede nasıl ki, bir hareketin tespitlerinin doğruluğu, o hareketin yapmak istediklerinin gerçekleştirilmesi için yeterli değilse, doğru siyasi tespitlerin her somut durumda pratiğe geçirmeye elverişli araç ve mekanizmalara da, sahip olmak gerekir. Bu noktada kadrolar ve örgüt sorunu gündeme gelir.

Konunun önemi, herkes için açıktır, açık olmak zorundadır. Sözü fazla uzatmadan bu yazıyla, neyi amaçladığımızı açıklayalım: somut bir tartışma yapmak istiyoruz ve tartışmayı muhatabı olan bir sosyal-pratikle tartışmak, doğru bir önerme olsa gerek.

Evet, anlaşılacağı üzere, Devrimci İşçi örgütlenmesi (eksikliklerimiz-hatalarımız ve görevlerimiz) üzerinde tartışacağız.

Konuyu Lenin'le başlayıp Mao'ya kadar olan uzun alıntılarla işlemek ve yaşamı basit bir teori tartışmasına indirgemek niyetlisi değiliz. Ve yapılanma **"şöyle olur, böyle olur"** türünden bilinen örgüt modelleri içinde de tartışmamak niyetindeyiz. Yukarda da belirttiğimiz üzere somut bir tartışma için en somut yanı da işe baştan başlamak gibi bir durumumuzun olmayışı. Yani birçok şeyler yaptık, kafamızı oraya vurduk, buraya vurduk, belli bir duruma geldik. Ve bu gelinen ortamda, yani **"yeni bir dönemle"** birlikte meydana çıkan eksiklikleri doldurmak, hataları düzeltmek ve yeni dönemin mücadele araçlarını örgütsel olarak doldurabilmek.. İşte yazının genel hatlarını ortaya çıkartılacak olan düşünce...

Bu düşünceyi izah edebilmek için bugünün anlamını iyi bilmek zorundayız. Bugün olduğumuz yerden dünü ve yarını analize edebilmeliyiz. Evet yazıya bugünle başlayıp, bugünü unutmadan düne ve yarına bir göz atalım.

"Devrimci İşçi hareketinin geçmişini şu ana başlıklarla incelemek mümkün;

A- 1978-79 mücadeleye atılımın ilk yılları ve cuntaya kadar uzanan bir süreç.
B- 12 Eylül 80'den, D.İ hareketinin **içsel sorunlar** tartışmasının başlatıldığı Haziran 82'ye kadar
C- Haziran 82'den günümüze kadar

Evet, şimdi bu süreçlere özellik veren politik eğilimimiz ve buna dek düşen yapılanmamıza bir gözatalım:

A- 78-79 mücadeleye atılımın ilk yılları diye bahsettiğimiz bu süreç ilk akla gelmesi gereken, D.İ hareketinin Almanya şartlarında mücadele gerektiren sorunlarımızı içeren ilk teorik tartışma olmalıdır.

Bir nevi Almanya'da senelerdir mücadele eden Türkiyeli sol gruplarda basit bir anlamda ilk hesaplaşma (teorik açıdan) olarak nitelendirebileceğimiz bu dönemde sonuç itibariyle onların mevcut sorunlar temelinde bir örgüt olamayışlarından bahsetmiştik. (Mevcut sorunlardan kasıt Türkiye-Almanya görevleri)

O dönemde içinde yaşadığımız dönemi ve Almanya'yı izah ederken kaygan zeminde, zeminin kayganlığından bir örgütlenme şeklinden, federasyonlaşmadan bahsediyorduk. O günkü federasyonlaşma düşüncesi; sözde varolan federasyonlara karşı alternatif ve ikili görevi önüne koyabilecek olan bir federasyon düşüncesi idi.

Bu düşünce ile birlikte içine girdiğimiz sosyal-pratik yaşam varlılık açısından bizi ağırlıklı olarak başka yöne itti. Yani hareket Türkiye sorunuyla yakından ilgilenmeye (ki bu zorunlu idi.) ve bu konudaki görevleri açacak yapılanmaya kendiliğinden gitti. Bizler bir nevi önümüzde giden hızlı bir şeyin gösteren sosyal pratiğe girme hızlandırma konusunda mekanizmalar geliştirmeye başladık. Bu mekanizmalarda yer alan arkadaşlar ise, ağırlıklı olarak Türkiye sıcak pratiğinin yurtdışında bıraktığı, Türkiyenin belli alanlarda pekiştirdiği insanlardı. Sonuç olarak, bu dönemde devrimci hareket Teorik olarak izahını yaptığı sosyal -siyasi olayın ağırlıklı olarak, Türkiye mekanizmalarını yaratabilmiştir. Fakat bu mekanizmalar pratik bir örgütlenmenin D.I'nin çalışması sonucu değil, Devrimci-Yol'un gelişimine paralel olarak, mekanizma içerisine girmişlerdir. Diğer bir anlamda birçok insan haketmediği yere gelmiştir. Yani mekanizmalarda yer alan arkadaşlar, türkiye'yi Konuşabilen insanlar iken, bir işi örgütleyebilecek Konumdan uzaktırlar. (Hepsi için geçerli değil tabii ki)

Geçmişteki zorunluluk

teorik gelişimin yönü, mekanizmaların görünümü ve mekanizmalardaki insanlarımızı durumunu bir nevi gizlemiştir.

B- Cuntayla başlayan bu süreç, cuntanın psikolojik ve diğer alanlarda darbesini yemeyen örgütümüzü (kastedilen D.I.) bu dönemin sonlarına doğru birçok şeyle karşı karşıya getirmiştir. Askeri cuntadan hemen sonraki yurtdışında yapılan eylemler o döneme kadar'ki çalışmalarımızın bir ürünü olarak başarıya ulaşmıştır. Yani o döneme kadar örgütlenmenin ağırlık noktasının Türkiye sorunundan enerjisini aldığını göstermiştir. Enerjinin yavaş yavaş azalması, almanya'daki çalışmalarımızda bir durgunluk yarattı. Bu durgunluk giderek sempatizan, kitle ve hatta çalışma komitelerinde başka bir platforum buldu. Bu durgunluğun D.I. tarafından Haziran 82'de içsel sorunlarımız başlığında bilinçli bir tartışma platformuna çekilmek istenmesi, yapılan bölgesel toplantılarda; "iç dökme",suçlu arama, yani sıkıntıyı anlatma süreci diyebileceğimiz ve hala her yerde devam etmekte olan bir dönemi açtı. Kısaca yeri gelmişken bu içsel sorunları tartışma toplantılarına bir şeyler söyleyelim. Oana kadar örgütlenmelerdeki insanlarla pratik işlerin örgütlenmesi konusundaki bir araya gelme dışındaki bu tartışma başlamadan bitti.Neden? Çünkü D.I. merkezinden bu toplantılara katılan arkadaşlar D.I'nin eksikliğini 'merkezi' olarak anlatınca, sempatizan arkadaşlar "tamam! demekki durgunluğun kaynağı bu eksiklik ve notalardan geliyormuş" diyerek tartışmaya aktif olarak katılamadılar.

Oysa, durgunluk algılamakta, hala güçlük çektiğimiz Türkiye - Almanya açısından "yeni dönem". Sıkıntı ve dertler, formulasyon içerisende bilinçli tartışılabilinirse bir anlam Kazanır.

Yanlış bir düşünceye tekabül eden ve tartışmalarda işin içinden çıkılamayınca, geçmişe tersten eleştiren, bu güne çare arayan, karanlıkta göz kırpmayı andıran tartış- ►

ma şekilsizliğine son verlimelidir. Bu konuda tartışmaların bittiği kelimesi mecazi anlamda abartılarak söylenmiştir.

C- Haziran 82'den günümüze...
Yukarıda da belirttiğimiz üzere yer yer tartışma şekilsizliği devam ediyor. (Hatta D.I. toplantılarında bile açıkca belirtilen bir konuyu tersten tartışmaya çalışma girişimleri gibi.) Bu dönemde bir yandan yapılanmamızı değerlendirme, eksiklikleri tamamlama işleri yürütülürken, yeni bir çalışma alanına (teorik olarak yeni değil) yabancılar sorununa girdik. Tablo şu; bir yanda tamamlayamadığımız bir tartışma, bir yandan yığınla iş. Yanlış anlaşılmaması için şunuda söyleyelimki, önce tartışmayı bitirelim sonra işleri halederiz gibi bir düşüncemiz yok. Sonuç olarak (B-C) dönemlerinin ortak sonucu olarak şunları söyleyebiliriz:

-Haziran 82'de tesbit ettiğimiz, hatalarını genel olarak ortaya koyduğumuz süreci, bilinçli olarak yaşamadık. -Belki bir süre zarfında (işçilere gitme) kampanyası ile ilişki çerçevemiz biraz genişledi, fazla pratik iş yapmadık ama; devrimci hareketimizin yaşaması, atlatması gereken süreci bilinçle altetmekten biraz uzak kaldık.

Bu süreler içerisinde var olan mekanizmaların işletilmesi olayı;

a) Yukardan aşağıya
b) Aşağıdan yukarıya

istenildiği gibi işletilemedi kanısındayım. Özellikle aşağıdan yukarıya etkileme süreci son dönemlerde göze çarptı, fakat aşırı "demokratikleşme" olarak belirgin özellik gösterdi.

Evet, şu ana kadar eksik-yanlış görebildiğimiz konuları (ki genel olarak) ortaya koyduk. Söylediklerimizin anlam kazanması açısından ivedilikle neleri çözmek zorundayız?
Bunlarıda şu başlıklarla kısa dönem için söyleyebiliriz:

A- Örgütlenme unsurlarımızın (mekanizmaların) neler olduğu ve bunların işlerlik yasaları
B- Eğitim

\- Örgütlenme unsurları;
Hemen hemen her birimde kurluğumuz "çalışma komiteleri" o irimde neyin ifadesidir?
Çalışma komiteleri, D.İ birim çaışmalarını (veya o birimdeki) çaışmasını örgütleyen, tartışan, praikte hayata geçirilmesini sağlayan, yöneten bir mekanizma olnak zorunda. Ve Ç.K.leri yalnız lernek olan yerlerde değil, dernek alışmalarının başlatıldığı yererde de kurulması gereken, kolektif çalışmanın ilk ana basamağı... Ama zaman zaman bazı aradaşlar ÇK=dernek gibi anlayıa bakıp kalıyorlar. Şayet D.İ çaşmaları doğrultusunda bir ÇK.si uruyor isek, bu demektirki derekteki, faaliyet kollarının birleimi olmalı. ÇK'sinin o yöredeki aaliyet alanlarından bir tanesi ernek olmalı. Ama ÇK'sinin derek işlerinin faaliyet kollarının irleşimi gibi, bir işlevi yüklenme- nedeniyle dernekte "bakanlıkının olması" sonderece doğal ha- gelmiştir. Bu durumu düzeltelmek için, önce ÇK'ya katılan rkadaşların durumu gözden gerilmeli; bu insanların bir birleri rasındaki ilişkinin konumu iyi eğerlendirilebilmelidir.
Ve bu çalışma komitelerine palel olarak, bunun bölge çapınaki yapılanmasını meydana geren bölge komitesi kurulabilme- Yeri gelmişken "Bölge Komite-" ne anlama geliyor, kısaca bu onuda da görüşlerimizi belirten.
Bölge Komitesi; hedefleri siyasi areket tarafından tespit edilmiş, ne siyasi belirlemeleri bölgenin el şartlarını gözönüne alarak, incelemek, yaratıcı biçimde tartışmak, tartışmaların olumlu sonuçlarını ÇK'lar aracılığıyla, kitleye kavratmak, bu doğrultuda somut kararlar üretmek ve üretilenleri disiplinli bir biçimde eyleme ve pratiğe geçirebilecek bir örgütlenmedir. Böylesi bir bölge komitesi, yapacağı işler doğrultusunda merkezi yapılanmaya güç katabilecektir.

Yoksa iki ayda bir yapılan, D.İ bölge toplantılarından tam anlamıyla bir sonuç çıkarmak, ve merkezi hareketi güçlendirecek bir konuma gelmek, oldukça uzunca bir süreç olacaktır.
Şu ana kadar D.İ tarafından bölge-birim ilişkisi türünden yapılan toplantılara dikkat edersek;
a) ÇK'sinden seçilen 1-2 arkadaşın katıldığı toplantılar,
b) ÇK'sinden bulunan tüm arkadaşların katılabildiği toplantılar, oldu. Ve bu toplantılar bir "tartışma" mekanizması olmak zorunluğuna rağmen, yalnız "haberleşme" ile sınırlı kalmakta. Belki bazı arkadaşlar bu toplantılarda tartışma olduğunu, bir çok arkadaşın da bu tartışmalara katıldığı savını ileri sürebilirler. Ama bizim kastettiğimiz tartışmalar; yanlış anlaşılmalarından doğan ve işin teknik yönüne tekabül eden tartışmalar değil...

ÖNERİ: Bu tür toplantıların sağlıklı geçmesi açısından; toplantıya yalnız "Bölge Komite"lerinden en az iki, en fazla dört kişi katılmalı ve bu toplantılara katılan insanların sürekliliği sağlanmalı (Mesala, ben her D.İ toplantısında çok değişik insanlar gördüm. Bu insanların büyük bir bölümü ağzını bile açmadan bölgesine dönmekte...)
D.İ toplantılarına, katılma olayını biraz daha siyasileştirmek zorundayız.

Kısaca gerek, aşağıdan yukarı (Çalışma Komiteleri–Bölge Komiteleri) gerekse yukardan aşağıya olması gereken ana-hat çizgileri belirlemek gerekiyor.

Bu çizginin belirlenmesi doğrultusunda; inceleme, tartışma, pratiğe geçirme, işleri bir proğram dahilinde yürütebilecektir. Şuana kadar Bölge Toplantıları diye adlandırılan D.İ tarafından yürütülen toplantıları, gerçekten bölge düzeyinde, bölge tüm ÇK çalışanlarının katıldığı toplantılar olarak hayata geçirebilirsek daha iyi organize etmiş oluruz. (Haziran 82' deki düşüncemiz veya bölgemizi ziyaret eden D.İ'den arkadaşlarda bu tür toplantıların devam edeceğini söylemesine rağmen şu ana kadar gerçekleşmedi!!)

Evet, yapılanma yazdıklarımıza göre bir şekillenme ifade ediyorsa şayet, aşırı şekillenme ortadan kaldırılıp bir ana hat çizgi daha kalınlaştırılmalıdır.

BİRİM=Ç. K =Bölg. Kom.= *D.İ*

Bu komite ve komitelerde çalışan insanlar sürekli denetime tabii tutulmalı ve örgütsel disiplin sağlanmalı.

B- EĞİTİM

Eğitim olayıda yukarıdaki mekanizmalara uygun bir şekilde gerçekleştirilmeli. Yani ÇK ile BK, birim eğitim grupları ile ÇK arasında eğitim farkı ortaya çıkartılmalı ve bu sonuç üzerine eğitim yapılmalı. Eğitimin uç aşağı-beş yukarı yalnızca kitap okumaktan ibaret olmadığı, birçok arkadaş tarafından açıktır.

O halde; mekanizmalardaki disiplini sağlamak açısından olsun, perspektifimizi genişletmek açısından olsun yukarda yalnızca tartışma grupları diye yazdığımızı inceleme, araştırma, tartışma grupları olarak genişletebiliriz.

Özellikle de Devrimci İşçi BK'si arasında bu konuda bir eğitim olayı yaratılmalı ve bazı arkadaşların gelişmesine yardımcı olunmalıdır. (Örn. Konu: Sosyalizm-Faşizm-Mücadele).

Yurtdışındaki mücadelemiz nasıl ele alınmalıdır

SEMRA

Devrimci İşçi'nin hemen her sayısında, Türkiye solunun Almanya'da yürüttüğü çalışmalarına ve Alman soluyla olan ilişkilerine yönelik yazıları ilgiyle okumaktayız.

Devrimci İşçi'nin hemen her sayısında, özellikle askeri darbeden sonra bu konulara ilişkin yazılar yer almaktaydı. Bunlarda doğru bir anlayışla, Almanya'daki mücadelemizin eksikleri ortaya konmakta. Genel doğrular belirlenmekte ve pratiğe ilişkin önermelerde bulunulmaktaydı.

Ancak gerek "Dayanışma Hareketi" çerçevesinde ilişkide olduğumuz Alman arkadaşların bizlere yönelttiği eleştiriler gerekse bizlerin onlara verdiği cevaplar, bu yazılarda yer alan fikirlerin hayata yeterince geçirilemediğini ve bunun da ötesinde sorunun düşünüldüğünden daha büyük ve karmaşık olduğunu ortaya koyuyor. Bu nedenle Almanya'daki mücadelemize ilişkin sorunları yeniden açmak, muhakkak ve muhakkak yeni baştan tartışmak gerekmektedir.

Hemen belirtelim ki, bu mektubun sahipleri Almanya dışında yaşamaktadırlar. Bu nedenle Almanya'daki (ve Türkiyeli işçi kesiminin kitlesel olarak varolduğu diğer ülkelerdeki) pratiğin dışındayız.

Bu durum, soruna bizim yaklaşmamızda iki türlü etkisi olmaktadır. Birincisi, mektup zorunlu olarak genel perspektifler açısından yazılmıştır. Farklı yerlerde yaşanan farklı gerçeklerle b i r e b i r bağlantısı olmayabilir. Ve bu bir eksiklik olarak sayılabilir. Ancak öte yandan, bizim bu konumumuzun, bizlere bir avantaj kazandırdığı düşünülebilir.

Şöyle ki: Bir siyasi hareketin kitlelerle yaygın ve direkt bir ilişki içinde olması tabi ki istenilen ve gerekli olan bir şeydir. Böylece sınıfın nabzını sürekli elinde tutar ve onları direkt olarak etkiler. Öte yandan, bu yaygın ilişkiler içerisinde, o hareketin kadroları da sınıftan etkilenirler. Sınıfa bir bütün olarak, bir dönem hakim olan duygu ve düşüncelerin muhakkak iyi ve doğru şeyler olması gerekmez. Bu nedenle, kadrolar sınıftan olumsuz olarak da etkilenebilirler. Bu tuzaktan kurtulmanın tek yolu, v a r o l a n g e r ç e k l i k l e (yani sınıfa o dönem hakim olan duygu ve düşüncelerle), v a r o l m a s ı, u l a ş ı l m a s ı g e r e k e n arasındaki f a r k ı n iyi kavranılmasıdır. Bu nedenle günlük mücadelenin karmaşası içinde yer almayan, olaylara uzaktan bakanların, diğerlerine göre belli bir avantajı söz konusu olabilir. Başka bir değişle, biri, ağaçlar yüzünden ormanı göremez olurken, ormanı dışardan seyreden biri onu bir bütün olarak görmek şansına sahip olabilir.

Ele alınan konu son derece karmaşık bir yün yumağı. Söylemek istediklerimizi konuyu parçalara bölerek anlatmaya çalışacağız.

İlk olarak, gözümüzü her şeye kapayarak, sadece "Dayanışma Hareketi"'ni ele alacağız. Türkiye'de ve Türkiye Kürdistanı'nda korkunç baskılara maruz kalan sosyalist, devrimci ve genelde tüm emekçi kesimlerle dayanışma sağlamak için, Alman soluna, demokrat ve ilerici güçlerin aktif destegine kesinkes ihtiyacımız var. Bu herkesçe kabul edilen bir gerçek. Asıl önemli olan soru şu: Bizler, bize aktif olarak destek veren Almanya'lı kesimlerin niteliğinin farkındamıyız? Eğer bu insanlara kesinkes ihtiyacımız varsa, o zaman muhattap olduğumuz kişi veya örgütlerin niteliğini iyice değerlendirmeli, tavrımızı ona göre belirlemeliyiz.

En sağlıklı dayanışmayı sağlayacak kesim olan Alman işçi sınıfının aktif bir desteği söz konusu değil. (İçinde bulunduğu genel durumun bir yansıması olarak) En fazla bir imza atıyordur protesto dilekçelerine. Sendikalardan gelen destek ise çoğunlukla sendika bürokratları ile sınırlı. Öte yandan, bugün bizlere aktif olarak omuz veren, sağa sola koşuşturan, bürokratik engelleri göğüsleyen Almanya'lı arkadaşların çoğu "İlerici Radikal","İyi Niyetli Demokrat" veya "Küçük Burjuva Aydını" olarak niteleyebileceğimiz kişiler. İçinde kendine sosyalist diyeni de vardır, demeyeni de. Çoğunun örgütsüz olduğu da bir gerçek. Ancak belirtmek gerekir ki, tüm olumsuz yanlarına ramen, bu arkadaşlar dayanışma isteklerini, başka ülke emekçilerine, yoldaşlarına destek olma bilinçlerini pratik içerisinde sergilemeye çalışıyorlar. Onları olumsuz yanlarını gözardı etmeden, bu yanlarını yüceltmemiz gerekir. Sahip çıkmamız gerekir.

Bunun tek yolu da bu arkadaşları sadece pratik işlere koşan hamallar olarak görmemekten geçiyor. Karar alma mekanizmasına katılmayan, eksik ve yanlış da olsa bir konu üzerinde fikir üretmesi istenmeyen kişiler, bir süre sonra ya koyun gibi güdülür hale gelirler ya da tası tarağı toparlayıp giderler.. Karar verme ▶

Kar çiçekleri

eskimis urbam
yarık yarık ayak
kimi günler sorgu sual keko
kimi günlerde dayak
dolanır dururum/karlı dağlarda/
ooof of

bilirim/değildir alınyazısı keko
dipçikler/mapuslar/karlı dağlar
bana

büyür/kar altında kekikler
kar altında çayır çimen/taş toprak
kar altında kar çiçekleri
kar çiçekleri değil keko
jandarma dipçikleri

hani varmı ki
bilen varmı ki derdimi keko
öle öle çoğalıyor
öle öle büyüyor
kar altında
yavrularım
büyüyor/yediveren güller gibi
çadırlar dolusu/öbek öbek açlıktan
nenni duymadan/beşik görmeden
atların katırların sırtında/
kundaklarda
kar altında yavrularım/
dağbaşlarında

kar altında çadırlarım
çadırlarım davarlarım mallarım
kar altında çulum çuvalım
kar altında atım katırım eşeğim
kardan yorganım
kardan döşeğim

kar altında kar çiçekleri
kar çiçekleri değil diyorum keko
jandarma dipçikleri

o deprem gürültüsüdür
kurşun sesidir/geceyi bölen
binlerce yılın iniltisidir keko
Palandökenlerden
Palandökenlerden/Ağrılardan
Bingöllerden/Munzurlardan gelen

aşılır mı bilmem
söyle keko/dağlar aşılır mı
bir kızakta dört hasta
bu fırtına da taşınır mı

oooy/nere gidem/ne edem ben
eşkiya olma diyorlar bana
ölme diyorlar

nasıl olmayam
nasıl ölmeyem ben
kar altında/koyunum kuzum
yavru kuşum cil kekliğim
kar altında donmuş
azığım/başlığım/boyunbağım/
değneğim
kar altında kar çiçekleri
kar çiçekleri değil keko
jandarma dipçikleri

sanki/dikmişler yakama
yedikat mumlu muşambadan
muskayı
gelip hep beni bulur/körolası
yokluk
körolası mapusluk

gelir geceyarısı apansızın
kurtlar uluyu uluyu köylerimize
karakedi kan uykudayken
minderde
kanuykudayken morkoyun/
kıl keçi boz dana
nagantım/mavzerim
kanuykudayken
gelip köyleri basar
jandarması komandosu devletin
"vatan" der/"namus" der/
"vergi" derler "borç" derler
alıp seçimlere/
savaşlara götürürler
konuşturmazlar anadilimden
konuşturmazlar keko
beni iliklerime kadar sömürürler

oturup şiir yazarlar
türkü düzerler/resim çizerler/
derdime benim

derdim/kime ne keko
ben nice yavrular verdim
boğmacalara kızamıklara
nice mezarlar kazdım
Nemrutlara/Süphanlara/Cilolara

karakolları
işkenceleri mahkemeleri
mapusları gördüm keko
vermedim sırrımı/ve de onurumu
yar elinden tutar gibi
ondördümde sarıldım mavzere
düştüm dağlara onbeşimde
peşimde bir manga jandarma
büyür hıncım/namlusunda
mavzerimin

bu dağlar dost dağlar keko
bağrında nice sır saklar

bilir neler çektiğimizi/binlerce yılı
versem ırmaklar taşımaz acımı
taşımaz öfkemi keko
bu Arastır buzlu sularında
yıkandığım
bu Fırat bu Dicle öfkemin tanığı
bu Zap suyudur/
sesi sesime karışan

hep ocak başlarındadır keko/
benim aşkım
yün çoraba/bir tas sıcak
çorbayadır
bu karakışta

böyledir töremiz bizim
türkülerimiz kanlı kurşun
bir başka günü bekler/
bebelerimiz kundaklarında
birer fünyedir/patlamaya hazır
gözleri çapak çapak/
dağbaşlarında

büyür kar altında
yavrularım benim
kar altında kağnı/kızak
kar altında odunum samanım
tezeğim
kar altında minderim postum
düşmanım dostum
kar altında galak
kar altında kar çiçekleri
kar çiçekleri değil diyorum keko
kar çiçekleri değil
jandarma dipçikleri

Yol; olmaz ki insansız.
Kavga; olmaz ki türküsüz.
Ve nasıl
Sevda olmazsa hasretsiz
örse çekiç.
demiri eritmeye ateş.
derlen.
toplan.
HAZIRLAN!
her günü
kan.
yaşamı zindan
can...
sessiz olmayacak
KURTULUŞUMUZ...

31/Aralık/'83
[illegible]burg/R.Ekinci

fikir yürütme, eleştiri yapma kakkını kağıt üzerinde tanımak yetmez. Bizzat pratikte, bu insanların kararlarına saygı duymak gerekir. Yanlış kararlar alıyorlrsa nedenlerini arayıp bulmak gerekir. Kısacası bu arkadaşlarla kollektif bir çalışma içine girip, böyle bir çalışmanın gereklerini onlardan beklediğimiz kadar, bizlerin de yerine getirmesi gerekir.

Alman arkadaşların "örgütlü çalışma disiplini"ni bilmediklerinden yakınıyor bazı arkadaşlar. Tam bu noktada durup kendimize bir bakalım. Biz bir örgüt disiplininin gereklerini ne dereceye kadar yerine getiriyoruz acaba? Doğrudur, bir örgütlülük içerisinde, çoğunluğun aldığı karara, beğenmesek bile uyarız.Eleştirimiz varsa bunları eylemden sonra iletiriz vs..vs... İlişkide olduğumuz Alman arkadaşların böyle bir anlayışı yok olabilir. Öyle olması da olumsuzluktur. Ancak öte yandan, bizler genellikle planlı-programlı bir çalışma izlemeyiz. Her şeye son anda karar verip örgütlemeye çalışırız. Bu anlamda bizim hemen her eylemimiz"Acildir". Böylece acil olan ile olmayan birbirine karışır. Halbuki tahmin edebildiğimiz kadarıyla, Alman solu(diğer Avrupa solu gibi) uzun dönemli planlar çerçevesinde çalışma yürütmeyi sever. Belirtelim ki böyle bir çalışma yöntemi şartlara göre değişmeler gösterse de, özünde sağlıklı bir yöntemdir. Eğer 'Türkei Komitelerde' geçen dönemlerdeki çalışmalarda ağırlıkla"Türk İşi" bir çalışma yöntemi izlemişsek, Alman arkadaşların başkaldırması normaldir. Bu tür patlamaları önlemenin bir yolu, komitenin her türlü eyleminden sonra Türk, Kürt, Alman tüm arkadaşların oturup değerlendirme yapmasıdır. Bu değerlendirmenin amacı, gelecek çalışmalarımıza yol göstermek olmalıdır. Eleştiriler ele alınarak uzun dönemli çalışma ve eylem planları önerilmeli, Almanya koşullarına uygun çalışma perspektifleri ortaya çıkarılmalıdır. Ancak bu şekilde, gerçekten acil olan durumlarda, sorumlu arkadaşlar herkese danışmadan eylem kararı aldığında, diğerleri şimdiki gösterdikleri tepkileri gösteremezler.

Bütün bu yazılanlardan, ortadaki olumsuzluklardan sadece bizim sorumlu olduğumuz sonucu çıkarılmamalıdır. Söylemek istedigimiz özetle şu: Eğer işin başında Almanların örgütsüz, disiplinsiz vs.. vs.. oldukları tespitini yapıyorsa arkadaşlar, o zaman birer sosyalist olarak inatla ve sabırla, kızmadan, Alman arkadaşları içinde oldukları bu olumsuzluklara karşı sürekli eleştirmeli, yol göstermeye çalışmalıdırlar. Ancak bunu yaparken kendi eksikliklerimizi unutmamak gerekir. Ayrıca bu eleştirileri "Tencere dibin kara senin ki benden kara" mantığı ile yapmamak gerekir. Hele hele "Birahanelerde İçip İçip Bizi Eleştiriyorlar... Köşe Başlarında Sevişiyorlar.."türünden bilimsellikle ilgisi olmayan sözde eleştirilere saflarımızda yer vermemek gerekir.Bu tür farklılıkların,farklı kültürlerden kaynaklandıgını unutmamak gerek.. Yıkıcı, ilişkileri koparıcı, ters bir tartışma yerine, sorunlara kollektif bir çözüm arama yöntemi denenmelidir. Tersine bir yöntem"ne haliniz varsa görün ..sizden adam olmaz.. Kendi işimizi kendimiz görürüz.." mantığına yol açar ki bu Almanya'nın ve Türkiye'nin şimdiki koşullarında en istenmeyen sonuçtur.

Bu anlattıklarımız sadece dayanışma hareketi çerçevesindeki bazı sorunların ortaya konmasıydı. Bizce daha önemli olan ve detayıyla tartışılması gereken başka bir soru var. Kısacası söylemek gerekirse:
Devrimci İşçi gibi, şu andaki görünümüyle başı Türkiye'de olan ama ayaklarını Almanya'ya basmış, hem de sağlam basmış bir örgütün, içinde bulunduğumuz şu koşullarda tavrı ne olmalıdır? Kimleri ne için ve neye yönelik olarak örgütlemelidir?

Devrimci İşçi'nin Almanya hatta tüm Avrupa'daki bir kaç yıllık pratiğine bakınca şöyle bir evrim görmekteyiz:

İlk başta, teorik temellerini Türkiye'deki devrimci hareketten alarak bir araya gelmiş nispeten az sayıda insanın oluşturduğu bir yapı söz konusudur. Bu yapı, o dönemde Türkiyeli işçi kitlesini temel alarak ağırlıkla Türkiye devrimci hareketine destek sağlayacak bir çalışma yürütmüştür. Ancak mücadele içerisinde, hem kendi pratiğinin başarısı hem de kendi dışında gelişen subjektif koşullar nedeniyle, bu yapı farklı bir konuma yükselmiştir. Bugün, Devrimci İşçi, Avrupa çapında hiç de azımsanmayacak bir kitle bağı ve örgütlülüğe ulaşmıştır. Ve önünde sayısı milyonlarla ifade edilen bir Türkiyeli emekçi kesimi vardır. Girdiğimiz ilişkiler nedeniyle, bu kitlenin Avrupa'daki sınıflar çatışmasından kaynaklanan, günlük ve uzun vadeli sorunları ile eskisine oranla daha fazla yüzyüze gelmekteyiz. (Aynı şekilde Avrupa'daki özgün mücadele ve Avrupa solu ile de daha sıkı bir şekilde yüzyüze gelmekteyiz) Varmış olduğumuz bu noktada artık "Türkiye mi?.. Almanya mı?.." "Kafamız nerde olmalı".. gibisinden sorular tüm anlamını kaybetmektedir.

Bizim görüşümüz odur ki, şu anda içinde yaşadığımız tartışmalar ve sıkıntılar, bizlerin yaşanan pratiğin gerisinde kalmamızdan doğmaktadır. Hızlı evrimleşme içerisinde, bir dönem için yeterli sayılabilecek yöntemler ve bakış açıları artık yeterli olmamaktadır. Yeni döneme uygun politikalar ortaya koymamız lazım.

Öte yandan ilişki içerisinde olduğumuz, hem etkileyip hem de etkilendiğimiz kitleye bir bakalım.

Alman hakim sınıfları, Türkiyeli kitlesini "Misafir işçi ve geçici" olarak niteleyip planlarını, propagandalarını ona göre çizmişler. Bizler, öyle düşünmesek dahi, eylemler ve çalışmalarımızda bize empoze edilen bu görüşü yansıttık. Halbuki süreç içerisinde, durumun öyle gelişmediği ortaya çıktı. Bugün, içimizde Türkiye'ye dönecek kişiler olabilir. Belli dönemlerde toplu dönüşler de söz konusu olabilir, ancak önemli sayıda Türk-Kürt, ister birinci kuşak ister ikinci kuçak göçmen olsunlar, artık Almanya'da "Kalıcı" olma özelligi göstermektedir.

Bu kesim, farkında olmasalar da. objektif olarak Alman toplumunun bir parçasıdır. Bilmeseler de sınıf mücadelesinin tam ortasındadırlar. kendi iradeleri dışında, kendileri hakkında kararlar alınıp verilmektedir. Bu kararların çoğu, içinde yaşadığımız şu anda, Almanya'daki sınıflar mücadelesinden kaynaklanmaktadır. Aynı şekilde bu kitle bizzat orada varoluşları ile bu mücadeleyi etkilemektedir. Örneğin: Alman hakim sınıfları, dikkati Türkiyelilere çekerek, yabancı düşmanlığını körükleyerek kendi başarısızlıklarını gözardı etme çabası içindedir... Kısacası, bırakın eylemlerini, mücadelelerini sırf varoluşları ile Alman toplumunun biçimlenişinde, sınıf mücadelesinin hızlanıp yavaşlamasında önemli rolü olan, olacak olan bir kitledir Türkiyeliler.

Bu anlamda Almanya'daki ve tüm Avrupa'daki yüzbinlerce Türk-Kürt emekçisi için direkt olarak içinde yer alabileceği tek bir mücadele alanı söz konusudur...Almanya..Çünkü çıkarı bu mücadelede yatmaktadır. Çünkü somut olarak Almanya'daki sınıflar mücadelesinin alacağı biçimlere bağlıdır. Bunu somut olarak duyan bir emekçi için, o alanda Alman işçi sınıfıyla elele mücadeleye atılmaktan, örgütlenmekten ve mücadeleyi etkilemeye çalışmaktan daha doğal bir şey olamaz.

Bir arkadaşımız "Türkiyeli işçiler, Almanya'ya gelmeden önce köylü, burada işçi, tekrar Türkiye'ye gidince küçük üreticidir. Kendini tanımlamakta güçlük çeker. Bizim de onu örgütlemede çektiğimiz zorluk burada yatar... Bizim büyük ölçüde Türkiye devrimine ilişkin propaganda ve ajitasyonla örgütleme yapmaya çalışmışsak sebep büyük ölçüde yukardaki nedenlerdir de" demektedir. (Devrimci İşçi sayı 18) Kitlelerin duygu ve düşüncelerini, kendilerini nasıl gördüklerini tespit etmek tabi ki önemli. Ancak onların bu konumu,bizim, onları Almanya'daki sınıflar mücadelesine bilinçle katılacak bireyler olarak ö r g ü t l e m e m i ş olmamızın bir gerekçesi veya özürü olamaz. Bu n o k t a d a s u ç b i z i m d i r. Kadrolarımız kitleden o l u m s u z olarak etkilenmiştir. Türkiyeli kesimin içinde bulunduğu ruh hali tek veri olarak kabul edilmiştir. Kısacası, k a d r o l a r, v a r o l a n g e r ç e k l i k i l e v a r o l m a s ı g e r e k e n a r a s ı n d a k i a y r ı m ı t a m o l a r a k y a p a m a m ı ş l a r d ı r. O nedenle Türkiyeli işçileri, Türkiye devrimine yönelik propaganda ile örgütlemeye çalışmış ve onları yürüyüşlerde, gecelerde, bağış kampanyalarında hatırlamışızdır.

Görüşümüz odur ki, gerek Devrimci İşçi'nin gerekse Türkiyeli işçilerin, bugün içinde bulunduğu koşullarda, sadece Türkiye devrimine yönelik bir perspektifle örgütleme yapmaya çalışmak sosyalizm ile bağdaşmayan bir şeydir. İnsanları bizzat içinde yaşadıkları üretim sürecinden koparmak, içinde oldukları somut yaşantıyı gözardı ederek örgütlemek mümkün olabilir mi? Olur belki ama bu milliyetçilik tabanında bir örgütleme olur. Bu konuda herkesin aynı fikirde olduğunu düşünüyoruz.

Öte yandan bu kesimi hem Türkiye'ye yönelik hem de Almanya'daki e k o n o m i k - D e m o k r a t i k haklar için mücadele çerçevesinde örgütlemek de yetmez diye düşünüyoruz. İleriye doğru bir adım daha atmak Yani Türkiyeli işçi kitlesini Almanyadaki sınıflar mücadelesi çerçevesinde ve p o l i t i k b i r e t k e n o l a r a k örgütlemeye çalışmalıyız.

Şöyle ki: Devrimci İşçi Türkiyedeki devrimci hareketin bir parçası olarak gelişti. Doğaldır ki geçtiğimiz süreçte devrimci hareketin meziyetlerini ve eksikliklerini de beraber taşıdı. Önümüzdeki dönem Türkiye devrimci hareketinin eksikliklerini tamir ettiği ve gelecek için yeni teorik (ve kendisini pratikte gösterecek olan) açılımlar yaptığı bir dönem olacaktır. Yine doğaldır ki devrimci hareketimiz bu dönemde tüm dikkatini Türkiye devrimine ve onun sorunlarını çözmeye yöneltecektir. Türkiye devrimci hareketi 1970'lerden beri geçirdiği süreçteki teori ve pratiği ile sadece kendi ülke devriminin sorunlarına ilişkin değil, dünya devriminin ve gelişmiş ülke devrimlerinin sorunlarına da yönelik açılımlar yapabilecek potansiyeli taşımıştır ve önümüzdeki dönemde bunlara yönelebilecek güçtedir. Yani düşüncemiz odur ki, devrimci harekemiz bundan sonraki tüm teorik ve pratik gelişimini Dünya devriminin (ve Avrupa devriminin) bir parçası olarak düşünecektir. Dünya sosyalist hareketine egemen olan revizyonist, milliyetçi sapmalara karşı ciddi marksist bir alternatifin oluşturulmasında üzerine düşen görevi omuzlayacaktır. Bunu da sosyalist ve e n t e r n a s y o n a l i s t bir hareket olabildiği oranda başaracaktır.

Bu konum içerisinde Devrimci İşçi'ye de önemli görevler düşmektedir ve Devrimci İşçi de önümüzdeki dönemde bu konuma uyarlı bir biçimde kendini geliştirmelidir. Çünkü enternasyonalizm sadece teorik bir sorun olarak karşımızda durmamaktadır. Avrupadaki milyonlarca Türk ve Kürt işçisi objektif olarak bu ülkelerdeki sınıf mücadelesinin birer parçaları durumundadır. Bu kitle Alman (ve diğer avrupa ülkeleri) işçi sınıfının mücadelesini ilerletici veya geriletici bir rol oynayacaktır. Ne rol yükleneceği, bizlerin enternasyonalist görevlerimizi ne denli yerine getireceğimize bağlı.. Alman solunu bu konuda eleştirirken bir yandan da kendimize şu soruyu sormalıyız: "Bizler A l m a n i ş ç i s ı n ı f ı n a karşı olan sorumluluğumuzu ne dereceye kadar yerine getiriyoruz?"

Devrimci İşçi, devrimci hareketimizle uyumlu olarak ve yukarda belirtilen perspektifler çerçevesinde, Türkiyeli işçileri, bu ülkedeki sınıflar mücadelesinde örgütleyebilirse ve bunu o ülke sosyalistleriyle birlikte yapabilirse, (Alman solu önce örgütlensin, programını oluştursun,bizi de o programın bir yerlerine koysun vs..gibi anlayışı bir tarafa bırakıp) o ülkenin solunu kendi devrimci ve enternasyonalist perspektifiyle etkileyip, bu süreç içersinde onun yukarıda yapmasını istediklerimizi yerine getirmesinde katkısı olursa, sadece Türkiye devrimine değil, faliyet alanı olan gelişmiş kapitalist ülke devrimlerine de büyük bir hizmette bulunmuş olacaktır.

Hemen belirtelim ki, böyle bir anlayış Türkiye devrimine yönelik bir bakış açısını asla inkar etmez veya ona ters düşmez. Çünkü, milliyet, din, ırk ayrımı bilmeden Alman yoldaşıyla elele greve çıkan Türkiyeli işçiden daha sadık,daha bilinçli bir destekçi bulabilir miTürkiye devrimi?

O zaman, 15 yıla varan zengin mücadele sürecinde inşa etmeye başladığımız devrimci geleneklerimiz ve edindiğimiz meziyetleri bir böbürlenme vesilesi yapmadan ve "Alman solu disiplinsiz, örgütsüz vs.." Deyip " Bunlardan adam olmaz " gibi bir eğilime düşmeden Devrimci İşçi bu ağır sorumluluğu yüklenmelidir. Ciddi, ağırbaşlı, yapıcı, sabırlı ve alçakgönüllü bir tavırla Alman solunun olumsuzluklarını olumluluğa dönüştürmesinde ona yardımcı olmalıdır, onu etkilemelidir. Enternasyonalist bir bakış açısı ve pratikle Almanyadaki sınıflar mücadelesinde etkili bir rol oynamalıdır. Yani, deyim yerinde ise, t a v r ı m ı z "Rosa Luxemburg tavrı" o l m a l ı d ı r.

Muhakkak ki bu anlattıklarımız uzun bir dönemi içermesi gereken şeylerdir. Şu andaki koşullar nedeniyle gerçekleşmesi imkansızmış gibi görünebilir. Ortada bilinen, yıllardır birikegelmiş yüzlerce engel vardır. Dil, kültür, entegrasyon'dan tutun da düşmanlık, ırkçılık vs'ye kadar uzanan büyük bir liste yapılabilir. Ancak hepimizin bildiği bir şey var ki; işçiler belli bir dönem hakim sınıflarca işlenen gerici, ayrılıkçı propagandanın esiri olup, kendi tarihi çıkarlarına ters davranışlar içinde bulunabilirler. Örgütlülüğün önemi burada ortaya çıkmaktadır işte. Sosyalist bir örgütün görevi, durumun analizini yaparak gerek Alman gerekse Türkiyeli işçi kesimlerde görülen milliyetçi, düşmanca tavırlara karşı alabildiğine bir mücadele yürütmektir.

Yazıyı bitirmeden eklemek istediğimiz bir diğer nokta ise çalışma biçimimizle ilgili. Arkadaşların işçileri "politik özneler olarak görmek" şeklinde ifade ettikleri olumsuz durum bizce içinde bulundugumuz belirsizlikten kaynaklanmaktadır. Demin de belirttiğimiz gibi, amaç ağırlıkla Türkiyedeki mücadeleye destek sağlamak olunca, Türkiyeli işçilerle bu yönde bir ajitasyon, propaganda çerçevesinde ilişkiye geçilmekte, bu anlamda onları derneklerde, yürüyüşlerde, ev ziyaretlerinde örgütlemeye çalışmak yeterli görülmektedir. Halbuki bizzat Almanyadaki politik mücadelenin içine atıldığımızda bu tür yöntemler yeterli olmaktan çıkacaktır. Kendimize en azından şöyle pratik bir soru sorabiliriz. Aktif olarak çalışan tüm arkadaşları, ev ziyaretleri ile görevli kılsak dahi, Almanyadaki yüzbinlerce Türkiyeli işçi karşısında, bir işçinin evini kaç ayda bir ziyaret edecek olanagımız olur acaba? Çalışma alanımızı muhakkak fabrikalar ve sendikalara ağırlık verecek şekilde kaydırmamız gerekmektedir. Ev ziyaretleri vs.. ancak yedek çalışma biçimleri olarak kullanılabilirler. Bu konuda Devrimci İşçi'de çıkan yazıları bir kez daha okumakta fayda var.

Yazının başında da bahsettiğimiz gibi, el alınan konu son derece karmaşık bir yapı göstermektedir. Ve üzerinde sayfalar yazmaya değer. Bizler, tartışmalara en fazla yararı olacağını umduğumuz noktaları ele almaya çalıştık. Anlatmaya çalıştıklarımızı "boyumuzu aşan işler" olarak görmeyelim. Sonuç olarak "kafası Türkiye'de olan" bir hareketiz(!) ve bu devrimci hareket, özellikle 1975-80 arası tüm eksik ve hatalarına ramen çok zengin deneyimler ortaya koymuştur. Bu deneyleri ve benzerlerini Avrupa'da yaşamamamız için hiç bir neden yok.

---

yaşadığım.
yazdıklarım.
bir düş değil DOSTLAR
haklının kazanacağı
emeğin yaratacağı
dünyanın gülen
çocukları.
ölmeyen insanları
varoldukça...

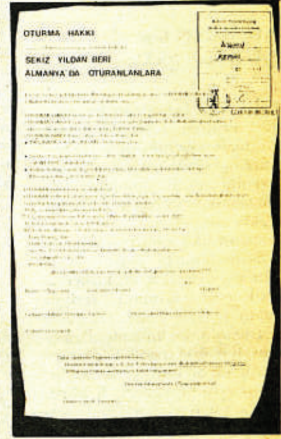
aralık'82
amsterdam/R.Ekinci

Oturma hakkımızı almayı unutmayalım!

Almanya'da içinde yaşanılan ve kendini heralanda hissettiren ekonomik kriz, en tabi haklarımıza karşı da amansız bir saldırıyı beraberinde getirmektedir.

Bizler, kimsenin bize hediye etmediği varolan haklarımıza gözbebeği gibi sahip çıkmalı ve diğer emekçi kardeşlerimizi de bu konuda ciddi olarak uyarmalıyız.

Geçerli oturma müsaadesine sahip olmamıza rağmen, talep edeceğimiz **Oturma Hakkı** (Aufenthaltsberechtigung) bize birçok haksızlıkları göğüslemede yardımcı olabilir. Oturma hakkı alabilmesinin şartları ve nasıl alınabileceği konusunda gereken bilgiyi veren açıklamanın yayınlanmasını yararlı görüyoruz:

OTURMA HAKKI

SEKIZ YILDAN BERI
ALMANYA'DA OTURANLANLARA

ABD'de emekçi kadınlar günü kutlandı

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü, Mew York'ta, "**Bağımsızlık Savaşı Veren Kadınlarla Dayanışma Koalisyonu**'nun düzenlediği bir programla kutlanmıştır. Koalisyon, Filistin Kurtuluş Örgütü, El Salvador (FMLN), Nikaragua, Afrika Milli Kongresi, Kongo Ulusal Bağımsızlık Cephesi, İran Fedayi Gerillaları (azınlık) ve ABD'deki Türkiyeli Devrimcilerden oluşmuştur. Koalisyon konuşmacıları; günün önemini, kendi ülkelerinde kadın bağımsızlık hareketlerinin tarihsel yerini ve gelişmelerini anlatmışlar, bu hareketin işçi sınıfı ve ulusal bağımsızlık mücadelesinin bir parçası olduğunu belirtmişlerdir.

ABD'deki Türkiyeli Devrimciler adına konuşan sözcü, Faşist Cuntanın Türkiye halklarına 29 aydır uyguladığı insanlık dışı yönetme biçimini sergilemiş, yani anayasanın gerici içeriğinden söz ederek, demokrasiye geçiş aldatmacasıyla, bundan böyle, baskıların daha da artacağını ve kurumlaşacağını sözlerine eklemiştir. Bugün, Türk Ordusunun yeni Amerikan silahlarıyla donatılmış olduğunu ve Mısır ve İsrail'den sonra ABD'den en büyük askeri yardımı aldığını söylemiş ve sözcü arkadaş konuşmasını Faşist Cuntayı ve ABD Emperyalizmini lanetliyerek bitirmiştir.

Toplantıya, Filipin, Dominika Cumhuriyeti, Şili, Guatamala ve ABD'li pek çok devrimci, demokrat, ilerici örgüt ve gruplar da katılmış ve dayanışma mesajı vermişlerdir.

Kadınımızın Dünya pratiğindeki yeri

Neşe(Hannover)

Geri bıraktırılmış toplumlarda ve sınıflı ekonomik düzene bağlı tüm ülkelerdeki gibi, Türkiye'de de kadın, toplumun ikinci kişisidir. Türkiye'de hangi sınıftan olursa olsun kadın, kendisine tanınan yasal hakların ve özgürlüklerin gerçek sahibi değildir.

Herzaman tüketici gözüyle bakılan kadın, hem kadın olduğu için, hem de kız çocuk doğurduğu için, toplumumuzun çoğunluğu tarafından suçlu gibi cezalandırılır. Kadının en önemli şeyi namusudur, ama bu namus bazen iki erkeğin arasındaki münakaşada yerle bir edilir.

Türkiye'li kadınlar anayasanın hükmü de olsa, saçı uzun, aklı *kısa olduğundan ve el malı olduğundan* eğitimlerine önem verilmez. Toplumun onu kişi olarak görmediğini burada da görebiliyoruz.

toplumumuzun çoğunluğu emekçi sınıftır. Kadınlarımızın yüzde 60'ı okuma yazma bilmezler. Onun eğitilmesini istemeyenler, onu üretici durumuna getirmeyenler, sınıf bilincinin uyanmasından korkanlardır. Üniversite öğrencilerinin yüzde 5'i emekçi kökenli aileden gelir. Bu kadar düşük bir oranın içinde kadının yüzde kaç olduğunu araştırmaya gerek var mıdır, bilemem. Bilinçli insanlar ailesindeki kadınların çağın dışında kalmasını isteyemez. Bu gelişim toplumun yararına olduktan sonra...

Ülkemizde kadının üretkenliği, *belli* bir sınıfın çıkarına sürer. Kırsal alanda 5 Milyon, sanayi kollarında 200 bin'e yakın, bürolarda yarım Milyon civarında, yurt dışında 200 bin civarında kadın çalışmaktadır. Bunların dışında yurt dışına kaçıp gidenler, şehirlerde ev hizmetçisi olarak çalışanlar, birçok dalda kaçak çalıştırılan ve genelevlerde geçimlerini sağlamak için çalışan kadınlarımızı da katarsak, Türkiyeli kadınlar toplum üretimine katılmaktadır diyebiliriz. Sanayi kolunda çalışan kadınlar, işçiye tanınan haklardan faydalanırlar. Kamu kuruluşlarında çalışanlar da Emekli Sandığının sağladığı güvencelerden faydalanırlar. Ama evlerde çalışanlar, kaçak çalışanlar, genelevlerde çalışan kadınlarımızın hiç bir güvenceleri, hakları yoktur.

Çalışan kadın tüm yetenekleriyle ve gücünü işine verememekten tedirgindir. Sanki çalışmıyormuş gibi, ev bakımı da onun omuzlarındadır. Onun için kadın yorgun düşer. Toplumumuzda çalışma olanağı kadına, belli ekonomik zorluklarını geçiştirebilmesi için bir lütuf gibi verilmektedir. Üstüne yığılan, onu yorgun düşüren bin türlü baskı ile yılgınlaşıp, erken yaşta emekli olmaya sarılmaktadır. Ne çocuklarının, ne kendisinin yararına olmayan bu karar, kadının zararına işleyecektir.

Tarım kesimindeki erkek-kadın için herşey tanrıya bağlıdır. Ekini, çocuğu, ağzındaki lokmayı o verir, o alır. Uzay çağında, yalnız Türkiye'li kadınların değil, Türkiye'li halkın yarıdan çoğunun gerçeği...

Toplumumuza yansımamış olan çağ, Türkiye'li kadınlara hiç bir biçimde yanaşmamıştır. Türkiyeli kadın bağımlıdır, toplum yasalarına, ekonomik koşullara, sonra da erkeğe. Meslek sahibi Türkiye'li kadınları düşünerek, Türkiye'li kadınların eğitilmiş ve ekonomik özgürlüğe sahip olduğu düşüncesi aldatmacadır. Kadınların özgürlüksüz, eğitilmemiş ve gerçek üretken olmamaları bir toplum sorunudur ve *kapitalist* toplumlarda ortaya çıkan her sorun gibi sınıfsaldır.

Türkiye'li kadınlar toplumun düzeni sonucu gerilerdedir. Türkiye'li kadınların çağdaşlığı, toplumum kurtuluşundadır. Kadının kurtuluşu, toplumun cinsellik ve sınıf *ayrımı yapmadan, onu kişi* olarak tanıdığı günlerdedir.

Türk anayasasındaki hükümlere bakılacak olursa kişiye tanınan hak ve özgürlükler ileri bir aşamadır. Anayasa kişiye tanınan *hak ve ödevlerden söz ederken*, erkek-kadın ayırımı olmadığını kolayca anlayabiliriz. Kanunlarımızda *seçme ve seçilme hakkı her* Türkiye'liye eşit olarak tanınmıştır.

Ancak bazı temel kanunlarda *eşitlik ilkesine* aykırı düzenlemeler vardır. Anayasada Türk toplumunun temeli sayılan ailede, erkeğe üstünlük tanıyan hükümler vardır. Medeni kanun evlilikte kadına ikinci derecede yetkiler verir. Kocasına yardımcı olması, evin sürekli ihtiyaçlarının giderilmesi gibi. Kadının ana olarak da fazla yetkisi yoktur. Çocuğun velisi babasıdır, ismini o koyar.

Türkiye'de hademelik için bile okuma yazma bilme koşulu öne sürülüyor ve anayasa ilköğretimi mecbur tutuyor. Ama kadın nüfusunun üçte ikisi okuma yazma bilmiyor. Hele kırsal kesimde oran daha da düşük. Devletin görevi olan okullar mı açılmamaktadır, yoksa devletin gücü anayasanın emredici hükmünü yürütmeye mi yetmemektedir.

Medeni kanunun kadın erkek ilişkileri bakımından en adaletsiz yönü, evli kadına ekonomik bağımsızlık ve güvenlik olanağı tanımayışıdır. Kadının ekonomik bağımsızlığı için herşeyden önce onun da kendi adına gelir edinebilmesi gerekir. Oysa kanunda kadının bir iş veya sanatla uğraşabilmesi kocasının iznine bağlıdır.

Anayasa, cinsiyet *ayrımı yapmak*sızın, her vatandaşa tanıdığı kamu hizmetlerine girme hakkı ile çalışma ve girişim özgürlüğünü medeni kanuna dayalı bir uygulama ile evli kadın için anlamsızca kısıtlar. Ve kadınların çoğu okuma-yazma bilmediğinden, nelerin sahibi olduğunu bilemez, yasaların ona tanıdığı hakları bile öğrenemeden ömrünü tüketir. Gerçekte Türkiye'li kadınlar kişinin sahip *olabileceği* ekonomik, siyasal ve cinsel açılardan özgür değildir, haklarında gerçek sahibi değildir.

Hamburg'da kadınlar çalışması

Bizler, çeşitli faaliyet biçimlerinde yerimizi alan Hamburg Devrimci İşçi Komitesiyiz. Derneğimiz bünyesindeki faaliyetlerimize paralel olarak, bölgemizdeki çeşitli kadın örgütleri ile de ilişkiler içerisindeyiz.

Her ayın ilk cumartesi akşamları derneğimizde çeşitli kadın örgütleri ve tek tek kadınlarla toplanarak, çeşitli konular üzerinde tartışmalar yapıyoruz. Özellikle bu tartışmalar, önümüzde çözümlenmesi gereken pratik işlerimize ışık tutacak biçimde olmaktadır.

Bilindiği gibi her yıl 8 Mart, Uluslararası Kadınlar Günü olarak kutlanır. Bugün, kadınların sınıf mücadelelerine katıldıklarını hatırlattığı ve kadın mücadelelerinin zihinlerde tazelendiği bir gündür. Derneğimizde bu günün önemini uygulaması anlamında, kadın hareketlerini anlatan bir film gösterildi. Filmin gösterilmesinden sonra, tüm erkek arkadaşlarımızla birlikte, bu günün önemi ve kadınlar sorunu üzerine uzun uzun tartışmalar yapıldı. Bu biçimdeki tartışmalarımıza ikinci bir hafta düzenli yapılmakta olan okuma toplantısında kısmen devam edildi.

Buna ek olarak, komitemizin yaptığı pratik işlerden bir tanesi de, üç seneden bu yana Hamburg'da düzenlenen "**Kadınlar Haftası**"na aktif olarak katılmak olmuştur. Her yıl Mart ayında düzenlenen "**Kadınlar Haftası**", bu yıl 21-26 Mart günleri arasında düzenlendi. Bu hafta boyunca yapılanların temelini, kadınların kadınlar tarafından eğitilmesi oluşturuyordu.

Bu haftaya katılan diğer değişik kadın örgütleri ve grupları gibi, bizler de gücümüz oranında katıldık. Hafta boyunca çeşitli filmler gösterildiği gibi, seminerler ve tartışmalar da düzenlendi. Hamburg Devrimci İşçi Kadınlar Komitesi olarak bu çalışmalara katılmamız, çeşitli el işlerimizi ve yayınlarımızı sergilemek biçiminde oldu. Ayrıca bizim açımızdan en önemlisi, üç gün boyunca yabancı düşmanlığı üzerine düzenlediğimiz seminerler ve çalışmalar oldu. Seminerlerimize katılımı oldukça fazlaydı. Böyle olması bizleri sevindirdiği gibi, bu tür çalışmalara katılmanın gerekliliğini, pratikte bir kez daha göstermesi açısından bizler için çok faydalı oldu.

Hamburg Devrimci Işçi Kadınlar Komitesi

Dünya kadınlar gününde bir skeç ve demokrasi sorunu

8 Mart Dünya Kadınlar gününü anmak amacıyla Frankfurt'taki Devrimci İşçi sempatizanı kadın arkadaşlarımız 6 Mart cumartesi günü bir toplantı düzenlediler.

Bu toplantı, kalıcı bir kadınlar gurubu çalışmasını bu güne kadar hayata geçirememiş Frankfurt birimi için ayrı bir önem taşıyordu. Gerek Frankfurt derneğindeki kadın ve erkek bütün arkadaşların ,gerekse çevreden gelen diğer arkadaşların katkıları ve elbirliği ile zengin bir proğram hazırlandı.

Toplantıda çeşitli kültürel gösterilerin yanı sıra , 8 Mart'ın önemi anlatıldı. Türkiye'deki kadınların durumları, bağımsızlık mücadelesinde kadınlarımız ve ağırlıkla Almanyadaki kadınlarımız ve sorunları çeşitli biçimleri ile yansıtılmaya çalışıldı. Kadın arkadaşlarımız konuşmaların yanı sıra , bir anlatım biçimi olarak skeçleri seçtiler,konularını birlikte düşünüp oynadıkları küçük skeçler sundular.

200'ün üstünde arkadaşımızın izlediği toplantı genel olarak çok olumlu geçti. Bu başarıdan sonra kadın arkadaşlarımıza daha bir güven geldi. Franfurt'ta artık kalıcı bir kadın çalışması hayata geçirmeye karar verildi ve proğram çıkartmak için tartışmalara başlandı.

Ancak toplantının bıraktığı bütün olumlu izlenimlere karşın bazı arkadaşlar tarafından yapılan ve oynanan skeçlerden birini hedefleyen eleştiri ve tartışmalar dikkat çekiciydi.

Kanımızca bu tartışmalar somutta skecin kendisini içermesine rağmen, farklı anlayışların gündeme geldiği bir tartışmaydı. Bu farklı anlayışlar , genel olarak kadın sorunlarını kavrama ve onlara devrimci bir yaklaşım biçimi sunma konusundan başka, demokrasi ve sosyalizm konularını da içeriyordu. Bu yüzden gazetemizin sayfalarında yapılan demokrasi tartışmalarına bu skecin ve bağlı olarak kadın sorunlarına devrimci bir yaklaşımın ne olacağı konusunundа dahil edilmesini istiyoruz. Tartışmayı belli kişilerin tartışması halinden çıkarıp tüm Devrimci İşçi okurlarının **bilgisine** sunuyor ve onları da tartışmaya çağırıyoruz.

BİRAZ TAHAMMÜL...

Bazı arkadaşlar tarafından " erkek düşmanı " olduğu veya en azından "erkek düşmanlığı yaratma eğilimleri taşıdığı" şeklinde eleştirilere hedef olan, " böyle herşeyi olduğu gibi göstermek soruna devrimci bir yaklaşım biçimi olamaz." şeklinde nitelenen skecin konusu şöyleydi :

Politika ile uğraşan , dernek çalışmalarına katılan bir erkek arkadaşımız elinde gazeteleri yine biraz gecikerek akşam evine gelir. Skecin ilk bölümü karısıyla konuşmalarını **içermektedir.Kadın sürekli olarak evin içindeki sorunlardan,çocukların ayakkabılarından, evin darlığından, çarşı**nın pahalılığından söz etmektedir. Erkek ise elinde okuduğu gazeteden önemli politik olayları karısına aktarma çabasındadır. Kesin olarak ikiside birbirini duymamakta,karşısındakini anlamadan birbirlerine ayrı dünyalardan seslenmektedirler.

Erkek — Baksana hanım Devrimci Yol merkez davasında sanıkların savunması yayınlanıyor.
Kadın — Bugün yemekte salata yok. Domates pahalıydı alamadım.
Erkek — Bu kadarı da olmaz, bir avuç terörist yaygarası ile Fatsa'da koskoca bir halkı yargılıyorlar.
Kadın — Çocuğun öğretmeni çağırmıştı okuldan, bugün gittim birşeyler anlattı ya anlayamadım...
Erkek — Evren siyasi çalışma yapan eski politikacılara yine tehdit savurmuş hanım, dinle sana bak bak...
Kadın — Ev aradım bugün yine yok yok, ev **daracık,** çocuk akşamları, oturup dersini yapacak bir yer bulamıyor...

Adam gazeteyi okumaya devam ederken kadın masayı toplar çıkar. Karısının gittiğini farkeden erkek arkadaş öfkelenir söylenir.

— Kime okuyorsun canım, kime anlatıyorsun anlamaz ki, anlamak istemezki, etrafı yıkılsa ruhu duymaz. Erkek çıkar gider, kadın gelir şaşkındır.
— Allah, allah niye sinirlendiki acaba...?

İşine koyulur yeniden siler süpürür, tekrar kapı çalındığında bir grup tanımadığı kadın gelmiştir. Dernekten geldiklerini kocasını tanıdıklarını, birlikte çalışmalar *yaptıklarını* söylerler. Dernek faaliyetlerine ve genel olarak politik faaliyetlere kadınların da katılmasının önemi üzerine sohbet ederler. Kurmak istedikleri kadın grubundan bahsederler, kadını da aralarına çağırırlar. Kadın tereddüttedir çok işi vardır. Ancak onlara katılmayıda istemektedir, memnun olmuştur.

Skecin ikinci bölümü bir *müddet* sonra yine aynı **aileyi** gösterir. Adam eve gelir, mutfak dağınıktır, yemek yoktur, çocuk evde yalnızdır, karısı evde yoktur. Adam şaşkın söylenir. İlk defa böyle bir şey olmaktadır.

Kadın birazdan gelir, elinde dergiler, dosyalar vardır. Kadın grubunun artık faaliyete geçtiğini, yapacakları ilk işin büyük bir toplantı olacağını, Alman kadınlarınıda çağıracaklarını söyler. 8 Mart dünya kadınlar gününü kutlayacaklardır.

Adam sürekli karnının aç olduğunu çocuğunda aç olduğunu, ne yemek pişirdiğini sorarken, kadın kahvaltı ederiz deyip, devam etmektedir.

— Toplantıda ağırlıkla yabancı kadınların sorunlarını işleyeceğiz. Çalışmaları tamamlayamadık daha, arkadaşlar birazdan gelirler, burada devam edeceğiz hazırlık çalışmalarına.

Adamın, yorgunum, açım, yemek de yok yakınmaları arasında kapı çalınır, diğer kadınlar gelirler. Çalışmalara devam etmek için müsade isteyip öbür odaya geçerler.

Çocukla yalnız kalan erkek başını ellerinin arasına alıp, şaşkın bir vaziyette söylenir.

— Dünya kadınlar günü ha... toplantı ha... işi varmış, peki ne olacak şimdi..?

Skeç şimdi ne olacağina ilişkin bir reçete sunmadan biter. Şüphesiz bu skeç bir çok açıdan eleştirilebilirdi, en azından sorunun karmaşıklığını yansıtamayan, oldukça **amatör** bir skeçti. Ancak eleştirilerin bütün bunların dışında "erkek düşmanlığı" iddiaları gibi sığ bir alana çekilmesi düşündürücü. Erkeklerin ve kadınların ayrı birer dünyada yetiştirilmesi, ayrı sorunlarla meşgul edilmek zorunda bırakılmaları, bir aileyi meydana getiren karşı cinsten iki insana na*sıl yansımaktadır. Skeç onların* bir birlerine yabancılıklarını, ilgi alanlarının farklı olduğunu yansıtmaya çalıştı, çözüm sunmadıysa bile çözüme varabilecek yolların ne olacağı konusunda ışıklar yaktı. Kadın arkadaşlarımızı politik çalışmalara katmak konusunda, erkek arkadaşlarımızın yetersizlik ve eksikliklerinde bir ölçüde vurguladı.

Ancak *yapılan* demokrasi tartışmalarının, sosyalizm tartışmalarının içerisinde bu skeçe yapılan eleştirinin yeri ne olabilir?

Demokrasi tartışması somut olmak zorundadır. Yaşayamadığımız en azından nüvelerini atmakta çaba sarfetmediğimiz bu güzel şeyleri sadece tartışmak bir fayda vermeyecektir. Demokrasi kendimize, kendi hata ve yanlışlıklarımıza çarptığı taktirde iflas etmemelidir. Tahammül, demokrasi tartışmasının ilk şartı olmalıdır. Hatalarımızın ucunu bir parçacık senede bir gün olsun seyretmeye tahammülümüz olabilmelidir.

Örgüt içi demokrasi tartışmaları, nasıl bir sosyalizm anlayışına sahip olduğumuzu ortaya koyacağı için can alıcı önemi olan bir tartışmadır. Kadınlarımızı bu tartışmalara katmak istiyorsak, işleri önem sırasına (!) göre ayırmak, önce şunu sonra bunu halledelim demek olamaz. Demokrasi tartışmalarının kendisine harcanan çaba ile kadınlarımızı bu tartışmalara katabilecek demokrasi ortamını yaratmak çabaları birbirinden ayrılmaz.

İnsanların yarısı seyirci durumunda bırakılarak, öbür yarısının kurmak istediği düzenin, yaratmak istediği demokrasinin sosyalizmle bir ilgisi olabilir mi? Bir takım doğru teorilerin önemi, onları parlak sözler olmanın ötesinde somut olarak yaşarsak anlaşılabilir.

1983 yılının dünya kadınlar günü bu konudaki eksiklik ve zaaflarımızı birkez daha gözden geçirmemize olanak sağlamalıdır. Bu konu daha bir çok yönü ile irdelenmeli, tartışılabilinmelidir.

Hessen'den Devrimci İşçi Semp.

◄

Toplum düzeninin sınıfsal yapısı, Türkiye'li kadınları da sınıflara göre bölmüştür. Ama bunlar yapay olup, hangi sınıftan, hangi düzeyden olursa olsun Türkiye'de kadın, hakların, özgürlüklerin sahibi değildir. Erkeğin mutuluğuna hizmet eden bir araç olup, toplumun gerçek kişisi değildir.

Kırsal bölgelerdeki kadınlar para karşılığında alınan, ömür boyu çalışan, hiç bir ekonomik ve sosyal güvencesi olmayan kadınlardır.

Toplum düzeni, kişileri burjuva sınıfının yaşamına imrendirir. Bilinçlerini, çeşitli yollarla yaşama düzeylerini yükseltme amacına yöneltir. Sınıflar bu ters yönelişle gerçek kurtuluşlarının bilincinden de saparlar, sınıf bilinci de dağılır, güçsüz kalır. Kadının yerini belirleyen de bu düzendir. Özellikle geri bıraktırılmış toplumlarda eğitilmemiş kadın bilinci, bu sapmalara daha yatkındır. Beklentileri onu daha iyi düzeyde yaşatacak erkeğe kul köle olmaktır.

Kırsal alanda kadın erkekten de ileri düzeyde üreticidir. Köyden kente, köyden dış ülkelere olan nüfus kaymasında da kadın üretkenliğini korumuştur. Kentlerdeki kapıcı, hizmetçi, hademe işlerinin temelini kırsal kadın oluşturur. Kırsal kadın cinsel yönden tam bir bağımlılık içindedir.

Türkiye'nin dış ülkelere gönderdiği işgücü arasında kadınlar, kaçak gidenler dışında 200 bin civarındadır. Günümüzde Türkiye'de yarım milyona yakın kadın işçinin sanayi dalında çalıştığı belirtilmektedir. Bu sınıfın kadınlarından hizmetçi olarak çalışanların sosyal güvenceleri yoktur. Çalışma süreleri belirli değildir. Tarladaki ağır yük, kentte başka evlerin en ağır işleri olarak biçim değiştirir. Kendi evlerinin işi, çocukların bakımı, yine onlara aittir.

Kadınların sağlıklarına önem verilmez. Zor koşullarda çocuk doğururlar. Ananın, daha bebek karnındayken kendini ve çocuğu besleyecek parasal gücü olmaması, yine bebeğin beslenmesi için ekonomik güçsüzlük, doktor, hastahane yetersizliği yüzünden Türkiye'de birçok kadın ve çocuk ölmektedir.

Burjuva kadınları toplumumuzdan çok aldıkları halde hiçbir katkıda bulunmazlar. Gerçek ekonomik özgürlük, geçimini sağlayabilecek güçte olmaya bağlıdır. Burjuva kadınları eğitimde yüksek düzeye gelseler bile, çalışmamaktadırlar. Bu yönden gerçek bir ekonomik özgürlüğün sahibi değildirler. Lüks yaşamı sağlayan babalarının veya kocalarının denetiminde, onların baskılarına her biçimde boyun eğmek zorunda kalırlar.

Sonuç olarak burjuva sınıfında kadın, eğitilmiş görünen, topluma hiçbir katkısı olmayan, tüm nimetlerden yararlanan, karşılığında hiçbir şey vermeyen, gerçek tüketici kadındır.

1928-1929 döneminde ilköğretime devam eden 155 bin kız öğrenciden 7300 kız öğrenci diploma almıştır. 1970-1971 döneminde ilkokullardaki kız öğrenci sayısı 2 milyon 120 bin, aynı dönemde orta okullarda 212 bin, liselerde 67 bin, kız enstitülerinde 11.500, akşam kız sanat okullarında 73 bin, ticaret liselerinde 14 bin, sekreterlik okullarında 513 kız öğrenci öğrenime başlamıştır. 1970-1971 döneminde üniversitelerde ve yüksek okullardaki kız öğrenci sayısı 16 bin civarındadır.

Orta sınıfın kadınlarının öğrenim görmüş olmaları ve dallarında çalışmaları, görünürde onlara ekonomik özgürlük kazandırır. Ancak gerçekte böyle değildir. Bu eğitim çoğunlukla, iyi bir kısmet bulabilmesi için kız çocuğa sağlanır. Bu ortamda yetişen kızların çoğu da, edindikleri bilgilerle üretime katkıda bulunmayı değil, daha varlıklı bir erkekle evlenebilmeyi ve çalışmamayı istemektedirler.

Yüksek düzeyde öğrenim görmüş kadınlarımızın, gerçek bir eğitim görmüş oldukları söylenemez. Bu erkekler için de geçerlidir. Çağını tanımayıp, gerçekleri değerlendiremeyen bir kişinin aydın olduğu söylenemezse, kişiyi bu düzeye getiremeyen öğrenimin de, gerçek bir eğitim olduğu söylenemeyecektir.

Kadın için aydın olmak, ona bireysel ve toplumsal düzeyde özgürlük kazandıracak bir çözüm ya da kurtuluş yolu getirmez. Topluma yansımayan eğitimin, toplumun değişimini sağlayamayacağı açıktır.

Köy ile kent, fikir işçisi ile beden işçisi kadın ile erkek farklılıklarının giderilmesi, gerçek anlamda ancak ileri sosyalist toplumlarda çözüm bulabilir. Ve bir şiar olan, **"kadınsız devrim olmaz"** sloganını hayatın canlı pratiğinde yaşatmak istiyorsak, kadınların örgütlenmesine gereken önem verilmelidir!

İsviçre iltica yasası

İsviçre, İsviçreliler tarafından devamlı bir mülteci ülkesi olarak görülmüştür. Ayrıca İsviçre dışardan kişilerce geleneksel "özgürlükçü" "sosyal devlet" olarak tanınır ve tanıtılmaya çalışılır. Tüm bu görüntülere rağmen, herkesin bildiği önemli bir gerçek; geçmişte İsviçre'nin Hitler faşizminden kaçan Yahudileri geri yollaması, ancak 10.000'e yakın bir ilticacıyı ülkesine kabul ederek, diğerlerini gözgöre göre ölüme terketmesidir. Ve son zamanlarda İsviçre'de mülteci akımına karşı alınan tavır, 1973'lerde Şili'lilere karşı alınan önlemlerin bir benzeridir. O gün nasıl Şili'li devrimcilere vize uygulanmaya kalkışıldı ise, 15 Temmuz 1982 den itibaren Türkiyeliler de bundan nasibini almaya başlamışlardır. İsviçre hükümeti gelenlerin, politik değil, ekonomik nedenler ile geldiğini kanıtlayabilmek için aşırı bir gayretkeşlik çabası içine girmeye çalışmıştır. Bunun gerçek olmadığını kanıtlamak için, 1981 yılında Cenevre'de, daha sonra Bern'de ve en son Haziran 82 de Zürich ve Cenevre'deki açlık grevi eylemleri ve çeşitli gösteriler de, İsviçre hükümetinin görüşlerindeki katılığı yumuşatmaya yeterli olmamıştır. 1980 yılından 1983 yılı ocak ayına kadar, Türkiyelilerden yapılan iltica başvurularının sadece 25'ine olumlu bir cevap verilebilmiştir. Ayrıca 1.500 kişinin dava dosyası hala çekmecelerde durmaktadır..

Vize uygulamasının yanısıra, ilticacılar üzerindeki baskılar da yoğunlaşmış, kamplara yollama, çok ucuza çalıştırma v.s.. gibi insanlık dışı uygulamalar gündeme getirilmiştir.

Daha sonra ilticası kabul edilmeyerek, Türkiye'ye yollanılan bir ilticacının işkencede öldürülmesi ve bunun ilerici bir İsviçre gazetesi tarafından kanıtlanması üzerine, ilticacılar üzerinde sessizlik duvarları kısmen aralanmış ve İsviçre hükümeti, ilticacıların hepisinin ekonomik nedenlerle iltica talebinde bulunmadığını, bir kısmının geliş nedeninin politik olduğunu, özellikle "İlticacılar Çalışma Komitesi"nin de etkisi ile, kabul etmek zorunda bırakılmıştır.

Bu çalışma grubu ilk girişim olarak, Türkiye'deki durumla birlikte, İsviçre de iltica yapan politik kişilerin davalarından örnekleri basına yansıtarak, iltica yasasının tam uygulanmadığını vurğulayan imza kampanyası başlatmıştır. İsviçre'deki ilticacılar yasasında uygulanması gerektiği hatırlatılan maddelerden biri, "iltica mahkemesinin son reddinden sonra, iltica dilekçesi verenin, ülkesine geri gönderilmemesi, kendisine bir 3.cü ülke bulması" idi.

İsviçre'nin bu konuda Avusturya ile bir anlaşması vardır. İsviçre'de kanton polisleri iltica davası nda, karar sahibi değiller, buna ancak federal hükümette ilticacılar bölümü karar verebilir. Yasaların eksiksiz uygulanması için başlatılan girişim, Aurgav kanton şefi aleyhine başlatılan kampanya ile devam ettirildi. 300 tanınmış şahsiyetin (ki, içlerinde sayılır Avukat, Nobel ödülü almış bir yazar, sanatçılar sendikası, papaz, parlamenterler de bulunmaktaydı,) imzaları parlamentoya sunuldu. Akebında yapılan basın toplantısına, 20 kadar basın mensubu, İsviçre televizyonu ve radyosu da katıldı. Yapılan röpotajlarda uygulamalardaki çelişki ve keyfiyet vurgulandı. 3. dünya ülkelerinden gelen ilticacılara diğer ülkelerden gelenlerden (Polonya, Çekoslavakya v.s.) farklı davranılması kınandı. İlticacılar Komitesinin Basel'den sonra Cenevre, Solothorn, Zürich'te de kurulması, biraz olsun Türkiyeliler arasındaki bilgi alış-verişlerini ve birlikteliği olumlu olarak geliştirildi.

Bu gelişmelerle birlikte, kanton yabancılar polisi kendi aralarında yaptıkları toplantı sonucu, iltica yasasının çok liberal ve çok eksiklikleri bulunan yanları olduğunu belirterek, aciz kaldığı için Bern'i eleştirdiler. Bu konu, basına yabancılar polisinin Bern'e karşı ayaklanma girişimi olarak yansıdı. Daha sonra Y. Polisi ve Bern yetkililerinin yaptıkları müşterek toplantıda 8000 iltica başvurusunun ancak, 4000 kadarınla ilgilenildiği iltica yasasının değiştirilmesini, "yabancı düşmanı" İsviçre'lileri bu iltica akınını durdurma konusunda kendilerine destek olmalarını istediler. Bundan sonra iltica davalarının hızlandırılacağı vurgulanırken, ilticacıları kamplara doldurma ve ucuz olarak çalıştırma, Almanya'yı aratmayan methot ve önlemlerle katmerleştirildi.

Bu arada işsizliğin artması, birçok Saat ve İlaç fabrikalarının makinalaşmaya gitmeleri, yabancılar sorunu özellikle ilticacılar sorunu yakından ilgilendirmekte, yabancı düşmanlığı artmakta ve İsviçre hükümetini ilticacılara karşı daha zorlu önlemler almaya itmektedir.

İsviçre Devrimci İşçi Semp.

Landshut kadınlar günü kutlandı

Landshut'da arkadaşlarımızın DGB ile ilişkilerinin iyi olmasından dolayı, Dünya Emekçi Kadınlar gününü DGB ile 5 Mart'ta ortak bir toplantıyla kutladılar. Toplantıya 500'e yakın Alman ve 30-40'da Türkiyeli katıldı. Toplantıda Devrimci İşçi masası açıldı ve üstüne BİRKOM afişlerinden pullarından konuldu. Seçmen kartları da büyük ilgi gördü.

Dünya Emekçi Kadınlar Gününün tarihçesini ve önemini anlatan Almanca bir konuşma yaptık. 20 dakika süren konuşma kitle tarafından büyük ilgi gördü. Bunun yanında hala çalışmalarını devam ettirdiğimiz folklor ekibimizde büyük ilgi gördü. Bu gece ve DGB ile Lanshut'da girişilen diğer eylemler, bizlere sendika çevrelerinde nasıl çalışılması gerektiğini daha iyi öğretti. Bizler, görevlerimizin bilincinde olur ve kararlı olarak adım atarsak, değişik alanlarda, değişik çalışmalara ve eylemlere kendimizi uydurabiliriz. Eğer bizler, Türkiyel devrimciler olarak görevlerimizin iki yönlü olduğunu biliyorsak, Almanya'ya yönelik görevlerden bir tanesi de 2.5 milyon Türkiyeliyi (çoğunluğu işçiler oluşturuyorlar) örgütlemek olduğunu kavrıyorsak bu işi ancak işçilerin ekonomik ve politik taleplerinden yola çıkarak başarabiliriz. Yani Almanya'daki sendikaları iyi bilmek ve onlarla birlikte nasıl çalışılır ya da alternatif çalışma nasıl hayata geçirilir, öğrenmek ve uygulamak gerekiyor.

Çocuk ve gençlik eğitimi

Devrimci İşçi dergisinin (Sayı 18) 4-5.nci sayfalarında çocuk ve gençliğimizin eğitim sorunlarına ilişkin yazı dizinizi takdirle karşıladım. Ben de sizlerden pek farklı düşünmüyorum. Yurt içinde olduğu gibi, yurt dışında da yüzbinlerce çocuğumuzun geleceği, üzülerek belirtmek gerekirse, yürekler acısı... Bu gidişle de Büyük Ozan'ın dediği gibi bizim çocuklarımız **"Güneşli güzel günleri" göreceği bu yoz kültürle mümkün olmayacağı acı bir gerçek.**

ÖYLE İSE NE YAPMALI?

Asıl meselenin özü burada. Yine siz ne yapmalı sözüne güzel yanıt vermişsiniz, vermişsiniz ama bence bu yeterli değil. Önemli olan hayata geçirmek, pratikte uygulamak. Bunu yapamıyorsak yazmak çizmekle, temenni etmekle sorun çözülmez. Zira kendi kendimizi aldatmış oluruz. NİÇİN? Ülkemizde halkımızın büyük çoğunluğunun çocukları yoz bir kültürle, o da sınırlı olarak eğitiliyorsa, ülkemizde azınlıkta olan Kürt halkı kendi özdilinden, özkültüründen yoksun bir eğitim sistemi uygulanıyorsa, buna paralel olarak Türkiye'lilerin yoğun olarak çalıştığı kapitalist ülkelerdeki eğitim sistemleri göz önüne alınırsa, yazıp çizmekle kimden ne istiyoruz. Şu gerçeği iyi kavramamız lazım. Modern köle olan biz işçilerin çocuklarının lehine farklı bir eğitim sistemi uygulanır mı? Tabii ki cevabı hayır!.. Keza adam deli mi, durup dururken bindiği dalı kessin. Diğer bir husus da, bulunduğumuz ülkelerden bazı istemlerde bulunurken bu ülkelerin devlet yapısını iyi tahlil edememişe benziyoruz.

Gelin şimdi birlikte ne yapmalı sorusuna dönelim. Önümde duran Devrimci İşçi dergisi tamı tamına 20 sayfa. Hiç düşündük mü, bu derginin bir sayfasını çocuklarımıza ayıralım, veya ek bir broşürle, her sayıda çocuklar için de bir şeyler yazalım. Samimi olarak söylüyorum, Avrupa ülkelerindeki işçilerin büyük bir çoğunluğunun evine bu dergi giriyor. Bu yaban ellerde hergün işten atılma, geri gönderilme korkusunun yanısıra yabancı düşmanlığının da alabildiğine körüklendiği şu dönemde, bir de çocuklarımızın eğitim sorunu var. Bu soruna en kısa zamanda gücümüz oranında çözüm bulmaya çalışalım. Yoksa bu çözümü geçmişte, partili dönemlerde olduğu gibi bu dönemde de, sözümona Öztürkçe kültürümüz için Türkiye'den gönderilen, büyük bir çoğunluğunun ne idüğü belli olmayan, ideolojik şartlandırılmış öğretmen bozuntularında mı bekleyelim.? Bu kesinlikle söz konusu olmamalıdır. Tek çıkar yol, bizi bizden başka kurtaracak kimse olmadığını kavrayabilmektir. Ozaman kendi olanaklarımızı çocuklarımızdan esirgemeyelim.

Devrimci İşçi'nin bundan sonraki sayısında eğitim uzmanı arkadaşlarımızın aracılığı ile çocuklarımız için de bir şeyler yazıp çizelim, kendi öz kültürümüz hakkında çocuklarımıza birşeyler vermeye çalışalım. Örneğin resim, şiir, çeşitli mizahi yazılar, izin dönüşü çocuklarımızın izlenimleri, vs... Benimki sadece öneri. Eğitim uzmanı arkadaşlar daha güzel sıralayabilirler. Bunları yaparken belli bir harcamaya mutlak surette gereksinim duyulacaktır. Şunu iyi bilmek lazım ki bizler çok fedakar bir milletiz. Bize her kim az bir şey verirse, biz ona daha çok şeyler verebiliriz. Yeter ki isteme yöntemleri iyi bilinsin. Bizim fedakar bir millet olduğumuzu, kendi deyimi ile Kenan Evren bile söylemedi mi? Söyledi, hem de nasıl...

Faşist köpekler anayasa oylamasında oyların yüzde 91,3'ünü evet olarak aldık diyorlarsa, bu onların acizliğidir. Silahların gölgesinde, gözü bağlı bir insan ancak evet oyu kullanabilir. Buna rağmen Türkiye solunun genelinde yanlış tutumlarının da payı az olmasa gerek. Şöyle ki Türkiye solu bir çok acı deneylerden geçti. 12 Mart, 27 Mayıs, 12 Eylül bunlardan başlıcaları. Ama halen bizde (birçoklarımızda) eski hastalık grupçuluk, kelle sayısı, önder olma hevesi, tekkecilik... Bunun canlı örneğini Duisburg ve Frankfurt yürüyüşlerinde de gördük. Efendim A Siyaseti çok güçlü, önde yürüdü. B Siyaseti daha fazla idi. C Siyaseti çok azdı. Olmaz dostum olmaz... Denizlerimizden, Mahirlerimizden, Kaypakkayalarımızdan utanalım, onlardan sonra katettiğimiz yolu bir ölçelim. Geçmişteki hatalara tekrar düşmeyelim. Kendimize, halkımıza güvenelim, çocuklarımıza sahip çıkalım. Faşizmi A veya B Partisinin veya cuntanın tekelinde değil de, devlet yapısında görüyorsak, gelin canlar bir olalım. Özlemini çektiğimiz demokratik halk devrimi yolunda safları sıklaştıralım. Kalıcı ve güçlü faşizme karşı birleşik direniş cephesi etrafında birleşelim. Bunu yapamazsak daha çok gözlerimiz bağlanacak. Anamız bellenecek. Bunun sorumlusu da sen, ben, o, hepimiz!..

Devrimci Selamlar
Şener Güneş-Bremenhaven

Nasıl bir teorik eğitim III

Nasıl bir teorik eğitimin bu bölümünde de sohbet toplantılarını irdeleyeceğiz. Çünkü bu konuda da önemli eksiklikler ve yanlış anlayışlar söz konusu..

Her devrimcinin ve devrimci hareketin temel görevlerinden birisi; kitlelerle ilişki kurmak, onların sosyalist olabilmeleri ve sosyalistliğin gereklerini -örgütlü bir biçimde- yerine getirmeleri konusunda eldeki tüm araçları kullanarak elinden gelen çabayı göstermek olarak ifade edilebilir. Devrimin kitlelerin eseri olacağına, kitleler katılmaksızın bu mücadele başarıya ulaşamayacağına göre; **kitlelerle sağlıklı dialogları kurabilen, onlara en tutarlı biçimde yaklaşabilen, bu anlamda devrimci bir örgüt yaratabilen** bir hareket ancak kitleleri örgütleyebilir ve başarıya ulaşabilir.

Bugün -ne yazıkki- bazı arkadaşlarımız hala kitlelerle **sağlıklı bir dialogun** getireceği sonsuz yararların önemini; ciddi tutarlı ve kalıcı bir kitle örgütlenmesinin harekete kazandıracağı nitelikleri kavrayabilmiş değildir.

Oysa kitlelerle sağlıklı bir dialog *kurmak ve bu dialogu daha nitelikli* ilişkilere sıçratmak devrimcilerin ve devrimci bir hareketin tartışmasız yerine getirmesi gereken **zorunlu** bir **görevdir**. Kaldı ki, Avrupa'da, sınıf mücadelesinin zayıf seyretmesi nedeni ile içinde yaşadığımız koşullarda Türkiye'li işçilerin siyasi aktivitenin içinde olmayışları-olamayışları onların devrimci mücadeleye katılmasında **olumsuz** rol oynamaktadır. Bir başka deyişle; bu olumsuzluk işçilerin siyasi **istikrarsızlıkların** belirleyici bir nedeni olmaktadır.

Bugün Türkiye'li işçiler yaşadıkları yabancı ülkelerin sınıf mücadelesi içinde -çeşitli nedenlerle- yeterince (objektif olarak) yer alamamaktadırlar. Buna birde bizlerin subjektif eksiklikleri eklenince sorun daha da ciddi bir hal almaktadır. Ve Avrupa'da kitleler ile sağlıklı ve sürekli bir dialogun kurulmasının **önemi** daha da artmaktadır.

İşte bu dialogun kurulmasının yöntemlerinden birisi **sohbet toplantıları** olabilir. **Yapılacak düzenli, proğramlı, üretken bir sohbet toplantısı çalışmaları** kitleler ile var olan ilişkilerimizi ilerletici bir fonksiyonu yerine getirebilir.

Fakat **sohbet toplantılarını** önermemizin nedeni salt dialog amacı ile sınırlı tutulamaz. Yararlı olabileceğini düşündüğümüz daha başkaca nedenler de söz konusudur.

SOHBET TOPLANTILARININ AMACI

Sohbet Toplantıları kitle ile iletişimin yanında, aynı zamanda, kitlelere anlatmak istediklerimizi aktarabilmek için bir yöntem, geleceğin toplumunu yaratmak doğrultusunda atacağımız adımlar için bir araçtır da.. Ayrıca ilişkide olduğumuz çevrede öğreneceğimiz, alacağımız pek çok şey vardır. Sohbet toplantıları böylesi bir görevi de yerine getirebilir.

Mevcut çalışmalarda görebildiğimiz olumsuzluklar ise şunlardır: Gecelerimize, yürüyüşlere, seminerlerimize gelen kitle ile ilişkilerimiz, salt bu tür faaliyetler ile sınırlanmış durumdadır. Öyle ki bu çevre ile ilişkiler yıllarca böylece süregelmiştir. Ve hala da bu biçimiyle sürmektedir. İlişkide bulunduğumuz bu çevrenin evleri, nerede oturdukları, kendi çevreleri ile ilişkileri v.b.. bile bilinmemektedir. Böylesi yüzlerce, binlerce işçinin kapıları yıllardır çalınmamaktadır. Bu örnekleri daha da çoğaltmak mümkün.. Ortaya çıkan sonuç ise şudur: Bizler tarafından, ilişkide bulunduğumuz çevreyle sağlıklı dialoglar kurmak, düzenli ilişkiler sürdürmek; bu *çevreye* birşeyler anlatmak, öğretmek ve aynı zamanda da birşeyler öğrenmek gibi bir istek, talep çoğunlukla gündeme gelmektedir. Bir başka deyişle işçilere, kitlelere birşeyler götürmek, taşımak gibi bir çaba yerine; **"kitlelerin bizlerin ayağına gelmesi"** anlayışı, -ne yazık ki- saflarımızdaki bir kısım arkadaşa bile egemendir.

Yararları tespit edilerek yada zorlamalar ile dönem dönem yapılan ziyaretler, düzenlenen sohbet toplantılarında ise konuşulacak, tartışılacak konu bulamamakta güçlük çekilmekte veya sohbet toplantıları **seminere dönüştürülerek** bir arkadaşımızın anlatması, diğerlerinin dinlemesi biçiminde sürdürülmektedir. Şahit olduğumuz bir örneği burada anlatmakta yarar var: Bir dernek*te sohbet top*lantısı öncesi biraraya gelen işçilerin hepsi saatlerce sohbet etmişler, ama sohbet toplantısı başladığında hepsi de susmuşlar ve bir arkadaşımız konuyu anlatmak zorunda kalmıştır!. Bunun adıda sohbet toplantısı olmuştur. Böylesi örnekleri çoğaltmak mümkün.. Buradan çıkarılacak sonuç şudur: Eğer yapmış olmak için yaparsak bu anlamdaki bir sohbet toplantısı da örneğini verdiğimiz dernekte yapılmıştır. Ama nasıl? kendiliğince bir biçimde ve **yarar yerine zarar getirecek** bir yöntemle..

Eğer sohbet toplantılarının kitle iletişiminin, kitle ile sağlıklı bir dialogun sürdürülmesinin yanında; kitleye vereceğimiz ve kitleden alacağımız pek çok şeyin bir aracı olabileceği düşüncesindeysek, buna uygun bir proğrama ve sözkonusu proğramın düzenli, sürekli bir biçimde hayata geçmesine gerek vardır. Ancak bundan sonra uygun olumlu adımlar atılabilir.

Bugünki biçimiyle, devrimciler olarak, gerek kendi aramızdaki ilişkilerde, gerekse kitlelerle olan ilişkilerimiz de önemli eksikliklerimiz ve yanlışlıklarımız sözkonusudur. Özellikle 12 Eylül sonrası gerek örgütler arası ilişkiler, gerek örgüt içindeki örgüt elemanları arasındaki ilişkiler, gerekse kitle ile genel olarak içinde bulunduğumuz ilişkilerde önemli eksik, zaaf ve yanlışlar bulunduğunun tespit edilmesine rağmen, bugün de bu anlayışlar -azalarakta olsa- devam etmektedir.

Bu tür eğilimlere karşı mücadelede sohbet toplantıları -yine- bir araç olabilir. Bu türlü zaafların giderilmesinde katkıda bulunabilir.

TOPLATILARIN İÇERİĞİ-BİÇİMİ

Unutulmamalı ki öğreten insan aynı zamanda da öğrenir. Her devrimci çalışmanın ve ilişkinin, karşılıklı olarak, çalışma içindeki her bireye öğreteceği pekçok şey vardır. Bu nedenle kitlelerle uzun süreli, kalıcı ve sağlıklı bir ilişkinin gerekli olup-olmadığı gibi saçma bir tartışma yerine böylesi bir ilişkinin içeriği, biçimleri, yöntemleri tartışma gündemimize getirilmelidir. Bu tartışma aynı zamanda geleceğin toplumunun da tartışması olacaktır. Yaşamın tüm alanlarını kapsayan yeni bir insan, yeni insanlar arası ilişkiler ve yeni bir toplum... Böylesi bir bakış açısı bizlere egemen olmalıdır. Ötesi, bu bakış açısı **günlük sosyalist pratiğe, devrimci eyleme dönüştürülmelidir.**

Yani maddi bir güç haline gelmelidir. «... *devrimciler, bu çürümüş topluma* **her düzeyde alternatif** *bir toplumsal yaşamı önermek ve örgütlemek zorundadır...*» (FKBDC bildirisi)

Sohbet toplantılarının içeriğinde -temel olarak- işçi sınıfı bilimi ve gelecek toplumun (sosyalist toplumun) şekillenmesi tartışmaları **belirleyici** olmalı ve toplantılar kitleleri, (Bu arada kendimizi) uğruna savaşılan gelecek toplumsal yaşamın ilişkileri doğrultusunda bugünden eğitmenin aracı olarak değerlendirilmelidir. Bu anlayışla ele alınan güncel konular üzerindeki tartışmalar da toplantıların kuşkusuz önemli bir yanını oluşturacaktır. Örneklersek bunlar; a) Almanyadaki seçim sonuçları, b) Türkiye'de yapılacak seçimler c) Işsizlik, d) eğitim sorunları, e) Türkiye'de yeni sendikalar yasası gibi güncel bir dizi konu olabilir.

TOPLANTILARDA DİKKAT EDİLMESİ GEREKEN NOKTALAR

Toplantılarda dikkat edeceğimiz en önemli noktayı **rahat bir konuşma ortamının sağlanması** olarak belirlemek yalnış olmayacaktır. Bugünkü haliyle, yapılan toplantılardaki sohbet havası -biçim olarak- köyodalarının seviyesine bile ulaşmamaktadır. Toplantı zamanının önemli bir kısmı herkesin konuşması gerektiği üzerine yapılan konuşmalarla geçmektedir!.. Bu olumsuzluk mutlaka aşılmalı ve **gerçek bir sohbet havası** yaratılmalıdır.

Böylesi bir havanın yaratılmasında konuşma dilimizin de rolü vardır. Dikkatli bir konuşma dili pek çok arkadaşın konuyu anlamasını ve tartışmaya katılmasını pekala sağlayabilir.

Dikkat edilmesi gereken bir diğer konuda, salt anlatmaktan öte **dinlememizin** gerektiğinin kavranmasıdır. Bazı arkadaşlar -bilerek veya bilmeyerek- sürekli konuşmakta, diğer arkadaşlara söz hakkı vermemekte ve bir anlamda toplantıyı sabote etmektedir. Eğer dinlemeyi öğrenebilir ve becerebilirsek görülecektir ki, birçok arkadaşımız konuşabilmekte, anlatabilmekte ve önemli noktalara parmak basabilmektedir. Özetle, toplantıya katılan tüm kitlenin sıkılmadan dinleyebileceği, anlayabileceği ve herkesin konuşmak isteyeceği, çekinmeden tartışmalara katılacağı bir ortam sohbet toplantılarında yaratılmalıdır.

Yine bazı arkadaşlar *"sohbettir"* diyerek toplantılara hazırlıklı gitmemekte veya alelusül hazırlanarak toplantıya katılmaktadır. Bu, toplantıların verimli geçmesini engelleyen en önemli etkenlerden birisidir ve yıkılması gereken bir mantıktır. Toplantılar mutlaka ciddiye alınmalı ve önceden hazırlık yapılmalıdır. Aksi halde, bizim ciddiye almadığımız bir işi, katmayı düşündüğümüz arkadaşlar hiç ciddiye almayacaklardır. Bundada haklıdırlar.

Bütün bu çalışmalarımız için geçerli olması gereken ilke çalışmalara katılan kitlenin tatmin olması, çalışmalara zevkle katılması için koşulların bizlerce hazırlanması ilkesi bu toplantılar için de geçerli olmalıdır. Yani sohbet toplantılarının tüm katılanlar için cazip hale getirilmesinin yöntemlerinin yöntemlerinin bulunması, herkezin katılmak isteyeceği, zevkle dinleyeceği ve konuşabileceği **bir ortamın yaratılması** görevi unutulmamalı, ihmal edilmemelidir.

Çalışmaya katılan bireylerin tek tek *"bu çalışmaya mutlaka katılmalıyım, bu toplantıyı kaçırmamalıyım"* diye düşündüğü bir çalışma ile, herkezin sıkıntıyla bitmesini beklediği bir toplantılar dizisi biçimindeki çalışma arasında gerek üretkenlik açısından gerekse katılım v.b. açısından **farkı** sanıyoruz tartışmak bile yersizdir.

Ayrıca, toplantılar salt derneklerle sınırlı tutulmamalı ve aile toplantıları-ziyaretleri biçiminde **evlere**, geziler v.b. biçimlerde **derneklerin dışına** taşmalı, farklı yöntemler bulunmalıdır. ●

Nüfus sayımı karşısında ne yapılmalıdır?

13.05.1983 tarihinde Anayasa Mahkemesi'nin aldığı bir kararla 27 Nisan 1983 tarihinde yapılması düşünülen Nüfus Sayımı ertelendi. Dergimiz baskıya gireceği sırada açıklanan bu karar Nüfus Sayımını iptal etmediği için bu konuda hazırladığımız *yazıyı okuyucularımıza* yararlı olacağını düşündüğümüz için yayınlıyoruz.

Tüm vatandaşların soluk alıpvermesinin dahi kontrol edilmesi demek olan bu sayım; biz yabancı işçiler açısından ayrı bir önem ve anlam ifade etmektedir. Şöyle ki, yabancıların sayısını azaltmak, bizlerden kurtulmak *için yanıp tutuşan* Alman Devleti, sayımı bizleri ülkemize *geri yollamanın* bir aracı olarak kullanmaya hazırlanmaktadır. Örneğin sayım için gelen memurlara, Güney Almanya'da evlerde sayım sırasında bulunacak her fazlalık insan için (turist, kaçak, kağıtsız çalışanlar) tespit edilen her Alman başına 2.50 DM. ve her yabancı başına 5 DM. ispiyona teşfik parası ödeniyor. Böylece sayıma katılan her memur ispiyoncu yapılmaya çalışılıyor. (Bazı bölgelerde para değişiklik gösterebilir)

Ayrıca aynı memurlar tespit edebilecekleri, vergisi ödenmeyen her alet (Radyo-TV) için kişileri yüksek cezalara çarptırma hakkına sahip olabileceklerdir. Önemli bir Türkiyeli kesimin ev bulamadığı, sıhate elverişsiz evlerde kalmak zorunda kaldığı **"Getto"**larda *kümelendiği hatırlanırsa*, bunlar yabancıların oturma izinlerini feshetme nedeni olarak da gösterilebilinecektir. Diğer taraftan hakkınızda elde edilen bilgiler tek bir kanaldan değil başka insanlara da sorularak (ev sahibi, işveren, komşu vs...) onların bizler hakkındaki düşünceleri alınarak, bizlerin verdiği yanıtların doğru olup olmadığı araştırılarak istenmekte ve böylece kişi hakkındaki *bütün bilgileri en doğru* şekilde elde etme yoluna gitmektedirler. Bizlerin yanıtladığı bu soruların büyük bir kısmı bizi geri gönderme gerekçesi olarak sayılabilecektir.

Bu kadar sakıncası olan **"Nüfus Sayımı"** karşısında neler yapılmalıdır?

Bizler devrimci ilerici kesimler olarak, nüfus sayımının zararları, bizden götürdükleri konusunda Türkiyeli emekçileri uyarmalı, onların bu saldırıdan (bir nevi psikolojik-işkence demek olan bu sayımdan) en az zararla kurtulabilmelerine, elimizden geldiğince çaba göstermemiz gerekmektedir. Sayımı direk olarak **"Boykot"** etmek haklı bir talep olmakla birlikte yabanellerde sahipsiz, kimsesiz ve en önemlisi örgütsüz olan bizler için; şu dönemde alınacak kesin ve yerinde bir tavır olmaktan uzaktır. Bununla birlikte istediğimizi elde edebilmek, zararların önemli bir kısmını savuşturabilmek için.

- Şayet mümkünse Alman arkadaşların kurdukları Nüfus sayımı insiyatifleri içerisindeki informasyon bürolarında tesbit edilecek belirli günlerde Türkiyelilere bilgi vermek onları bu konuda yardım etmek.
- Soru kağıtlarının doldurulmalarında çok acele etmemek. Şayet mümkün olursa Informasyon bürolarında bulunan çeşitli avukatlarla veya bu konuda yeterli olan arkadaşlarla soruları yanıtlamak. (Bazı sorulara kaçamak cevap vermek mümkün, fakat bunları bilinçli bir şekilde doldurmak gerekiyor.) Ve yapılacak işlerin mümkün olduğu kadar derneklerimiz üzerindeb değil, Informasyon büroları üzerinden yürütmek yerinde alınmış bir önlem olacaktır.
- Nüfus sayımı için evimize gelen memurların elinden soru kağıtlarını alıp, daha sonra yollayacağımızı belirterek savuşturmak. Eve gelen ve alabildiğince nazik görünmeye çalışan bu memurların kapıdan içeriye girmelerine olanak vermemek. ●

Yabancı düşmanlığı ile ilgili tezler

Bu tezleri yazmaktaki maksadımız, bugünkü yapılanmalara ve subjektif tercihlere uygun bazı çözümler getirmek değildir. Aksine, maksadımız, bizim dışımızda gelişen objektif olayları tespit ederek subjektif davranışlarımızı bu gelişime uygun olarak belirlemektir.

Sözügeçen bu gelişimin omurgasını oluşturan olayları, "**Türkei Information**" dergisinde yayınlanan tezlerimizde etraflıca açıkladık. Burada, ayrıntılara girmeden, bu gelişimin yönünü kısaca vurgulamak istiyoruz:

Günümüz kapitalizmi, ekonomik, politik ve sosyal bir bunalıma girmiştir. En iyimser tahminlere göre, bu bunalım 90'lı yıllara kadar sürecektir. Daha sonra kapitalizmin ne yönde gelişeceği belli değildir. Tatmin edici olmayan bir sürü iyimser iddia yanında, içinde bulunduğumuz bunalımın kapitalizmin son can çekişmeleri olduğunu iddia eden tezler de mevcuttur. Fakat her halükarda, bunalımın uzun süreceği ve giderek keskinleşeceği, tartışmasız kabul edilen görüşler arasındadır.

Bunalım süresince, kapitalist metropol ülkelerde, bunalımın asıl nedenlerini gizleyebilmek için şamar oğlanı aranacak ve yabancı düşmanlığı körüklenecektir. Yabancılar herşeyin suçlusu haline getirilecektir. Kısa sürede hükümetin önlemleri yetersiz kalacak, işsizleri zorla ülkelerine gönderme yöntemine başvurulacaktır. Bu önlem de yetersiz kaldığı zaman, faşist teröre yeşil ışık yakılacaktır. Alınan her önlemde, her saldırıda Alman hükümeti kendi halkının desteğini arayacak, eylemlerine suç ortağı yapacaktır. Böylece tüm ilerici hareketler arkadan vurularak, son çözümlemede, yabancılara, üçüncü dünya ülkelerine ve ilericilere karşı saldırıda örgütlenen güçlerle faşizm hedeflenecektir.

Aşağıda yabancı düşmanlığı ile ilgili tezlerimizi sıralarken bu tarihsel perspektifi hiç bir zaman gözardı etmeyeceğiz.

1. Göçmen işçilerin durumu ve gelişimi

Bu bölümdeki tezlerde "**Türkei Information**"da yayınlanan yazıyı Türkiye'liler açısından ele alarak açıyoruz.

1. Kapitalizmin bugünkü bunalımı, göçmen işçilerin bir geçiş durumunda yakalamıştır. Kapitalizm, azınlıkları asimile etmek, baskı altına almak veya yok etmek için yeterli zamanı tarihte her zaman bulmuştur. Oysa bugün, yabancı işçiler asimile olma sürecinde oldukları için, ikili bir bünyeye sahiptirler ve hükümetler bu bünyelerinden ustaca yararlanmaktadırlar. Kendi yapılarını kendilerine karşı kullanarak, ya ülkelerine geri gitmelerini, ya da temelli olarak burada kalmaya karar vermelerini istemektedir. Yabancılar ise tabiatları icabı bu konuda karar verememektedir.

Böyle bir durumda savunulması gereken ana program maddesi, göçmen işçilerin kendi kaderini kendileri belirleme hakkıdır. Kendi kad erini belirleme hakkı, göçmen işçilerin ikili yapısını göz önünde bulundurarak, bilinçli bir şekilde, bu hakkın bugün veya yarın nasıl kullanılacağına dair kayıt getirmemektir, yabancıların geleceklerini kendileri belirleme hakkını hiçbir şekilde vesayet altına almamaktır. Bu hak, ister Almanya'da kalma yönünde kullanılsın, isterse Türkiye'ye dönme: bunlar sadece bu hakkın çeşitli biçimlerde kullanılışıdır. Yabancılar için azınlık hakları isteme, kendi kaderini belirleme hakkının Almanya'ya dönük olarak en radikal kullanılış biçimidir.

2. Fakat bu noktada, yabancıların Almanya'daki haklarına sahip çıkmaması, mücadele isteğine sahip olmamaları büyük sorun olarak ortaya çıkmaktadır. Eğer yabancı işçiler kendi kaderlerini belirleme hakkını elde edeceklerse bu ancak derin bir mücadele inancının doğması ile mümkün olacaktır. Bu bakımdan, önümüzdeki mücadelenin stratejisini belirlemek istiyorsak, mücadele inancının doğacağı ortamı objektif olarak belirleme gereği ortaya çıkıyor. Bunun için yabancı işçilerin Almanya'ya geldiklerinden beri geçirdikleri aşamaları kısaca özetlemek istiyoruz:

Yabancı işçiler Almanya'ya ilk geldiklerinde, birkaç yıl burada kalarak yeterli miktarda para biriktirmeyi ve yurtlarına geri dönmeyi düşünüyorlardı. Amaçları, biriktirdikleri para ile küçük burjuva bir yaşantıya kavuşmak, yani sınıf atlamaktı. Bu bakımdan ikinci sınıf insan muamelesi görmelerine karşı direnmiyorlardı. İzine gittiklerinde, burada aşağılanmalarının hıncını, yurtlarında zenginlik taslayarak çıkarıyorlardı.

Ancak 70'li yılların sonlarına gelindiğinde, yabancı işçilerin geldiği ülkelerde ekonomik ve sosyal durumun bozulması, sınıf atlama emellerinin bir hayal olduğunu gösterdi. Yabancı işçiler o zamana kadar sadece ayakları ile Almanya'da iken, bundan sonra kafalarını da Almanya'ya getirmek, sınıf atlama hayallerinden vazgeçmek zorunda kaldılar. Burada dikkat edilecek nokta, ayakların ve kafaların Almanya'ya gelmesine karşılık, kalplerin halen Türkiye'de kalmış olmasıdır. Yani, yabancı işçiler Almanya'ya temelli olarak yerleşmeye karar verdikleri için, ayakları ve kafaları ile burada bulunmalarına karşılık, kalplerini, yani duygularını hiç bir zaman Almanya'ya getirmediler. Duygusal olarak tamamen anayurtlarına bağlı kaldılar. Burada kalma zorunlğu, çocukların yabancılaşması, kültürel yozlaşma onları daha çok milliyetçi, dinci ve gerici olmaya itti. Almanlardan daha çok nefret etmelerine yol açtı. Tüm bu nedenlerden dolayı mücadele etme isteği giderek azaldı.

80'li yılların başında, yabancı düşmanlığının giderek gelişmesi, göçmen işçilerin duygusal gelişimine yeni bir aşama kazandırdı. Artık sınıf atlama veya mevcut durumu kurtarma tercihleri değil ehveni şer politikalar, yani kötülerin en az kötüsünü seçme dürtüsü ağırlık kazandi. Fazla sıkıştırırlarsa üçbeş kuruşumu alır, ülkeme geri dönerim, demeye başladılar. Bu durum ise, duygusal olarak öncekinden daha kötü bir ortama yol açtı. Direnme duygusunu yok etti. Sindirici bir korku, Almanlara karşı nefret ve iki cami arasında kalmaktan doğan sosyal çürüme belirtileri kendini gösterdi.

3. Göçmen işçiler bu son belirlediğimiz aşamada kaldığı sürece, mücadele azminin doğması kesinlikle beklenemez. Bu yüzden bundan sonraki aşamaları belirlemek gerekiyor: Gördüğümüz gibi yabancı işçiler şimdiye kadar sürekli ehveni şer politikalar izlemiştir. Bu nedenle, yabancı işçilerden bundan sonra mücadele azmi bekleniyorsa, bu ancak, tarihsel süreçte, mücadele etmenin ehveni şer bir politika haline gelmesi ile mümkün olacaktır. Bu aşamaya ne zaman varılacaktır?

Bu aşamaya varılacak nokta hakkında hayale kapılmamak gerekir. Sıkıştığında Türkiye'ye dönme imkanı var olduğu sürece, göçmen işçiler mücadeleye yanaşmayacaktır. Bu bakımdan köşeye sıkışma durumu, ancak Türkiye'de ekonomik, sosyal, siyasal bir çöküntü ortamı ortaya çıktığında kendini gösterecektir. Yani, Türkiye'de ancak devrim veya harp ortamı, göçmen işçilerin burada mücadele etmesine neden olacaktır. Türkiye'ye dönüş imkanının tamamen yok olması, köşeye sıkışma durumunu ortaya çıkaracak, mücadeleyi başlatacaktır. Türkiye'de baş gösteren direniş hareketi, burada sadece dayanışma hareketini canlandırmakla kalmayacak, aynı zamanda göçmen işçilerin burada mücadele etmesi için ön koşulu yerine getirecektir. Alman hükümetinin sertleşen önlemleri ve Alman faşistlerinin terörü bu mücadeleyi üst bir seviyeye çıkaracaktır.

2. Almanya'da Türkiye'li solun durumu

Aşağıdaki tezler "**Türkei Information**"da çıkan Frankfurt komitesinin okuyucu mektubu ve buna cevap olarak çıkan Kürşat-Hamburg imzalı yazı temel alınarak yazılmıştır.

1. Türkiye'li sol, Almanya'da yaşayan göçmen işçilerin bir parçası olması dolayısıyla, genelde onun ikili benliğine sahiptir; nereye ait olduğunu bilmemektedir. Özelde ise, devrimci olması nedeniyle mücadele ilkesini benimsediğinden, Türkiye'ye dönük mücadele ile Almanya'ya yönelik mücadelenin karakterini birbirine karıştırmaktadır. Türkiye'deki mücadeleyi kendi direniş mücadelesi gibi görmekte, yani kendini Türkiye'de, Ankara'da veya Kayseri'de zannetmektedir. Bu nedenle buradaki mücadeleye karşı içinde bir istek, bir inanç yoktur. Yani kısacası, Türkiye'li sol, direniş mücadelesinin kesinlikle gene o ülkede, yani Türkiye'de yaşayanlar tarafından verileceğini, buradan ancak dayanışma mücadelesi verilebileceğini kavramış değildir. Yukarda değindiğimiz duygusal durumdan dolayı, Türkiye solu, kendini aldatmakta, (yabancı düşmanlığına karşı) kendi direniş mücadelesini bir kenara atmaktadır.

Bu tavır, tespit ettiğimiz gibi, gerek solcu olsun, gerek sağcı, tüm geçiş toplumlarına özgüdür. İşte bu nedenden dolayı, Frankfurt komitesinin yaptığı gibi, başları buraya gelmezse, ayakları da ülkelerine dönecektir diyerek, bu toplumların ilerde zorunlu olarak alması gereken tavrı ileri sürerek, bugünden aklını başına devşirmesi istenemez. Türkiye'yi dayanışma mücadelesinin konusu, Almanya'yı ise direniş mücadelesinin (son çözümlemede devrimin) konusu olarak görmek, Türkiye'li solun bugünden yarına çözebileceği bir sorun değildir. İşte bu geçiş süresinde, nasıl Alman halkının göçmen işçilere kendi kaderlerini belirleme hakkını tanıması gerekiyorsa, aynı şekilde, Alman solu da Türkiye'li sola nasıl davranması gerektiğine dair ders vermemelidir, ona kendi kaderini belirleme hakkı tanımalıdır. Tarihsel süreçte, Almanya'daki Türkiye'li sol doğru yolu bulacaksa, bu ancak onun kendi gönül rızasıyla mümkün olabilir.

2. Ancak, Türkiye'li solun kendi kaderini belirleme hakkı, yani istediği gibi, istediği hedefler doğrultusunda örgütlenme hakkı, bu anlayışları Alman soluna genelleştirmesi anlamına gelemez. Türkiye'li sol bugün leninist anlayışlar içersinde örgütlenmektedir. Merkeziyetçi, otoriter yapılanmalar, örgütlenmeler kurmakta, katı disiplin anlayışları getirmektedir. Türkiye'li solun bu anlayışlari Almanlara uygulamaya ne hakkı vardır, ne de bu tavır doğru sonuçlar verir.

Burada yakalanması gereken ana halka, olaylara ve insanlara milliyetler açısından değil de, üretim ilişkilerinin tarihsel gelişimi açısından yaklaşmaktır. Türkiye'liler kapitalizmin iç dinamizmi ile gelişmediği, feodal kalıntıların yıkılamadığı, burjuva kültürün tarihsel misyonunu yerine getiremediği bir sosyal yaşantıdan, kültürel anlayıştan gelmektedirler. Oysa Alman solcuları, feodal kalıntıların tamamen yıkıldığı, tüketim ideolojisinin öngördüğü bireyciliğe sahip, hatta bundan daha ileri arayışlar içerisinde olan bir toplumdan gelmektedirler. Bu toplum yapısında leninist hedefler ve örgütlenme anlayışları şüpheyle karşılanmaktadır. Hatta bu anlayışlar belki de tamamen aşılmıştır. Tüm bu nedenlerden dolayı, Türkiye'li solun Almanlara kendi anlayışları ile yaklaşmaya hakkı yoktur. (Kürşat-Hamburg'un okuyucu mektubuna bak) Nasıl Alman solunun Türkiye'li sola kendi anlayışlarını geçerli kılacak şekilde yaklaşması istenmiyorsa, aynı şekilde Alman soluna da kendi anlayışi ile, tarihsel içdinamizmi ile hareket etme hakkı verilmelidir.

3. Alman solunun ikazı, yani kafa Türkiye'de kaldığı sürece ayakların da oraya gidebileceği sorunu, Türkiyeli solun iç meselelerine karışmak gibi değil de, objektif bir gelişimin tanımlanması olarak ele alınmalıdır. Şöyle ki: Türkiye'de başlayan direniş, burada yalnızca dayanışma hareketini canlandırmakla kalmayacak, aynı zamanda çok tehlikeli bir durumun ortaya çıkmasına neden olacaktır. Nasıl bugün Alman hükümeti göçmen işçilerin kitlesine karşı onların karar verememisliğinden yararlanıyorsa, aynı şekilde, yarın Türkiye'ye dönük eylemleri "**Türk aşırıları Alman topraklarında Türkiye meselelerinin kavgasını yapıyor**" diye lanse edecektir. Ve bir çok Türkiye'li sol grubun böyle bir durumda tuzağa düşmesi kaçınılmaz olacaktır.

Türkiye'ye yönelik dayanışma hareketi bir kenara bırakılamayacağına göre, bu tarihsel açmazı aşmak için yeni yapılanmalara ve örgütlenmelere gidilmelidir. Bu noktada tek yol, Türkiye'yi sadece dayanışma hareketinin konusu, Almanya'yı ise direniş hareketinin konusu olarak görmekten geçer. Bunun için tüm Türkiye'li solun ve konuyla ilgisi olan Almanların aynı demokratik derneklerde toplanması çözüm yolu olarak düşünülebilir. Bu konudaki en büyük engel, Türkiye'lilerin böylesi bir mücadeleye duygusal ve anlayış olarak daha hazır olmamasıdır. Bu sorunu, evvelce de değindiğimiz gibi bugünden yarına çözümlemeye olanak yoktur. Sorun tarihsel süreç içersinde çözülecektir.

4. Gerek "**devrimci İşçi**", gerekse "**Türkei Information**", yukarda anlatttığımız özelliklere sahip Türkiye'li ve Alman solun bir parçası olduklarından, içinde taşıdıkları çelişkilerin dışına çıkamazlar ve ancak bu iki grubun birbirine yakınlaşması sürecinde yeni çalışma anlayışları geliştirebilirler. ●

Bu yazı, Türkei Information Dergisinin çalışmalarına katılan Tübingen'den bir grup arkadaş tarafından yazılmıştır.

Apolitikleşme eğilimlerine karşı tavır nasıl olmalıdır

Baştarafı sayfa 4'de

lenmeye çalışılmalı ve varolduğu söylenen krizin aşılabilmesi için somut önermelerde bulunulmalı, somut adımlar atılmalıdır.

Devrimci İşçi'nin kendi saflarında başlattığı "**YURTDIŞINDAKİ DEVRİMCİ GÖREVLERİMİZİ KAPSAYAN Bİ PROGRAM NASIL OLMALI? ÖRGÜT, ÖRGÜT MODELİ, ÖRGÜT İÇİ DEMOKRASİ NASIL ELE ALINMALI?**" tartışması işte bu çerçevede ele alınmalıdır.

Bu tartışmanın Yurtdışı için anlamlı ve üretici olabilmesi, diğer sol grupların da önlerine böyle bir süreci koymaları ile mümkün olacaktır.

Çünkü:

"Bugün birçok örgüt, sınıflı toplumlara özgü ilişki mantığını, egemenlik ilişkilerini kendi örgütünde yeniden üretmektedir. Örgüt içi ve örgütler arası ilişkilere aynı bakış açısından bakmaktadır. Bu eğilim adeta bir örgüt geleneği halini almıştır ve doğal karşılanmaktadır. Oysa sınıflı toplumlara, baskıcı ve tahakkümcü yönetimlere ait olan tüm bu değer yargılarını ve alışkanlıklarını sorguya çekmeyen ve kendisini bunlardan kurtaramıyan bir sosyalist hareket ya da örgüt hiçbir zaman özgür, eşitlikçi, katılımcı bir toplumsal yaşam vaadedemez, bu muhtevada bir gelecek için mücadele edemez. Böylesi örgütlerin yapacakları şey egemenlik ilişkisini ve baskı sistemini bir başka biçimde yeniden üretmekten öteye gidemez." (Direniş Cephesi Özel Sayısı.)

Apolitikleşme eğilimlerinin varlığı ve bu eğilimin özellikle böylesi durgunluk dönemlerini bir güçlenme zemini olarak seçmesi, devrimcileri ürkütmemeli, karamsarlığa sevketmemelidir. Çünkü yeni dönemin doğru politikaları ve anlayışları, böylesi yanlış eğilimlere karşı mücadele ekseninde gelişip şekillenecektir. Örgütler, gruplar ve kişiler, olumsuz eğilimlere verebildikleri olumlu cevaplar ölçüsünde kendilerini bir kere daha tanımlayacaklar ve kendilerini vareden politik-ideolojik ve örgütsel değerleri hem daha sağlıklı kavrayacaklar, hem de kendilerini dönüştürebilmeyi ve yeniden üretebilmeyi basaracaklardır.

"Günümüz benzeri yenilgi ve gericilik dönemlerinde, ağır baskı koşullarında her türlü moral ve psikolojik çöküntüden uzak ayakta kalmak, yükselme dönemlerinin zorlu eylemlerinden daha anlamlıdır. Çünkü geleceğin inşası bu zorlu günlere, tümüyle düşmandan yana imiş gibi görünen ortama inat direnen tohumlardan fışkıracaktır." *(Türkiye'de dağıtılan bir broşürden).*

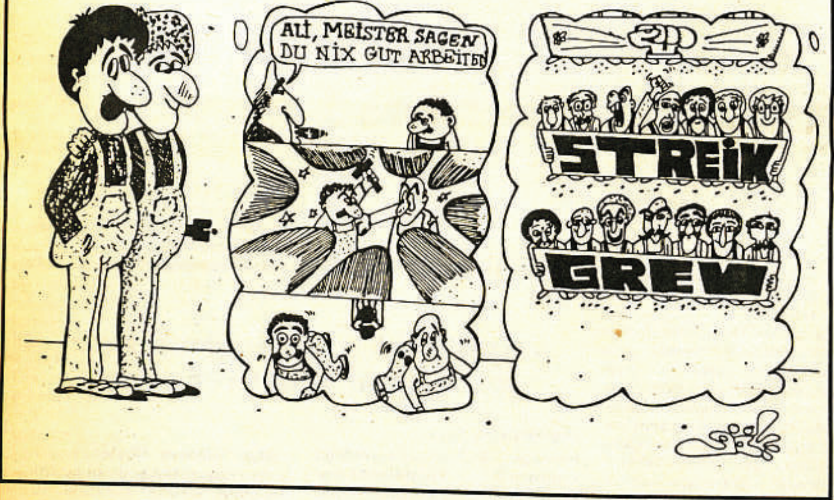
Sendikal çalışmalarda ilk adım

Sendikal çalışmalara yönelik faaliyetlerimiz, Devrimci İşçi'nin 16.sayısında olaya dar da olsa belirli bir perspektif sunulması ile belirli bir noktaya gelmiştir.

"Türkiye'li işçilerin sendikalara üye olma oranları diğer yabancılara göre daha yüksek bir durumda, sendikal çalışmalara ağırlık verirken, sıfırdan başlamak gibi bir durumda değiliz. Sendika üyesi olan, aidatlarını ödeyen geniş kitleyi harekete geçirmek, mücadele içinde eğitmek, sendika komiteleri vb. çalışma grupları oluşturmak, sendikalar konusunda uzmanlaşmak, işçilerin görev almalarını sağlamak ve sorunları etrafında örgütlenmemiz gerekiyor."

Devrimci İşçi, 16

Var olduğumuz birimde, sendikal faaliyetler konusunda genel olarak pek ileri olmamakla birlikte, Devrimci İşçi açısından ileri bir adım atılmıştır. Şu anda çalışmalarda geldiğimiz nokta, bu konuda çalışmaya uygun olan, veya başlangıç noktasında bulunan bir çok arkadaşın ufuklarını açacağından ve olayı biraz daha somutlaştıracağından anlatılmasını yararlı gördük.

Bölgemizde işçi olan arkadaşların sendikal çalışmalara katılma konusunda kafalarının açık olmasına rağmen, işe nereden başlanması gerektiği bilinmiyordu. Bu konuda tek tek arkadaşların (DGB'ye bağlı) sendikalara üye olmaya başlamasıyla ilk adım atılmış oldu. B.Almanya'daki sendikaların genel yapısının, örgütlenme kademelerinin arkadaşlar tarafından bilinmemesi nedeniyle, ilk dönemler sendikalarda önemli bir ilerleme kaydedilemedi. Sendikaların yapısını bizden daha iyi bilen Alman arkadaşların desteği ile bir arkadaş tarafından daha ileri bir adım atılarak, çalışmalarda ikinci basamak olan Sendika Temsilciliği (Vertrauensmann) için girişimde bulunuldu. Bu atılan ilk adım hemen kendisini göstererek, Alman arkadaşların da desteği ile DGB'nin yazılı olarak açlık grevlerini desteklemesi sağlanmıştır.

Diyebiliriz ki yurt dışına yönelik ikili görevlerimizin temel uygulama alanı sendikalar seçilmelidir. Şu ana kadar sürdürdüğümüz çalışmalarda tek ayağının üzerinde sallanan geçici ilişkiler sağlanmıştır. Bizim için gerekli olan, cephe gerisi olmanın yüklediği ve 2 Milyona yakın işçilerimizin örgütlenmesiyle ilgili görevlerimizi, iki ayağının üzerine sağlamca basan ilişkileri oluşturmakla yerine getirebiliriz. Bu da ancak Alman işçi sınıfının desteğini sağlamakla olur. Şu bilinmelidir ki bu konudaki çalışmalar çok önemli olmakla beraber, başarılması da çok zor bir iştir. Açıkça bu konuda uzmanlaşmayı getirir. Bu çalışmalar içersinde bulunan arkadaşlar, sendikalar içersindeki en ufak çelişkiyi bile tespit edip kullanabilecek durumda olmalıdırlar.

Örnek: Şu anda ekonomik mücadeleyi en iyi sürdüren va Almanya'da en güçlü durumda olan IGM(Metal işçileri sendikası) içersinde temel olarak üç siyasi gruplaşma vardır. Kısaca bunlar a) Sağ sosyal demokratlar, b) Sol sosyal demokratlar, c) Yeşiller ve diğer sol grup taraftarlarıdır. Bizim sendikalar içersinde tüm şartlara rağmen ortak çalışabileceğimiz insanlar üçüncü sırada yer alan yani Yeşiller ve sol grup taraftarlarıdır. Ancak bunlar sendikalar içersinde pek geniş potansiyeli oluşturamamaktadırlar. SPD'nin attığı gerici adımlarda (Türkiye yardımı, yabancı işçi haklarının kısıtlanması, vb.) sol sosyal demokratların da önemli bir bölümünün çalışmalarımıza desteği sağlanabilir. Şu anda SPD iktidarda değildir. Bu nedenle yeterince dikkatli davranabilirsek sağ sosyal demokratların da birçok konuda desteğini sağlayabiliriz. (Şimdiki hükümete karşı olma temelinde.) Alman solu elineyüzüne bulaştırmiş ve sonunda kendilerini sendikalardan tamamiyle tecrit etmişlerdir. Biz de ne yapacağımızı bilmezsek, kiminle hangi konuda çalışabileceğimizi kavrayamazsak, değil sağ sosyal demokratları, kendisine komünist diyen insanlarla bile ortak çalışma imkanlarını yaratamayız. (Sendikalarda DKP'li olma hariç komünist bir örgüt içerisinde çalıştığını söylemek sendikadan çıkarılmak için yeterli nedendir.)

Bu konuda bölgemizde gerçekten önemli adımlar atılmıştır. Sendika temsilcisi seçilen arkadaşımız, sendika içerisinde hızla yükselmiştir. Arkadaşımızın çabasıyla IGM içerisinde (bir çok bölgede var olan ve en iyi bir şekilde Hannover'de uygulanan IGM Yabancılar Çalışma Grubu) bölgemizde kurulan Yabancılar çalışma grubunun yönetim kuruluna girmiştir. Birçok bölgede bu şekilde hızlı bir ilerleme imkanı yoktur. Ancak bu konuda dikkatli bir şekilde atacağımız her adım (Devrimci İşçi olarak) Almanya'daki durumumuzu sağlamlaştıracak ve ayağımıza yer etmemizi sağlayacaktır.

Sendikal çalışmalara girmek isteyen arkadaşlarımıza önerilerimiz:

- Firmasındaki Alman sendikacılarla işçilerin sorunları etrafında sıkı ilişkiye girmemiz. (Yani kendimizi işçilerin sorunlarıyla ilgilenen birisi olarak kabul ettirmemiz.) Eğer imkanımız varsa sendikaya üye kaydetmemiz.
- Gelecek Sendika Temsilciliği (Vertrauensmann) seçimlerini beklemeden, İşçi Temsilcilerine (Betriebsrata) Vertrauensmann olmak istediğimizi söylememiz. Eğerki surat ekşitiyorlarsa bunu yukardan aşağı Sendikaların şehir temsilciliği (Verwatunstelle) aracıyla kabul ettirmeye çalışmak. Eğer yine olmuyorsa seçimleri beklemek.

Çalışmalarda belirli düzeye gelmiş Vertrauensmann ya da Betriebsrat olan arkadaşlarımıza önerilerimiz:

- Sendikaların haftasonu veya haftaboyu seminerlerine katılmamız ve orada seminer konuları dahilinde görüşlerimizi tartışmamız.
- Alman sendikacı arkadaşlarla Yabancı düşmanlığı ve Cunta üzerine tartışmamız. (Onların bu konularda desteğini almaya yönelik.)
- Sendikaların yabancılarla ilgili çalışma gruplarına girerek aktif bir şekilde çalışmamız.
- İşçilerle sorunları etrafında örgütlenmelerini sağlamak için tartışmamız.
- Grevlere, Sendika Yürüyüşlerine ve toplantılarına aktif olarak katılmamız ve işçilerin katılmalarını sağlamamız.

Devrimci İşçi dergisine olan önerilerimiz:

- Devrimci İşçi dergisinde düzenli bir şekilde sendikal çalışmalarla ilgili köşe açılması.
- Bu konuda çalışmaya açık arkadaşların eğitilmesini sağlamak için, Almanya'daki sendikaların tarihçeleri ve bugünkü örgütlenme mekanizmalarıyla ilgili eğitim dizisinin yayınlanması.
- Bu konuda her birimde pratik adımların atılması için zorlayıcı olması.

Dernekler'den Haberler

Hannover'de Faşistler'in kongresi engellendi

Geçtiğimiz Cumartesi günü (26 Mart 83) faşist Hannover Ülkü Ocağı Derneği, şehir yönetimine bağlı bir Frezeitheim'de kongre yapmak istemiştir. Faşistlerin bu bölgede arka arkaya yedikleri darbeden sonra, tekrar toparlanmak ve demokratik kamuoyuna yeni saldırı hazırlıklarını yapmak istedikleri bu toplantı; Türk ve Kürt anti-faşistlerinin zamanında müdahale etmesiyle yaptırılmadı.

Bu toplantıyı başka bir adla kayıt ettiren faşistler, binada başka bir sol grubun da toplantı yapması sonucu ortaya çıkan bu korkak oyunlarını, hayata geçiremediler.

Kısa zamanda tüm anti-faşist güçler Hannover çapında seferber edildi. Binanın içinde ve dışında bloklar oluşturularak, bina yönetimine faşistler **"defolmadan"**, bölgeden gidilmeyeceği açıklandı. Bu baskı sonucu yönetim; toplantıyı iptal ederek, faşistlerin binayı terk etmeleri gerektiğini bildirdi. Korkularından polis de çağırmalarına rağmen, faşistler binanın dışına teşhir edilerek sürüldüler.

Sonuçta birşey yapamayacaklarını anlayan faşistler, tabanca çekme vb. gibi birtakım girişimlerde bulundularsa da, anti-faşistlerin kararlılığı sonucu dağılmak zorunda kaldılar. Faşist örgütlenmeye bir kez daha bir tokat gibi inen bu eylemden sonra, eyleme katılan gruplar bir basın açıklaması yaparak, şehir idaresinin ve diğer kurumların bu gibi oyunlara, demokratik kamuoyunun da gelebilecek provakasyonlara, daha uyanık ve birlik içinde olmaları gerektiğini vurguladılar.

Solingen'de Halk-Der'in kapatılması protesto edildi

İçşleri Bakanı tarafından Halk-Der'in kapatılması olayının açıklanmasından sonra, yapılması gerekenler için Almanlarla geniş bir toplantı yapıldı. Toplantıya Devrimci İşçi, Yeşiller, Jusoslar, Volksblatt, Barış Örgütü ve Af Örgütünden, ayrıca çeşitli insiyatif gruplardan kişiler katıldı. (Toplantıya katılması ilk elden gereken Dev Sol'dan arkadaşlar katılmadılar). H.K ise hiç duymazlıktan gelerek katılmaya bile gerek görmediler.

Toplantı tartışmalarından sonra zaman kaybetmeden bir bildiri yazılması karara bağlanarak en geniş şekilde dağıtıldı. Bununla beraber BİRKOM'un merkezi bildirilerini de, şehrin çeşitli yerlerinde stand açarak Almanlarla beraber aktif olarak dağıttık.

İkinci toplantıda şehrin işlek yerlerinden biri olan Alter Markta miting kararı alındı. Sürenin kısa olmasına rağmen 5.3.83 tarihinde seçimlerden bir gün önce miting yapıldı. Mitinge yaklaşık olarak yüz civarında Türkiyeli ve Alman Devrimci katıldı. (Tabii bunda yine bizim keskin devrimcileri görmek ne yazık ki mümkün olmadı.)

Mitingde Af Örgütünden bir kişi Türkiyede insan haklarının çiğnenmesini içeren bir konuşma yaptı.

Daha sonra kapatma olaylarını tutuklanmaları içeren ve son olarak da yabancı düşmanlığını ve **"Seçme-Seçilme Hakkını"** vurgulayan bir konuşmayla miting son buldu. Katılımın az olmasına rağmen, genel anlamda miting olumluydu. Yazıyı hazırladığımız dönemde **"Halk Sayımını Boykot Kampanyası"** en geniş şekilde sürmektedir. Bu konuda oluşturulan komitede, bizler de yer almış bulunmaktayız. Konuyla ilgili 15 bin bildiri basılıp dağıtılmaktadır.

Nürnberg'te Dayanışma Gecesi

Nürnberg'te 19 Mart 1983'te dayanışma gecesi düzenledik. Başta Fuat Saka ve arkadaşlarının oluşturduğu "Grup Yarın" olmak üzere, Alman ve Yunan müzik grupları enternasyonalist bir hava yarattılar. Darmstadt halk oyunları ekibinin apayrı bir renk kattığı gece Türk, Kürt, Alman ve diğer uluslardan anti-faşistlerin beğenisini kazandı.

Alman müzik grubundan bir sanatçının üzerine basarak "ortak mücadele etmek gerekir" demesi ve Yunan'lı bir sanatçının da "ulusların birbirine düşmiyerek, ortak düşmana karşı ortak mücadele etmenin zorunlu olduğunu belirtmesi gecede birleşilen temel noktalardan biri oldu.

400 kişinin katıldığı "Dayanışma Gecesi"nde, Alman'ların geceye gösterdiği ilgi sevindiriciydi.

Ancak gecenin organizesinde ki aksaklıkları konuşma metninin olmayışını ve politik olarak kitlelere son gelişmeleri aktarmayışımızı önemli eksiklik olarak belirtebiliriz.

FOTO: Mox

Hamburg'ta Alman ve Yabancılar Dayanışma Haftası yapıldı

"Barış içinde bir arada yaşamak istiyoruz"
"Yabancı düşmanlığı değil, iş yeri istiyoruz"

Bu sloganlar altında 10-17 Mart tarihleri arasında Alman-Yabancılar Dayanışma Haftası yapıldı. Hafta boyunca Hamburg'un dört bir köşesinde, film gösterileri, tiyatro, folklor, eğlenceler, yürüyüşler, sergiler yapıldı. Haftayı tanıtmak için 7 dilde basılan onbinlerce bildiri dağıtıldı. Hafta esnasında, yabancılar konusunda 4 sayfalık bir gazete **"Tages Zeitung"**'un ilavesi olarak bedava dağıtıldı. Hafta'yı 70'i aşkın örgütün katılımıyla DAAB düzenlemişti. (DAAB-Alman ve Yabancılar Eylem Birliği). Biz de dernek olarak haftaya aktif bir biçimde katıldık.

SEÇİMLER

12 Mart Cumartesi günü, bir bando grubu ve bölgemizdeki diğer örgütlerle birlikte, şenlikli bir yürüyüş yaptık. Aynı anda yürüyüşün geçtiği işlek bir yere seçim sandığı koyup alternatif seçim yaptık. Seçimler için yaptığımız listede her milletten insanın ismi yazılıydı. Oy kullanmak isteyen Almanlar oy pusulalarının sandığa girmediğini gördüler. Oy sandığının yarığını alttan tıkamıştık. **"Neden bu sandığa pusulalar girmiyor?"** diye sorduklarında: **"Bizde sizin sandıklarda oy kullanmak istiyoruz ama bizim pusulalarda oraya girmiyor"** diye bir konuşma ortamı yarattık. Böylece her oy kullananla uzun uzun konuşma ortamı yaratabildik. 150-200 tane imza toplandı.

Aynı gün bölgemizdeki her milletten örgütlerle bir eğlence düzenlendi.

AÇIK KAPI:

13 Mart Pazar günü **"Derneğimizin kapısı açık"** diyerek, önceden bildirilerle tanıtılmış bir gün düzenledik. Özellikle yaşlı Almanların gelmesi bizi sevindirdi. Uzun uzun yabancı düşmanlığı ve barış içinde bir arada yaşamak üzerine sohbetler yapıldı.

DİĞER FAALİYETLER

16 Mart Çarşamba günü merkezi gece yapıldı. Geceye 700 kişi katıldı. Biz geceye bir konuşma ve tiyatro grubumuzla katıldık.

Şili, Kürt folklor ekipleri, koro, tiyatro ve bir Alman müzik grubunun yanında, 4 dilde konuşmalar yapıldı. Hafta içerisinde yapılan futbol şampiyonasının kupaları dağıtıldı. Birinciliği Almanların, ikinciliği Türkiyeli gençlerin, üçüncülüğü ise Portekizlilerin kazandığı şampiyona haftanın en canlı hareketliliklerinden biriydi.

17 Mart Perşembe günü, Nazilerin öldürdüğü çocuklar için, onların öldürüldüğü yerde bulunan bir okula çelenk koyduk ve bir konuşma yaptık. Aynı gün akşamı, derneğimizde 4 yazarın katıldığı bir okuma gecesi düzenledik. Yazarlar tarafındn okunan parçalardan sonra canlı tartışmalar yapıldı.

SONUÇ:

Hafta oldukça geniş propagandası yapılmış ve zengin programlı olmasına rağmen, sadece zaten yabancı düşmanlığına karşı olanlara ulaşabildi. Normal, sıradan insanlara ise çok az ulaşabildi. Ama bu anlamda yapılan ilk hafta olması ve önemli bilgi alışverişine sebep olması nedeniyle başarılı sayılabilir.

Türkiyeli örgütler açısından, biz de dahil olmak üzere, bu alanda yeterli kadroların olmadığı ve hala kafalarımızın bu iş için fazla çalışmadığı ortaya çıktı. Türkiye ile ilgili bir eyleme yüzlerce kişiyi katabilmemize karşın, bu haftaya kendi insanlarımızı bile zor kattık. Böylesi bir öz eleştirinin doğal sonucu, bu alanda daha sistemli bilinçli ve programlı çalışmadır.

Federal Almanya hükümetinin yabancı işçilerin ekonomik-demokratik haklarını kısıtlaması doğrultusunda geliştirdiği önlemler, Kassel'de Devrimci İşçi'nin de katıldığı bir basın toplantısı ile protesto edildi. 2 Mart Çarşamba günü saat 11'de Kassel yabancılar temsilciliği odasında düzenlenen Basın toplantısına bizden bir arkadaşın yanısıra **Grünen***(Yeşiller) SPD, GEW (Öğretmenler Sendikası)* **temsilcileri** *ve yabancılar temsilcisi de katıldılar.*

20'nin üzerinde kişiyle gerçekleştirilen basın toplantısının, en olumlu yanı; bu dialogun toplantı sonrasında da geniş kamıoyu çalışması yapılması doğrultusunda devam ettirilmesi için platformunun yaratılmasıydı. Basın toplantısı sırasında İçişleri Bakanı Zimmermann'ın girişimleri ile, 1983 Almanyası arasında paralellikler kurulabileceğini belirten yetkililer, Kasel'de yaşayan 20.000 yabancının korku ve tedirginlik içinde bulunduğunu hatırlattılar.

Basın toplantısındaki tartışmalar sonunda, sorunun sadece yabancıların değil, almanların da canalıcı bir problemi olduğunu işaret edildi.

Önemli yankı uyandıran basın toplantısını, aynı gece saat 19.30 sularında ARD (1.Prоğram) "Hessenschau" film ve haber şeklinde yayınlandı. Ertesi gün Hessiche Allgemeine gazetesinde de konuyla ilgili bir yazı yer aldı.

Kassel Devrimci İşçi Sempatizanları

NPD'lilerin standı dağıtıldı

El Salvador Komitesinden bir bayan arkadaş Grünelerin standına gelerek NPD'lilerin çarşının en sonuna (saat 11) stand açtıkarını bildirdi. Biz de Devrimci Yol sempatizanları olarak oraya gidebileceğimizi söyledik. Ancak Grünelerden arkadaşlar ile El Salvador Komitesinden bazı Alman arkaşlar çok insanla oraya gidilmesini önerdi.

Bu arada arkadaşlarla birlikte NPD'li faşistlerin standına gittik.

Gitmeden önce kendi aramızda NPD'nin standını dağıtma kararı aldık. NPD'nin standına gittiğimizde bizden başka 20 tane anti-faşist Alman vardı. Biz önce stand masasının yanında duran minübüsün üzerine yapıştırılmış bulunan afişleri yırttık. Biraz homurdanan NPD'liler hiç bir tepki gösteremediler. TKP'liler ve diğer gruplar karışmadı sadece slogan atıyorlar ve bizi izliyorlardı.

NPD'lilerin arabasının üzerindeki hoporlerin kablosunu bizden bir arkadaş kesti. Çünkü Almanların çoğalması ve sloganların atılmasıyla birlikte, NPD'li faşistler de hoporlörden çok yüksek seste bizlerin sesini bastıracak şekilde yayın yapmaya başlamıştı. Böylece ses kesildi. NPD'li faşistler ne yapacaklarını şaşırdılar. Bu olayı Almanlar ilgiyle izledi. Ancak tekrar kabloyu tamir ettiler. Bu arada Almanlarla birlikte kol kola girilmiş arabanın etrafı çevrilmişti. Biz Devrimci Yol sempatizanları olarak tekrar karar alarak çemberin bizim tarafımızda bulunan kısmını daralttık ve minübüse yaklaştırdık. Amacımız kabloyu tekrar kopartmak ve standı tekrar dağıtmaktı. Böylece arabaya yaklaşarak, kabloyu koparttık. Yani düşündüğümüz dağıtma olayı bizim hareketimizle birlikte başladı. Bu olayı gören Almanlar, ilk önce MLPD'li bir Almanın katılmasıyla da standa saldırdılar. Stand masası kırıldı. Faşistlerden birinin kafasına bindirildi. Stand masasının önünde bulunan dergileri, afişleri hepsi yırtıldı. Almanların büyük bir bölümü bu olaya katıldı. Stand sonunda dağıtılmış oldu. Faşistler bizlerden gereken dersi aldıktan sonra 13 araba dolusu polis geldi. Faşistleri minübüse bindirdi. Bu olay bir saat sürdü.

Hannover'de Faşist Bozkurtlara yer yok!
Yaşasın anti-faşist mücadelemiz!

Hannover Devrimci İşçi Sempatizanları

Gelsenkirchen Devrimci İşçi taraftarları

12 Şubat 83 tarihinde Alman ve Türk gruplarına genel bir çağrı yaparak, 6 Mart seçimleri öncesi ve 6 Mart'ta Devrimci Yol sempatizanları ve Türk Alman Dostluk Dayanışma Derneği olarak yapacağımız şeyler olduğunu ve tartışmak istediğimizi bildirdik.

Bu çağrı sonrasında 16 Şubat 83 tarihinde Gelsenkirchen'de bulunan Türkiyeli gruplar (HK, DİB-FAK 'Türk İşçi Derneği' FİDEF, Gençlerbirliği), ve Alman gruplarından bizim beraber çalıştığımız El Salvador Komitesi katıldı. (Ayrıca burada belirtilmesinde yarar olan bir nokta var; Faşizme ve yabancı düşmanlığına karşı girişim komitesi var. Bu komite DKP'nin kontrolü altındadır. Ancak bu komitenin içinde MLPD, Volksfront, Demokratische Sozialisten v.b bulunmaktadır. Bize de bu komitenin yaptığı toplantılara katılmamız için çağrı yaptılar, son 4 toplantılarına katıldık.) Bizim çağrıda bulunduğumuz bu toplantıya, Faşizme ve yabancı düşmanlığına karşı girişim komitesi çağrılmalarına rağmen gelmediler.

Bu toplantıda, Gelsenkirchen'de Alternatif Seçim sandıkları koyacağımızı, bu eylemle birlikte yabancıların sorunlarını da kamuoyuna duyuracağımızı (Aile bütünlüğü, derneklere yapılan baskılar, 6 yaş sınırı vb.) anlattık ve bu önerimizi tüm gruplara sunduk. Bu öneri toplantıya katılan arkadaşlar tarafından olumlu bulundu. Ancak, HK'dan arkadaşlar bu eylemi TKP'li ve TİP'lilerle birlikte yapamayacaklarını, onları Sosyal Faşist olarak gördüklerini, imza atmayacaklarını ve de 28.1.1983 tarihinde Hors'ta Faşistlerin derneğinin önünde yapılan eylemi onlarla birlikte yaptıklarının özeleştirisini vererek o eylemde yanlışlık yaptıklarını, sonuçta, 28.1.1983 tarihli eylemin Devrimci Yol sempatizanları ile tartışıldıktan sonra sadece D.İşçi sempatizanları ile birlikte seçimlerle ilgili bu eylemi yapacaklarını söylediler.

D. İşçi sempatizanları olarak ortak bir çözüm bulunabileceğini, evvelce aynı bildiriye imza atıldığını bunu uzatmanın bir anlamı olmadığını belirttik. HK tavrında ısrar ederek eylemden çekildi. . Sonuçta yalnız kaldık. Bizler bu arada BİRKOM bildirilerini çeşitli yerlerde dağıttık.

23.2.1983 Çarşamba günü Yeşiller'in seçim konuşmasının yapıldığı gecede stand açtık. Türkei Informasyon satıldı. Yapılacak eylem hakkında bilgi verildi.

24.3.1983 tarihinde Gelsenkirchen Bahnhof Straße'de (Yeşiller'in standında yer aldık. Türkei Informasyon satılarak BİRKOM bildirisi dağıtıldı. Almanlara bilgi verildi.

28.2.1983 tarihinde Gelsenkirchen-Buer'de Grünelerin veranstaltuglarına katıldık. Türkei Informasyon satıldı. BİRKOM bildirileri dağıtıldı. Bu arada dernekte seçim çalışmalarımızı sürdürdük. BİRKOM'un afişlerini yapıştırdık. Pullamalar sürdürüldü. Seçimle ilgili pankartlar yazıldı. Bir Alman arkadaş 'taz gazetesine seçimlerle ilgili yazı göndermek için görev aldı. Bu yazı 4.3.83 tarihinde gazetede 6 Mart Seçim komitesi olarak çıkmıştır.

5.3.1983 tarihinde Gelsenkirchen Bahnhof Straße'de sabah saat 10'dan itibaren bildiri dağıtıldı. Grünelerin standında yer alındı. Alman arkadaşlarımıza 3,5 metre uzunluğundaki içinde yabancılara seçim hakkı vb bulunan pankartı çarşının başından sonuna, sonundan başına kadar sürekli taşıdılar. Pankartın yanında bizler boyunlarımızda slogan yazılı kartonlarla birlikte dolaşarak BİRKOM bildirisini ve bizim hazırladığımız 6 Mart 83 Alternatif Seçim Sandığı için çağrı bildirilerini dağıttık.

Aynı gün içinde 8 Mart Kadınlar Günü için Gelsenkirchen'de bir yürüyüş yapıldı.

Mannheim'de yeni baskı yasaları protesto edildi

Yabancı düşmanlığının hüküm sürdüğü bu dönemde, yabancılara karşı baskı yasalarının uygulandığı son dönemlerdeki gelişmeler açık birer örnek olmuştur.

Bunun bir örneği de bölgemiz Mannheim'de yaşandı. Dev-sol ve Halk-Der'in kapatılmasıyla birlikte Türkiye'li devrimcileri etkilemesiyle Alman solunu da etkilemiştir. Bölgemizde çalışmalarını sürdüren Solidarität Komitte tüm Türkiyeli ve Alman soluna çağrı yaparak, Dev-Sol'a ve Halk-Der'e konulan yasaklamanın protestosu için bir yürüyüş yapma önerisinde bulundu. 19.2.83 tarihinde yapılmış olan bu yürüyüşe on örgüt taraftarı katıldı.

Yürüyüşün platformunda sadece Dev-Sol ve Halk-Der'in kapatılması değil, buna bağlı olarak Yabancılar Yasası ve faşist cuntaya yapılan Türkiye yardımlarının protestosu gündemde idi. Yürüyüşün başlangıç yeri olan Neumarkt'ta 150'ye yakın Almanya'lı, Türkiye'li, ve Kürdistan'lı devrimciler Alman polisinin saldırısına uğradı. Kimlik kontrolü yapmak isteyen polislerle, Türkiye'li devrimcilerin kimlik kontrolünün yapılmasına karşı çıkan Alman devrimcileri arasında küçük çaplı kavgalar çıktı. Dokuz arkadaşın kimlik kontrolü yapıldı ve polis tarafından isimleri alındı. Polisin saldırısına rağmen yürüyüşe devam edildi. Yürüyüş boyunca Kahrolsun Yabancı Düşmanlığı, Dev-Sol'un ve Halk-Der'in kapatılmasına Hayır, Faşist Cuntaya Yapılan Yardımlara Son, Yaşasın Uluslararası Dayanışma gibi sloganlar atıldı. Yürüyüş bitmeden önce Almanca ve Türkçe açıklama yazıları okunduktan sonra yürüyüş son buldu.

Almanya'da yaşanan, özellikle son dönemde açık bir şekilde pratikte yaşanan baskı ve sindirme politikasının bizzat resmi güçler aracılığıyla gündemde olduğu ve bu tür saldırıların Almanya'nın her tarafında uygulanacağı açık bir gerçeklik kazanmıştır.

Yabancı düşmanlığına karşı daha aktif, daha sağlıklı bir mücadelenin önümüzde duran bir görev olduğu gündemdedir.

Gerici Yabancılar Yasasına Hayır
Kahrolsun Yabancı Düşmanlığı

Devrimci İşçi Sempatizanları
Mannheim

ÖDEMELER İÇİN:
Posta hesap numarası:
Postscheckamt Köln
L. Ulusal, Konto Nr. 32 29 19-509
BANKA HESAP NUMARASI:
Stadtsparkasse Köln
L. Ulusal, Konto Nr. 144913217
BLZ.: 37 05 01 98
IMPRESSUM
Devrimci İşçi, V.i.S.d.P.: S. Akhan
Schildergasse 101 a
5 Köln 1

KIZILDERE UNUTULMAYACAK

Bundan 12 yıl önce 12 Mart 1971'de gene bugün olduğu gibi Generaller Türkiye hakim sınıfları adına Türkiye Halklarına karşı bir muhtıra ile iktidara el koymuşlardı. Yapılan darbe; Emperyalizme bağlı Tekelci Burjuvazi, Toprak Ağaları ve Tefeci Tüccarların en irilerinden oluşan üçlü ittifak (oligarşi) içi ve diğer orta sınıflar arası ilişkileri Tekelci Burjuvazi *lehine düzenlemeyi*, bu soygun düzenine karşı kımıldanmaya başlayan kitleleri kendi iktidarları doğrultusunda örgütlemeye çalışan devrimci hareketi bu geniş kitle hareketi ile birlikte boğmaya amaçlıyordu.

Devrimciler açısından 12 Mart'ın öteki yanı ise; Türkiye Halklarının kurtuluşu uğruna mücadele ettiğini söyleyen örgütlerin, siyasi hareketlerin mücadele, örgütlenme ve Devrim anlayışlarının bizzat devrim ateşi içinde sınanması idi.

Geleneksel Revizyonist çizginin, **"kitlelerden kopuk 3-5 kişinin örgütsüz silaha sarılıp dağa çıkması"** olarak adlandırdığı; Türkiye Devriminin karşı devrimin baskı ve şiddetine karşı bir silahlı mücadeleler süreci içinde gelişeceği gerçeği 30 Mart 1972'de Kızıldere'de somutlaştı. Devrimi asker-sivil ilerici aydın zümrenin yapacağı darbelere veya Sovyet yardımına (!) bağlayan revizyonistler ve silahlı mücadele anlayışına korkuyla karışık bir öfke ile saldıran küçük burjuva oportünistlerine karşı 12 Mart sınavından başarı ile çıkan da bu anlayıştı.

MAHİR ÇAYAN ve dokuz yoldasının yaktığı kurtuluş meşalesi o günden bu güne NİZAM'ların, NEJDET'lerin, BEHÇET'lerin elinde parlayarak, Halklarımızın kurtuluşunu aydınlatarak ulaştı. Ve bu gün halklarımızın her kesiminden onbinlerce insanın yargılandığı Devrimci Yol mahkemeleri ile **"kitlelerden kopuk 3-5 kişi"** suçlamasına cevap olarak birkere daha somutlaştı.

12 yıl sonra bu gün 30 Mart'ı bir kere daha anarken özellikle Avrupa'da en basit savunma hakları bile ellerinde alınan Türkiye Halklarının bu Faşist rejime ve Emperyalizme karşı haklı mücadelelerini mevcut duruma uyum sağlayarak, cunta'nın saldırılarını boşa çıkartan bir savunma çizgisi izleyerek örgütlemeye ve onu Emekçi Halk İktidarı doğrultusunda yönlendirmeye çalışan Devrimcilerin bu zor ve son derece önemli dönemde yalnız bırakmamak, bir yandan *işkencede direnenlere* maddi destek sağlarken, onların mücadelesinin haklılığını ulaşabildiğimiz herkese kavratmak duumundayız.

> "Biz ne *'proletarya'* kahramanları anısı üzerine tekel kurmak istiyoruz, ne de onun çevresinde -patlaklos'un ölüsü gibi- dar parti çıkarları için mücadele vermek istiyoruz. Ama asılanların anısına gösterilen saygı gürültülü ve aptalca bir spor gösterisi haline getirilirse, siyasal bir grubun yararına kullanılan basit bir reklam düzeyine indirgenirse ve *'proletarya'* yandaşlarının, kendilerini kahraman mertebesine yükselten düşünce ve eylemleri, kamuoyu önünde *saygısızca yok edilir ve yanlış yorumlanırsa* ilkelerinin özünden dolayı *'proletarya'* nın devrimci geleneklerinin mirasçılarına düşen ilk görev bunları yüksek sesle protesto etmektir.
>
> Devrimci anma günlerinin her yıl düzenli olarak tertiplenen bu tür toplantılarla geçiştirilmesine karşıyız; bu toplantılar mekanik havalarıyla gündelik -ve alışılagelen her şey gibi- oldukça saçma bir olay haline gelmiştir. Ama biz yine de şu kanıdayız ki, 28 Ocak'ta şehit düşenlerın şu anda en uygun biçimde anılması, ancak onların mezarlarının, ne sosyal şöven taklalar atmak, ne de kurşun askerleri bir *'ulusal ayaklanma'*ya hazırlamak için elverişli bir yer olmadığini göstermekle sağlanabilir."
>
> **Rosa Lüksemburg**

İçinde bulunduğumuz ortam Anti-Faşist, Anti-Emperyalist mücadeleye yeni görevler yüklenmiştir. 12 Eylül öncesi siyasi mücadele de yer alan çeşitli örgütler için bu yeni görevler Halklarımıza karşı sorumluluğumuzun göstergesi olacak örgütlenmesi zorunlu görevlerdir.

Geçmiş dönemde sürdürülen siyasi mücadele bizler için mücadele anlayışı, birlik ve cepheleşme konularında önümüzdeki dönemde sürdüreceğimiz mücadele için önemli ip uçları bırakmıştır. Ve bizler mücadelenin bu aşamasında iktidar sorununu çözümlemek için, karşı devrimin saldırılarını göğüsleyebilmek güçlü birlikler oluşturmak zorundayız.

Hakim sınıflar iktidarlarının asli unsuru olan zor metodunu doğrudan ve açık bir şekilde, devlet terörü biçiminde uygulamaktadırlar.

Bu durum Hakim sınıflar için zorunlu olduğu kadar, devrimci örgütler için de kendi devrimci zor larını dayatma *zorunluluğu olarak belirmiştir.*

30 Mart'ı böylesi bir ortamda anıyoruz. Türkiye Devriminin yolunu kanlarıyla çizen devrimcileri anarken; Türkiye'deki devrimciler On'ların adlarını süsleyip, mücadelelerine sadece övgüler dizmek yerine, Türkiye Halklarının Kurtuluşunu getirecek en acil görev olan Türkiye Halklarının Birleşik Devrimci Savaşı'nı örgütlemek ve savunmak için çalışıyorlar, hazırlanıyorlar.

Daha şimdiden özelllikle Avrupa'da Faşist cunta'ya karşı doğrudan bir mücadele içinde olmayışımızın verdiği rahatlıkla bir Silahlı Direniş Cephesi- düşüncesine soldan (!) çeşitli ideolojik saldırılar başlamıştır.

Avrupa'da rastlanan bu saldırılar bir bakıma 12 Mart sonrası dönemi hatırlatmaktadır. Verilecek en iyi cevap ise o Silahlı direniş cephesini maddi ve manevi açıdan destekleyecek olan Yurtdışındaki birliği sağlamak olacaktır şüphesiz.

Şimdi bazıları -ne koparırsam kardır anlayışı ile- CHP'yi (CHP'lileri de örgütleyebilmek için) kurtarma, *Ecevit'le ve CHP'lilerle* dayanışma çalışmalarına hız verirken; Cunta'nın **"başarılarına"** küçük burjuva silahlı mücadele anlayışının sebep olduğunu açıklamaya girişmiştir.

Şimdi bazıları, Devrimci Yol'un mücadele anlayışına, eskimiş olmakla övünen TKP'lilerle birleşerek ve teröre bulaşmadıklarını an*latarak saldırmakta, böylece de* Kızıldere ateşini söndüreceklerini sanmaktadırlar.

Ne Fasist Cunta'nın SAVAŞ HÜKÜMLÜ MAHKEMELERİ ne de Oportünistlerin geriye dönen çığlıkları Silahlı Direniş Cephesi'nin örgütlenmesini ve Türkiye Halklarının demokratik İktidarının kurulmasını engelleyemeyecektir.

Bu nokta da Oportünistlerin geriye dönün çığlıkları Cunta' nın Direniş Cephesini daha başlangıcında moral ve psikolojik olarak yok etme isteğiyle çakışmaktadır.

Birkere daha tekrarlayalım: Her askeri hareket, belli ölçüde savaşçıların saflarını dağıtır. İçinde bulunduğumuz dönemde Oligarşi'ye karşı savaşın gerçek anlamda bir savaşa dönüştüğü açık. İşte bu savaşın başlangıcında yenilen darbe, herhangi bir kişi ve guruba bu durumu devrim sempatizanı kitleler arasında yılgınlık duyguları aşılmak için kullanmak hakkını verir mi?

Ayrıca bu savaşa katılıp onu örgütlemek görevi dururken, savaşa katılanların çizgilerinin yanlışlığının açıklamak için girişilen bu olağan üstü çaba bu kişileri *nereye götürecektir? Bize göre* her yere gideceklerdir ama devrim saflarına ASLA...

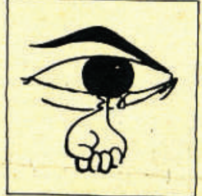
Dövüşmek için her devirde, her koşul altında yığınla bahane bulunabilir. Bu gün güçleri oranında da olsa savaşa atılmayanlar, yarın devrimi kanlarıyla sulayanları eleştirecek o kendilerine özgü bilgiçlikleri ile ve devrimi ebediyete erteleyen eylemsizlikleri ile yaşamaya devam edeceklerdir. Ama Halkların kalbinde ASLA...

30 Mart Kızıldere Direnişi Halklarımızın bilincine, ruhuna, kalbine bir daha silinmeyecek kadar yazılmıştır. Hakim sınıflar ittifakını yargılayacak olanların kalbine yazılmıştır. Ve hiç bir Faşist saldırganlık bizleri ON'ların izinde Türkiye Halklarının Devrimci Yol'undan döndüremeyecektir.

Bizi
bir parça
hazin ve
dimdik

Bırakıp gitti
gözyaşlarımız.

8 Mart 1972
Koray Doğan

6 Mayıs 1972
Deniz Gezmiş
Yusuf Aslan
Hüseyin İnan

18 Mayıs 1973
İbrahim Kaypakkaya
Soner İlhan (1981)
Mahmut Yıldırım (1978)
İsmail Şahin (1978)
Çetin Bay (1978)

31 Mayıs 1971
Sinan Cemgil
Kadir Manga
Alpaslan Özdoğan

Şubat
Ramazan Doğan (1977)
Cemal Aydın (1978)
Zekeriya Aydemir (1981)

Mart
Gökalp Çiftçioğlu (1982)
Erkan Uzuneminağaoğlu (1981)
Taner Uzun (1981)
Hasan Aydın (1978)
Fahri Dede (1981)
Şahin Dokuyucu (1981)
Osman Karaduman (1981)

Nisan
Ahmet Şerif Satılmış (1978)
Zafer Boz (1978)
Mehmet Şahin (1978)
Mehmet İslam (1978)
Naci Güven (1977)
Ali Aksu (1977)
Alaattin Demirci (1981)
Osman Aktaş (1977)
Kenan Aydın (1981)
Çiğdem Yıldır (1977)

Mayıs
Ali Fuat Oran (1977)
Selim Martin (1981)
Neşet Danış (1974)
Aydın Efetürk (1978)
Erdoğan Albay (1978)
Müjdat Çelikbaş (1978)
Hasan Okut (1978)
Kenan Eriş (1978)
Mustafa Baysal (1977)
Enver Öztekin (1977)
Haki Karaer (1977)
Sefer Aktaş (1978)

